

SVJETSKI BESTSELER #1

JAMES
PATTERSON

3

■

STUPANJ

»Utrka s vremenom koja ubrzava puls«

TheBestReviews.com

JAMES PATTERSON

3. STUPANJ

Posvećeno Chucku Zionu, vrlo posebnoj osobi, koji je poginuo u napadu na Svjetski trgovački centar u New Yorku 11. rujna 2001.

DIO PRVI

1. Poglavlje

Bilo je vedro, mirno, lijeno travanjsko jutro onog dana kada je započeo najgori tjedan u mom životu.

Džogirala sam uz obalu zaljeva sa svojom ljubimicom Marthom, kujicom graničarskog škotskog ovčara, to obično radim nedjeljom ujutro. Ustanem rano i ubacim svoju životnu partnericu na suvozačko sjedalo svog Explorera. Uvijek pokušavam pretrčati pet kilometara. Od Fort Masona do mosta i natrag. Dovoljno da se uvjerim da se s 36 godina održavam na rubu onoga što se zove u formi.

To je jutro došla i moja prijateljica Jill. Kako bi se njezin mali, labrador Otis, mogao istrčati. Barem je tako tvrdila. No vjerojatno se samo pripremala za uspon biciklom na Mount Tamalpais ili što je već Jill radila za pravu vježbu tijekom dana.

Bilo je teško povjerovati da je prije samo pet mjeseci morala prekinuti trudnoću. No eto je, tijelo joj je opet vitko i mišićavo.

»Kako je prošlo sinoć?« pitala je, gurajući se bliže meni. »Priča se da je Lindsay imala spoj.«

»Moglo bi se to tako nazvati«, rekla sam, držeći pogled na uzvisini Fort Masona, koja se nije dovoljno brzo približavala za moj ukus. »Mogla bi i Bagdad nazvati turističkim odredištem.«

Trgnula se. »Oprosti što sam to spomenula.«

Dok sam trčala, nisam mogla iz glave izbaciti odbojno sjećanje na Franklina Fratellija, »mogula za remarketing sredstava« (što je samo bio ljepši način da kaže kako šalje nasilnike vlasnicima propalih internetskih tvrtki koji više nisu mogli otplaćivati rate kredita za skupe aute ili ručne satove). Fratelli se tijekom dva mjeseca pojavljivao u mom uredu svaki put kad je bio u uredu sve dok me nije izmorio pa sam ga pozvala na subotnju večeru (rebarca u umaku od crnog vina

koja sam morala spremi u hladnjak kad je odustao u zadnjem trenutku).

»Dao mi je košaricu«, rekla sam u trku. »Ne pitaj, ne želim govoriti o pojedinostima.«

Zaustavile smo se na kraju marine Green. Ja sam dugo hvatala zrak, no moja prijateljica olimpijka poskakivala je na prstima kao da je spremna za još jedan krug.

»Ne znam kako uspijevaš«, rekla sam držeći ruke na bokovima i pokušavajući doći do zraka.

»Naslijedila sam to od bake«, rekla je, sliježući ramenima i stežući nogu. »Počela je hodati osam kilometara dnevno kad je napunila 60 godina. Sad joj je 90 i nemamo pojma gdje je.«

Obje smo se počele smijati. Bilo je lijepo na trenutak vidjeti staru Jill. Bilo je lijepo opet čuti smijeh u njezinu glasu.

»Jesi li za mocaccino?« pitala sam. »Martha časti.«

»Ne mogu. Steve stiže avionom iz Chicaga. Želi da biciklima odemo do Palače Legije časti i pogledamo izložbu Deana Friedlicha čim stigne i presvuče se. Znaš kakvi su psići kad ih ne izvedeš u šetnju.«

Namrštila sam se. »Teško mi je zamisliti Stevea kao psića.«

Jill je klimnula glavom, podigla ruke i skinula majicu.

»Jill«, poviknula sam. »Koji je to vrug?«

Ispod naramenica njezinog sportskog grudnjaka vidjelo se nekoliko malih, tamnih modrica. Poput otisaka prstiju.

Prebacila je majicu preko ramena, na trenutak zbunjena. »Udarila sam se izlazeći ispod tuša«, rekla je. »Trebaš vidjeti kako izgleda tuš.« Namignula je.

Klimnula sam glavom, ali ta mi se modrica nikako nije svidjela. »Sigurno ne želiš na kavu?« pitala sam.

»Žao mi je... Znaš kakav je El Exigente. Ako zakasnim pet minuta, već je izvan sebe.« Zviždukom je dozvala Otisa i počela trčati natrag prema svom autu. Mahnula mi je. »Vidimo se na poslu.«

»A što je s tobom?« Kleknula sam pokraj Marthe. »Izgledaš kao da bi ti godio mocaccino.« Stavila sam joj uzicu i krenula prema Starbucksu na ulici Chestnut.

Oduvijek sam voljela četvrt pokraj marine. Zavojite ulice pune šarolikih obnovljenih kuća. Obiteljski domovi, krici galebova, morski

zrak koji vjetar donosi od zaljeva.

Prešla sam Ulicu Alhambra, a oči su mi odlutale k predivnoj trokatnici kojoj sam se uvijek divila u prolazu. Drvene, rukom rezbarene drvene grilje i krov s crijepovima od terakote, poput kuća uz kanal Grande u Veneciji. Zadržala sam Marthu dok je auto prolazio.

Te se pojedinosti sjećam iz tog trenutka. Četvrt se upravo budila. Crvenokosi dječak u sportskoj majici vježbao je vratolomije na romobilu. Žena u kombinezonu žurno je zalazila za ugao, ruku punih odjeće.

»Hajde, Martha.« Povukla sam je za uzicu. »Već osjećam okus tog mocaccina.«

U tom je trenutku eksplodirala trokatnica s crijepovima od terakote. San Francisco kao da je iznenada postao Bejrut.

2. Poglavlje

O Bože!« povikala sam kad me udarni val vreline i krhotina gotovo srušio na tlo.

Okrenula sam se i čučnula kako bih zaštitila Marthu dok je zrak vruć kao iz pećnice prolazio preko nas. Nekoliko sekunda poslije, okrenula sam se i ustala. Majko Božja... Nisam mogla vjerovati svojim očima. Od kuće kojoj sam se prije nekoliko trenutaka divila ostala je samo ruševina. Cijeli prvi kat bio je u plamenu.

U tom sam trenutku shvatila da bi unutra moglo biti ljudi.

Vezala sam Marthu uz uličnu svjetiljku. Samo 15 metara dalje plamtjela je vatra. Pretrčala sam preko ulice do goruće kuće. Prvog kata više nije bilo. Tko god je bio gore, nije imao izgleda.

Prekopala sam po torbici i pronašla mobitel. Panično sam birala broj hitne službe. »Ovdje inspektorica Lindsay Boxer iz policije San Francisca, broj značke 2721. Došlo je do eksplozije na križanju ulica Alhambra i Pierce. Stambena kuća. Vjerojatno ima žrtava. Trebamo hitnu pomoć i vatrogasce. Neka krenu odmah!«

Prekinula sam vezu. Prema standardnom postupku trebala sam čekati, no ako je netko bio u kući, nisam imala vremena za to.

Razderala sam majicu i omotala je oko lica. »Isuse, Lindsay«, rekla sam i zadržala dah.

Nakon toga sam se uputila prema gorućoj kući.

»Ima li koga unutra?« povikala sam, a sivi, oštri dim odmah me počeo gušiti. Snažna vrelina grizla me za oči i lice. Boljelo bi me čim bih provirila ispod slabe zaštite od tkanine. Iznad mene je gorio zid od gipsa.

»Policija!« Povikala sam opet. »Ima li koga unutra?«

Dim mi je rezao pluća, oštar poput britvi. Nisam čula ništa osim rike plamena. Iznenada sam shvatila zašto su ljudi zarobljeni u gorućim neboderima radije skakali u smrt nego da izgore.

Zaštitila sam oči i probijala se dalje kroz gusti dim. »Ima li ovdje nekoga živog?« povikala sam posljednji put.

Nisam mogla dalje. Obrve su mi bile oprljene. Shvatila sam da bih mogla poginuti u toj kući.

Okrenula sam se i uputila se prema svjetlu i svježini za koje sam znala da me čekaju vani. Iznenada sam ugledala dva obrisa na podu. Bila su to tijela muškarca i žene. Očito su bili mrtvi, odjeća im je gorjela.

Zastala sam, osjećajući kako mi se želudac okreće. Nisam im više nikako mogla pomoći.

Zatim sam začula prigušen zvuk. Nisam znala je li stvaran. Ostala sam mirna, pokušavajući čuti nešto osim tutnjave vatre. Jedva sam podnosila bol koji je na mom licu stvarala vrelina.

Opet sam začula zvuk. Bio je stvaran.

Netko je plakao.

3. Poglavlje

Duboko sam udahnula i krenula dublje u razrušenu kuću. »Gdje si?« povikala sam. Spotaknula sam se o goruće ruševine. Sad sam se bojala. Ne samo za onog tko je plakao, nego i za sebe.

Opet sam ga čula. Tiho jecanje iz stražnjeg dijela kuće. Krenula sam u tom smjeru. »Dolazim!« Povikala sam. S moje lijeve strane srušila se drvena greda. Što sam dalje išla, to sam bila u većoj

opasnosti. Ugledala sam hodnik iz kojeg mi se činilo da dopiru zvukovi. Tamo gdje je bio prvi kat ljuljali su se ostaci stropa.

»Policija!« Povikala sam. »Gdje si?«

Ništa.

Zatim sam opet začula plač. Ovaj je put bio bliže. Teturala sam niz hodnik, rukama štiteći lice. Hajde, Lindsay... Još samo metar, dva.

Prošla sam ispod dovratka iz kojeg se dizao dim. Isuse, pa to je dječja soba.

Ili barem ono što je ostalo od nje.

Krevet je bio izvrnut na stranu i naslonjen na zid. Bio je obavijen gustim oblakom prašine. Povikala sam, a zatim opet začula nešto. Bio je to prigušen zvuk kašlja.

Okvir kreveta bio je vruć na dodir, no uspjela sam ga malo odmaknuti od zida. O, Bože... Vidjela sam obris dječjeg lica.

Bio je to malen dječak. Imao je desetak godina.

Kašljao je i plakao. Jedva je govorio. Soba je bila prekrivena krhotinama. Nisam više smjela čekati. Još malo i dim bi nas ubio.

»Izvući ću te odavde«, obećala sam. Zatim sam se zavukla između kreveta i zida, uprla svom snagom i uspjela odgurnuti krevet. Uхватила sam dječaka za ramena i podigla ga, nadajući se da ga neću ozlijediti.

Posrtala sam kroz plamen noseći dječaka. Dim je bio posvuda, vreo i ubojit. Vidjela sam svjetlo iz smjera iz kojeg mi se činilo da sam došla, no nisam bila sigurna.

Kašljala sam, a dječak se držao za mene stiskom čvrstim poput kamena. »Mama, mama«, plakao je. Uzvratila sam mu stisak i kako bih mu dala do znanja da ga neću ostaviti da umre.

Povikala sam, nadajući se da će netko odgovoriti.

»Molim vas, ima li koga unutra?«

»Tu sam!«, začuo se glas iz tame.

Opet sam se spotaknula na krhotine, izbjegavajući mjesta gdje su se podizali plamenovi. Ugledala sam ulaz. Sirene, glasovi. Nečiji obris. Bio je to vatrogasac. Nježno je uzeo dječaka iz mojih ruku.

Drugi me vatrogasac obujmio oko ramena. Krenuli smo van.

Najednom više nismo bili u gorućoj kući. Pala sam na koljena i duboko udisala dragocjeni zrak. Jedan je bolničar prebacio deku preko mene. Svi su bili dobri, profesionalni. Pala sam na koljena, na

pločnik pokraj vatrogasnog kamiona. Zamalo sam povratila, a zatim sam doista izbacila sve iz sebe.

Netko mi je stavio masku za kisik na usta i nekoliko sam puta duboko udahнула. Vatrogasac se nagnuo nad mene. »Jeste li bili unutra kad je došlo do eksplozije?«

»Nisam«, rekla sam i odmahнула glavom. »Ušla sam pomoći.« Jedva sam govorila pa i razmišljala. Otvorila sam torbicu i pokazala mu značku. »Inspektorica Boxer«, rekla sam kašljući. »Odjel za umorstva.«

4. Poglavlje

Dobro sam«, rekla sam, odmičući se od bolničara. Prišla sam dječaku koji je već bio na nosilima. Upravo su ga unosili u bolnička kola. Jedinu pokret na njegovu licu bilo je svjetlucanje očiju. Ali bio je živ. Bože moj, spasila sam mu život.

Na ulici se okupilo mnogo promatrača, a policija ih je držala podalje. Vidjela sam crvenokosog dječaka s romobilom. Posvuda je bilo još užasnutih lica.

Iznenada sam postala svjesna lajanja. Isuse, bila je to Martha, još vezana za stup. Otrčala sam do nje i čvrsto je zagrlila dok mi je lizala lice.

Prišao mi je vatrogasac s oznakom vođe jedinice na kacigi. »Ja sam vatrogasni časnik Ed Noroski. Jeste li dobro?«

»Mislim da jesam«, rekla sam, nesigurno.

»Zar vama iz Vijećnice nije dovoljno da budete junaci tijekom radnog vremena, inspektorice?« rekao je časnik Noroski.

»Trčala sam ovuda. Vidjela sam eksploziju. Izgledala je kao da je uzrokovana plinom. Učinila sam što sam smatrala ispravnim.«

»Dobro ste učinili, inspektorice.« Časnik se osvrnuo uokolo, po ruševinama. »Ali to nije bila eksplozija plina.«

»Vidjela sam dva trupla unutra.«

»Tako je«, odvratio je Noroski, klimajući glavom. »Muškarac i žena. U stražnjoj sobi u prizemlju pronašli smo truplo još jedne odrasle osobe. Mali je imao sreće što ste ga izvukli.«

»Da«, rekla sam. Osjećala sam kako mi u grudima raste zebnja.
»Ako ovo nije bila eksplozija plina...«

Tada sam uočila Warrena Jacobija, mog najboljeg detektiva, kako ide prema meni držeći pred sobom policijsku značku kako bi se probio kroz gužvu. Warren je odrađivao »prvo poluvrijeme«. Tako smo zvali jutarnju smjenu u nedjelju kada vrijeme postane toplo.

Jacobi je imao podbuhlo, crveno lice koje se nikada nije smiješilo, čak ni kad se šalio, i duboke, crne oči koje nije moglo rasvijetliti ni iznenađenje. No kad je ugledao rupu u Ulici Alhambra br. 210, na mjestu gdje je nekoć stajala kuća, a zatim mene, prijavu i čađavu, dok pokušavam doći do daha sjedeći na asfaltu, Jacobi je zastao na trenutak.

»Inspektorice? Jeste li dobro?«

»Mislím da jesam.« Pokušala sam se pridići.

Pogledao je prema kući, a zatim opet prema meni. »Izgleda mi prilično ruševno. Morat ćete mnogo renovirati, inspektorice. Sigurno ćete učiniti čuda s njom.« Suzdržao se da se ne naceri.

»U gradu je palestinska delegacija za koju nismo znali?«

Rekla sam mu što sam vidjela. Nije bilo ni dima ni vatre. Drugi kat je iznenada eksplodirao.

»Mojih 27 godina staža govori mi da ovdje nije riječ o eksploziji plinske peći«, rekao je Jacobi.

»Znate li ikoga tko živi u ovakvoj kući i ima plinsku peć na katu?«

»Ne znam nikoga tko živi u ovakvoj kući. Sigurno ne želite ići u bolnicu?« Jacobi se nagnuo nad mene.

Otkad sam ustrijeljena u slučaju Coombs, Jacobi se počeo ponašati zaštitnički poput ujaka. Čak je prorijedio i svoje glupe seksističke šale.

»No, Warrene, dobro sam.«

Ne znam ni zašto sam je primijetila. Bila je na pločniku, naslonjena na parkirani auto. Pomislila sam: »Sranje, Lindsay. To ne bi trebalo biti tamo.«

Ne nakon svega što se dogodilo.

Crvena školska torba. Milijuni učenika imaju takve.

No ova je bila ostavljena na pločniku.

Opet me obuzela panika.

Čula sam za sekundarne eksplozije na Bliskom istoku. Ako je u kući eksplodirala bomba, tko zna? Razrogačila sam oči zureći u crvenu školsku torbu.

Zgrabila sam Jacobija. »Warrene, želim da se svi odmah maknu odavde. Makni ih sve, odmah!«

5. Poglavlje

S dna ormara u podrumu Claire Washburn izvukla je stari, poznati kovčeg koji nije vidjela već godinama. »O, Bože...«

Probudila se rano tog jutra, popila kavu na terasi i prvi put te godine začula pjev ševa. Zatim je odjenula hlače i košulju od jeansa i bacila se na strašni zadatak čišćenja podrumskog ormara.

Najprije je izbacila cijelu hrpu starih igara na ploči koje nisu igrali već godinama. Zatim stare rukavice i štitnike još iz vremena dok su djeca trenirala američki nogomet. Presavijeni prekrivač koji je samo skupljao prašinu.

Zatim je naišla na stari aluminijski kovčeg ispod pljesnivog prekrivača. O, Bože.

Njezino staro violončelo. Claire se nasmiješila dok se prisjećala. Bože, prošlo je deset godina otkad ga je držala u rukama.

Izvukla je kovčeg iz ormara. Čim ga je ugledala navrla su joj sjećanja: sati i sati učenja ljestvica i vježbanja. »Kuća bez glazbe«, govorila je njezina majka, »kuća je bez života.« Zadnji je put svirala za četrdeseti rođendan svog supruga Edmunda, i silno se mučila s prvim stavkom Haydnova koncerta u D-duru.

Claire je otvorila kovčeg i zurila u godove na drvetu instrumenta. Violončelo je još izgledalo lijepo. Dobila ga je kao poklon u sklopu školarine glazbenog odjela sveučilišta Hampton. Bilo joj je to najvrjednije što je imala prije nego što je shvatila da nikada neće biti virtuoz te upisala medicinski fakultet.

U glavi je začula melodiju. Onaj teški dio s kojim je uvijek imala problema. Prvi stavak Haydnova koncerta u D-duru. Claire se osvrnula, kao da se srami.

K vragu sve. Edmund je još spavao. Nitko je neće čuti.

Claire je izvukla violončelo iz kovčega podstavljenog pustenom tkaninom. Uzela je gudalo. Sjajan osjećaj.

Nakon duge minute ugađanja, sve su se žice rastegnule i skliznule u svoje uobičajene tonove. Jednom je povukla gudalo preko žica i odmah joj se vratilo bezbroj poznatih osjećaja.

Naježila se. Odsvirala je prvih nekoliko taktova koncerta.

Nije zvučalo savršeno, ali osjećaj joj se vraćao. »Još nisam za staro željezo«, rekla je uz smijeh. Zatim je zatvorila oči i svirala.

Nakon nekog vremena primijetila je Edmunda kako stoji u dnu stepenica, još u pidžami, i gleda je. »Znam da sam ustao«, reče Edmund češkajući se po glavi. »Sjećam se da sam stavio naočale, čak i da sam oprao zube. Ali ništa od toga nije moguće jer sigurno sanjam.«

Edmund je pjevušio taktove koje je Claire upravo odsvirala. »Misliš li da možeš završiti sljedeći odlomak? To je teški dio.«

»Je li to izazov, maestro Washburne?«

Edmund se vragolasto nasmiješio, a odmah zatim zazvonio je telefon. Edmund je podigao slušalicu. »Spasilo te zvono«, progundao je. »Zovu te s posla. Nedjelja je, Claire. Zar ti ne mogu dati malo mira?«

Claire je uzela slušalicu. Zvao je Freddie Rodriguez, njezin kolega iz ureda za sudsku medicinu. Claire je neko vrijeme slušala, a zatim prekinula vezu.

»O, Bože, Edmund. Došlo je do eksplozije u gradu! Lindsay je ozlijeđena.«

crowarez.org

6. Poglavlje

Ne znam što me obuzelo. Možda je to bila pomisao na tri trupla u kući ili na sve te policajce i vatrogasce koji su trčali po cijelom mjestu zločina. Zurila sam u tu školsku torbu, a moj je mozak urlao da s njom nešto ne valja - grozno ne valja. »Svi natrag!« povikala sam opet.«

Krenula sam prema torbi. Nisam još znala što ću učiniti, no morala sam maknuti ljude odande.

»Ni slučajno, inspektorice.« Jacobi me uhvatio za ruku. »To nije tvoj posao, Lindsay.«

Odgurnula sam se od njega. »Makni sve odavde, Warrene.«

»Možda nemam viši čin od tebe«, rekao je Jacobi, ovaj put gorljivije, »ali imam četrnaest godina iskustva više. Kažem ti da se ne približavaš toj torbi.«

Vatrogasni časnik dotrčao je, vičući u svoj ručni radio: »Moguća eksplozivna naprava! Maknite sve ljude dalje. Pozovite Magitakosa iz pirotehnike.«

Manje od minute poslije, Niko Magitakos, vođa gradskog pirotehničkog odjela, i dvojica njegovih ljudi odjevenih u tešku zaštitnu opremu progurali su se pokraj mene i krenuli prema crvenoj torbi. Niko je izvadio neki instrument u obliku kutije. Bio je to rendgenski skener. Mjestu na kojemu se nalazila torba zlokobno se približavao oklopljeni kombi, nalik golemom hladnjaku.

Tehničar s rendgenskim skenerom provjerio je torbu s oko jednog metra udaljenosti. Bila sam uvjeren da je u torbi bomba ili barem da ju je ostavio onaj tko je podmetnuo bombu u kući. Bože, nemoj da eksplodira, molila sam se.

»Približite kombi«, rekao je Niko mršteći se. »Čini se da je unutra bomba.«

U sljedećih nekoliko minuta iz kombija su izvadili čelične pregrade i postavili zaštitnu barijeru. Jedan je tehničar uzeo dugu šipku s pokretnom kukom na vrhu i polako se približio crvenoj torbi. Ako je unutra bila bomba, mogla je eksplodirati u bilo kojem trenutku.

Našla sam se na ničijoj zemlji i nisam se željela ni pomaknuti. Niz čelo mi je curila kap znoja.

Tehničar je kukom podigao torbu s tla kako bi je prenio u kombi.

Ništa se nije dogodilo.

»Ne očitavam ništa«, rekao je tehničar s elektrosenzorom. »Otvorit ćemo je ručno.«

Podigli su torbu u oklopljeni kombi, a Niko je kleknuo ispred nje. Uvježbanim rukama otvorio je zatvarač.

»Naboj je slab«, rekao je Niko. »To je samo baterijski radio.«

Začuo se zajednički uzdah olakšanja. Izvukla sam se iz gomile i potrčala prema torbi. Za torbu je bila pričvršćena plastificirana kartica

za upisivanje osobnih podataka vlasnika. Uzela sam je u ruku i pročitala.

BUM! SERONJE.

Imala sam pravo. Zbilja ju je ostavio onaj tko je podmetnuo bombu u kuću. U torbi, pokraj standardnog radija-sata, nalazila se fotografija u okviru. Fotografija s digitalnog fotoaparata, ispisana na papiru. Lice čovjeka lijepog izgleda, od četrdesetak godina.

Jedno od pougljenjenih tijela unutra, bila sam prilično sigurna.

MORTON LIGHTOWER, pisalo je ispod fotografije, NEPRIJATELJ NARODA.

»NEKA SE GLAS NARODA ČUJE.«

Ispod toga je pisalo još nešto, AUGUST SPIES. Isuse, pa to je bilo smaknuće!

Želudac mi se okrenuo.

7. Poglavlje

Brzo smo utvrdili komu je pripadala kuća. Vlasnik je zaista bio onaj čovjek s fotografije, Morton Lightower, i živio je tu s obitelji. Ime je zazvučalo poznato Jacobiju. »Nije li on bio vlasnik X/L Systemsa?«

»Nemam pojma«, odmahnula sam glavom.

»Ma sigurno si čula za njega. Internetski bogataš. Izvukao se sa 600 milijuna dok je tvrtka tonula poput kamena. Dionice su se prodavale po 60 dolara, a sad su oko 60 centa.«

Iznenada sam se sjetila da sam čula o tome na vijestima. »Zvali su ga kraljem pohlepe.« Kupovao je sportske momčadi i skupe kuće, postavio vrata vrijedna 50 000 dolara na dvorište svoje kuće u Aspen, a istodobno je davao svoje dionice u besćenje i otpuštao koga je stigao.

»Čuo sam za bijesne investitore«, rekao je Jacobi vrteći glavom, »ali ovo je ipak previše.«

Iza sebe sam čula ženu kako viče da je gomila propusti. Inspektor Paul Chin propustio ju je naprijed, kroz mrežu kombija televizijskih kuća i njihovih ekipa s kamerama. Zaustavila se ispred razorene kuće.

»O, Bože«, zavapila je, s rukama preko usta.

Chin ju je poveo prema meni. »Lighttowerova sestra«, rekao je.

Imala je kosu zategnutu unatrag, vuneni džemper i jeans hlače, a na nogama dizajnerske cipele Manola Blahnika koje sam jednom gledala desetak minuta u izlogu kod Neimana.

»Molim vas«, rekla sam, vodeći ženu na nesigurnim nogama do najbližeg policijskog automobila. »Ja sam inspektorica Boxer iz odjela za umorstva.«

»Dianne Aronoff«, odsutno je promrmljala. »Čula sam na vijestima. Mort? Charlotte? Djeca... Je li itko preživio?«

»Izvukli smo jednog dječaka. Ima oko jedanaest godina.«

»Eric«, rekla je. »Je li dobro?«

»Odvezen je u bolnicu Cal Pacific zbog opekline. Mislim da će biti dobro.«

»Hvala Bogu!« povikala je. Zatim je opet prekrila lice. »Kako je ovo moguće?«

Kleknula sam ispred Dianne Aronoff i uzela je za ruku. Blago sam je stisnula. »Gđo Aronoff, moram vas nešto pitati. Ovo nije bila nesreća. Zna li tko bi želio nauditi vašem bratu?«

»Nije bila nesreća«, ponovila je. »Mortie je govorio da ga mediji tretiraju poput Bin Ladena. Da ga nitko ne razumije. Da je njegov posao zarađivati novac.«

Jacobi je ubacio u brzinu. »Gđo Aronoff, čini se da je do eksplozije došlo na katu. Tko je još imao pristup kući?«

»Imali su kućnu pomoćnicu«, rekla je brišući oči. »Violu.«

Jacobi je ispustio zrak iz pluća. »Nažalost, treće truplo koje smo pronašli vjerojatno je njezino. Bilo je zatrpano ruševinama.«

»Jao...« Dianne Aronoff prigušila je jecaj.

Stisnula sam joj ruku. »Slušajte, gđo Aronoff, vidjela sam eksploziju. Bomba je bila postavljena unutra. Postavio ju je netko koga su pustili u kuću ili je imao pristup. Morate razmisliti.«

»Imali su dadilju«, promrmljala je. »Mislim da je ponekad prespavala.«

»Imala je sreće.« Jacobi je okrenuo očima. »Da je bila unutra s vašim nećakom...«

»Nije bila Ericova dadilja«, odmahnula je glavom Dianne Aronoff. »Bila je dadilja od Caitlin.«

Jacobi i ja smo se pogledali. »Čija?«

»Od Caitlin, inspektorice. Moje nećakinje.«

Kad je vidjela prazne izraze našeg lica, skamenila se.

»Kad ste rekli da ste spasili samo Erica, pretpostavila sam da...«

Nastavili smo zuriti jedno u drugo. U kući nije pronađen nitko drugi.

»O, Bože, detektivi, ona ima samo šest mjeseci.«

8. Poglavlje

Ovo nije bilo gotovo.

Otrčala sam do časnika Noroskog, zapovjednika vatrogasaca, koji je izdavao zapovijedi svojim ljudima dok su pretraživali kuću.

»Lightowerova sestra kaže da je unutra šestomjesečna beba.«

»Unutra nema nikoga, inspektorice. Moji ljudi upravo završavaju na katu. Možete ući i pogledati sami, ako želite.«

U tom sam trenutku postala svjesna rasporeda prostorija u gorućoj zgradi. Vidjela sam ga u mislima. Na kraju hodnika u kojem sam pronašla dječaka. Srce mi je poskočilo. »Ne na katu, satniče. U prizemlju.« Tamo je mogla biti još jedna dječja soba.

Noroski je radijem pozvao vatrogasca koji je još bio unutra. Usmjério ga je prema hodniku u prizemlju.

Stajali smo ispred ruševine iz koje se dizao dim dok mi je u želucu rasla mučnina. Sama pomisao da je djetesce još bilo unutra. I da sam ga mogla spasiti. Čekali smo dok su ljudi časnika Noroskog pretraživali ruševine.

Naposljetku se iz ruševina u prizemlju pojavio vatrogasac. »Ništa«, doviknuo je. »Pronašli smo dječju sobu. Kolijevka je bila zatrpana ruševinama. Ali nije bilo djetesca.«

Dianne Aronoff uskliknula je od sreće. Njezina nećakinja nije bila unutra. No sreću je ubrzo zamijenila panika, a lice joj je odražavalo sasvim novi užas. Ako Caitlin nije u kući, gdje je?

9. Poglavlje

Charles Danko stajao je na rubu gomile i gledao. Bio je odjeven poput profesionalnog biciklista i jednom je rukom pridržavao stariji trkaći bicikl pokraj sebe. Prednost je bila to što su mu biciklistička kaciga i naočale prekrivali lice za slučaj da policija snima promatrače, što su ponekad radili.

Ovo nije moglo proći bolje, razmišljao je Danko promatrajući scenu zločina. Lighttowerovi su bili mrtvi, razneseni u komadiće. Nadao se da su silno patili dok su gorjeli, čak i djeca. To je bio njegov san, a možda i noćna mora, no sad je postala stvarnost i to stvarnost koja će prestraviti dobre građane San Francisca. Za ovaj vatreni spektakl trebalo je hrabrosti, no napokon je učinio nešto. Gledao je vatrogasce, bolničare, policiju. Svi su bili tu, u čast njegova djela, ili bolje rečeno, njegovih skromnih početaka.

Među policajcima netko mu je zapeo za oko. Bila je to plavuša, očito vrlo iskusna policajka. Činilo se i da je prilično hrabra. Promatrao ju je razmišljajući hoće li mu ona postati glavna protivnica te hoće li biti dostojna?

Pitao je jednog od pozornika na barikadama o njoj. »Žena koja je ušla u kuću je inspektorica Murphy, zar ne? Mislim da je poznajem.«

Policajac se nije udostojao ni pogledati ga. Uobičajena policijska bahatost. »Ne«, rekao je. »To je inspektorica Boxer. Iz Odjela za umorstva. Čuo sam da je prava gadura.«

10. Poglavlje

Vreva u skućenom uredu Odjela za umorstva na drugom katu nije bila nalik nijednoj nedjelji koje se sjećam.

Nakon pregleda u bolnici, na kojem su utvrdili da nisam ozlijeđena, došla sam u ured i otkrila da je cijeli moj tim već tamo. Imali smo nekoliko tragova koje je valjalo istražiti čak i prije nego što stignu fbrenzički rezultati s mjesta eksplozije. Podmetanje eksploziva obično ne obuhvaća otmicu. Pronađi to dijete, govorila sam sama sebi, i pronaći ćeš krivca za taj grozan zločin.

U prostoriji je bio uključen televizor. Na programu je bilo obraćanje gradonačelnika Fiskea i načelnika policije Tracchia uživo s mjesta zločina. »Ova grozna tragedija plod je osvete«, govorio je

gradonačelnik koji je zbog ovoga morao prekinuti partiju golfa. »Morton i Charlotte Lightower bili su među najdarežljivijim i najaktivnijim našim sugrađanima. Također su bili moji prijatelji.«

»Ne zaboravi da su i donatori«, rekao je Cappy Thomas, Jacobijev partner.

»Želim da svi znaju kako naša policija već istražuje konkretne tragove«, nastavio je gradonačelnik. »Uvjeravam naše sugrađane da je riječ o izoliranom događaju.«

»X/L...« Warren Jacobi počeo se po glavi. »Mislim da u svom usranom mirovinskom fondu imam nekoliko njihovih dionica.«

»I ja u svom«, rekao je Cappy. »U kojem si ti fondu?«

»Mislim da se zove Dugoročni rast, ali onaj tko je to smislio ima uvrnuti smisao za humor. Prije dvije godine imao sam...«

»Ako vas dvojica mešetara imate trenutak«, rekla sam. »Nedjelja je i burze ne rade. Imamo troje mrtvih, nestalo djetesce i kuću uništenu vjerojatno bombom.«

»Sigurno uništenu bombom«, uključio se Steve Fiori, naša osoba za odnose s tiskanim medijima. I zaista, sam samcat uspješno je održavao vezu s najmanje stotinu redakcija vijesti i novinskih agencija.

»Šef je dobio potvrdu od pirotehničkog odreda. Na mjestu nesreće pronašli su ostatke tempiranog detonatora i plastičnog eksploziva.«

Vijesti nas nisu pretjerano iznenadile. No shvaćanje da je u našem gradu eksplodirala bomba, da su na slobodi ubojice plastičnim eksplozivom ta da je šestomjesečno djetesce nestalo, izazvalo je muklu tišinu u cijeloj sobi.

»Sranje«, uzdahnuo je Jacobi teatralno. »Ništa od slobodnog poslijepodneva.«

11. Poglavlje

Inspektorice«, dozivao me netko s druge strane prostorije. »Zove vas načelnik Tracchio.«

»Rekao sam ti«, cerio se Cappy.

Podigla sam slušalicu očekujući da će me izgrditi što sam prerano otišla s mjesta zločina. Tracchio je bio najobičniji činovnik. Nije bio

ovako blizu scene zločina još otkad je čitao o njima na akademiji prije 25 godina.

»Lindsay, ovdje Cindy.« Očekivala sam načelnika pa me njezin glas iznenadio.

»Nemoj se ljutiti. Samo sam te tako mogla dobiti.«

»Ovo nije baš najbolji trenutak«, rekla sam. »Mislila sam da si onaj seronja Tracchio i da ćeš me zakucati o zid.«

»Većina ljudi misli da sam ja seronja i da ih stalno pokušavam zakucati o zid.«

»Ovaj seronja potpisuje isplatu moje plaće«, rekla sam napola se opuštajući prvi put tog dana.

Cindy Thomas bila je među mojim najbližim prijateljicama, uz Claire i Jill. Također je radila za Chronicle i bila jedna od najvažnijih izvjestitelja o zločinima u gradu.

»Isuse, Linds, upravo sam čula. U cjelodnevnoj sam klinici za jogu. Telefon mi je zazvonio usred vježbe. Šmugnem na nekoliko sati, a ti baš tada odlučiš biti junakinja? Jesi li dobro?«

»Osim što imam dojam da mi pluća gore... Dobro sam«, kažem. »Trenutačno ti ne mogu reći mnogo.«

»Ne zovem zbog zločina, Lindsay. Zovem zbog tebe.«

»Dobro sam«, rekla sam opet. Nisam znala govorim li istinu. Primijetila sam da mi ruke još drhte. U ustima sam još osjećala gorak dim nakon eksplozije.

»Želiš li da dodem do tebe?«

»Ne bi mi se mogla ni približiti. Tracchio je zabranio pristup novinarima dok ne otkrijemo što se događa.«

»Je li to izazov?« cerila se Cindy.

I ja sam se nasmijala. Kad sam je upoznala, Cindy se ušuljala u apartman na najvišem katu hotela Grand Hyatt, najbolje čuvanog poprišta umorstva koje pamtim. Cijela njezina karijera temeljila se na tom uspjehu.

»Ne, nije izazov, Cindy. Ali dobro sam. Kunem se.«

»Znači, moja briga je uzaludna. Onda mi reci nešto o zločinu. Jer to jest bio zločin, zar ne, Lindsay?«

»Misliš, je li to samo bila prejaka vatra na roštilju iza kuće u devet ujutro u nedjelju? Možeš napisati da sam to rekla. Mislila sam da si

danas šmugnula kako bi bila daleko od svega, Cindy.« Uvijek me zapanjivalo koliko brzo može uhvatiti korak s događajima.

»Sad sam opet u toku«, rekla je. »Kad smo već kod toga, priča se da si spasila neko dijete. Trebala bi otići kući. Učinila si dovoljno za danas.«

»Ne mogu. Imamo nekoliko tragova. Voljela bih da smijem razgovarati s tobom o njima, ali ne smijem.«

»Čula sam da je iz kuće nestalo djetesce. Je li to nekakva poremećena otmica?«

»Ako jest«, rekla sam sliježući ramenima, »onda se vrlo neobično odnose prema onima koji bi trebali platiti otkupninu.«

Cappy Thomas provirio je unutra. »Inspektorice, ovi iz forenzičke medicine žele vas vidjeti. U mrtvačnici. Odmah.«

crowarez.org

12. Poglavlje

Mogla sam očekivati da će Claire, glavna mrtvozornica u San Franciscu i moja dugogodišnja najbolja prijateljica, reći ono što će me u svom tom ludilu napokon rasplakati. »Charlotte Lightower bila je trudna.«

Claire je izgledala povučeno i bespomoćno u svojim narančastim kirurškim rukavicama. »Dva mjeseca. Jadnica vjerojatno nije ni znala.«

Nisam znala zašto mi se to čini tužnim, ali tako je bilo. Možda su mi se Lightowerovi zbog toga činili više poput obitelji. To ih je humaniziralo.

»Nadala sam se da ćemo se vidjeti danas.«

Claire mi se malodušno nasmiješila. »Samo nisam zamišljala da će to biti u ovakvim okolnostima.«

»Da.« Nasmiješila sam se i obrisala suzu iz kuta oka.

»Čula sam što si učinila«, rekla je Claire. Prišla je i zagrlila me. »Za to je bila potrebna velika hrabrost, dušo. A i pomalo si blesava, znaš li to?«

»U jednom mi se trenutku učinilo da se neću izvući, Claire. Bilo je mnogo dima. Bilo ga je posvuda. U mojim očima i mojim plućima.

Nisam ništa vidjela. Samo sam zgrabila tog dječaka i molila se.«

»Vidjela si svjetlo. Ono te izvelo van?« Claire se nasmiješila.

»Ne. Izvukla sam se jer sam znala da ćete svi misliti kako sam bila silno glupa što sam završila pečena u toj kući.«

»To bi nam malo pokvarilo večeri uz margarite«, rekla je klimajući glavom.

»Jesam li ti ikada rekla«, podigla sam glavu smiješeći se, »da znaš sve smjestiti u perspektivu?«

Ostaci bračnog para Lighttower bili su jedno pokraj drugog, na dvama bolničkim kolicima. Čak i na Božić mrtvačnica je usamljeno mjesto, ali tog subotnjeg poslijepodneva, nakon što su svi tehničari otišli kući, eksplicitne fotografije obdukcija i medicinska upozorenja pričvršćena na antiseptičke zidove i jezivi miris u zraku, stvarali su sumorniji dojam nego ikad.

Prišla sam truplima.

»Pozvala si me ovamo«, rekla sam. »Što si željela da vidim?«

»Pozvala sam te ovamo«, rekla je, »jer mi je palo na pamet da ti treba dobar zagrljaj.«

»Trebam ti«, rekla sam, »no ne bi škodilo ni veliko forenzičko otkriće.«

Claire je otišla do stola i počela skidati kirurške rukavice. »Veliko forenzičko otkriće?« Okrenula je očima. »Što bih uopće mogla otkriti, Lindsay? Ovo troje ljudi razneseno je u eksploziji.«

13. Poglavlje

Sat poslije Tracchio i ja održali smo vrlo napetu i vrlo emotivnu konferenciju za novinare. I Cindy je bila tamo, zajedno s još pola gradskih novinara.

Jacobi je u uredu pokušao identificirati čovjeka s fotografije, Augusta Spiesa, putem policijske baze podataka i FBI-a. Nije pronašao ništa. Nikakve veze s drugim imenom ili skupinom. Cappy je davao sve od sebe da pronađe izgublenu dadilju. Lighttowerova sestra ju je opisala, no nije imala pojma kako doći do nje. Čak joj nije znala ni prezime.

Skinula sam debeli telefonski imenik s police i bacila ga na Cappyjev stol uz glasan tresak. »Evo, počni s D kao dadilje.«

Bilo je već gotovo šest popodne u nedjelju. Poslali smo dvojicu policajaca u urede X/L-a, ali uspjeli su dobiti samo nekog iz njihova ureda za odnose s javnošću koji je dogovorio sastanak za sutra ujutro u osam. Nedjelja je bila loš dan za rješavanje zločina.

Jacobi i Cappy pokucali su mi na vrata. »Zašto ne odete kući?« rekao je Cappy. »Mi možemo preuzeti.«

»Baš sam mislila nazvati Charlieja Clappera.« Njegovi su forenzičari još pretraživali mjesto zločina.

»Ozbiljan sam, Lindsay. Mi ćemo te pokrivati. Ionako izgledaš grozno«, rekao je Jacobi.

Iznenada sam shvatila koliko sam iscrpljena. Prošlo je devet sati od eksplozije kuće. Još sam bila u majici, hlačicama i tenisicama. Bila sam prekrivena prašinom i čađom iz ruševine.

»Hej, inspektorice«, okrenuo se Cappy. »Još samo nešto. Kako je prošlo sinoć s Franklinom Fratellijem? Vaš veliki spoj?«

Stajali su tamo cereći se, poput dvojice prevelikih adolescenata. »Nije ga ni bilo«, rekla sam. »Bi li to pitao svog prokletog nadređenog časnika da je slučajno muškarac?«

»Itekako bih pitao«, rekao je Cappy. »Dodao bih da, za mog prokletog nadređenog časnika«, krupni je detektiv zabacio svoju izbrijanu glavu unatrag, »izgledate prilično dobro u tim hlačicama. Taj Fratelli mora da je prilična budala.«

»Primila na znanje.« Nasmiješila sam se. Trebalo mi je dugo da se počnem osjećati kao nadređena toj dvojici. Obojica su bila dvostruko dulje u policiji od mene. Znala sam da im nije bilo lako pomiriti se s tim da prvi put žena zapovijeda Odjelom za umorstva.

»Želiš li još nešto dodati, Warrene?« upitala sam.

»Ne.« Ljuljao se na petama. »Samo me zanima moram li i sutra doći u odijelu ili se mogu odjenuti kao za tenis?«

Progurala sam se pokraj njega, odmahujući glavom. Zatim sam čula kako me opet poziva. »Inspektorice?«

Okrenula sam se, probuđenog zanimanja. »Warrene?«

»Bila si dobra danas.« Klimnuo je. »Oni koji su važni to znaju.«

14. Poglavlje

Nakon samo deset minuta vožnje stigla sam do Potrera, gdje sam živjela u prizemnici. Čim sam prošla kroz vrata, Martha je dotrčala do mene mašući repom. Jedan od policajaca s mjesta zločina doveo ju je kući.

Vidjela sam kako bljeska svjetlo koje označava dolaznu poruku. Bila je to Jill: »Lindsay, pokušala sam te nazvati u ured. Upravo sam čula...« Fratelli: »Čuj, Lindsay, ako si slobodna danas...« Izbrisala sam poruku ni ne poslušavši što pokušava reći.

Otišla sam u sobu i napokon sa sebe svukla sportsku majicu i hlačice. Večeras nisam željela ni s kim razgovarati. Pustila sam CD. Velečasni Al Green. Otišla sam pod tuš i popila gutljaj piva koje sam ponijela sa sobom. Nagnula sam se unatrag pod topli mlaz i pustila da voda skida prljavštinu, čađu i miris pepela s mog tijela, zavrti ih oko mojih stopala i slije niz odvod. Zbog nečega sam poželjela zaplakati.

Osjećala sam se usamljeno.

Mogla sam poginuti danas.

Željela sam da me obujme nečije ruke.

Claire je imala Edmunda da je utješi na ovakvu večer, nakon što je morala sastaviti dijelove triju pougljenjenih tijela. Jill je imala Stevea, ili koga već... Čak je i Martha imala nekoga — mene!

Misli su mi počele lutati prema Chrisu, što se već dugo nije dogodilo. Bilo bi lijepo da je on tu večeras. Od njegove je smrti prošla godina i pol. Bila sam spremna ostaviti to iza sebe, otvoriti se nekome, ako se netko pojavi. Bez fanfara. Bez velikih najava. Samo tihi glas u mom srcu, moj glas, koji mi je govorio da je vrijeme.

Zatim su mi se misli vratile na scenu u marini. Vidjela sam se na ulici, kako držim Marthu. Lijepo, mirno jutro. Privlačna gradska kuća. Crvenokosi klinac na romobilu. Bljesak narančastog svjetla.

Stalno sam vrtjela film ispočetka i uvijek je završavao na istom mjestu.

Nešto ti je promaknulo. Nešto sam previdjela.

Žena koja skreće za ugao trenutak prije bljeska. Na trenutak sam je vidjela s leđa. Svijetle kose vezane u rep. Nešto je nosila u rukama. No nije mi zbog toga bila sumnjiva.

Nego zbog toga što se nije vratila.

Prvi put mi je to palo na pamet. Nakon eksplozije... Klinac s romobilom bio je tamo. Bilo je i mnogo drugih. No svjetlokosa žena nije bila među njima. Nitko iz policije nije razgovarao s njom. Nije se vratila... Zašto?

Zato jer je gadura bježala.

Trenutak se stalno ponavljao u mojim mislima. Nešto je nosila u rukama. Bježala je.

Bila je to dadilja.

A to što je nosila u rukama?

Bilo je to djetesce Lighttowerovih!

15. Poglavlje

Krupni svijetli pramenovi njezine kose padali su na pod kupaonice. Još jednom je zarezala škarama. Sve je morala započeti iznova. Wendy je nestala zauvijek. U ogledalu se počelo pojavljivati novo lice. Rekla je zbogom dadilji koja je bila zadnjih pet mjeseci.

Rezala je i odbacivala svoju prošlost. Wendy je bilo ime za Petra Pana, ne za stvarni svijet.

U spavaćoj sobi glasno je plakalo djetesce. »Tiho, Caitlin. Molim te, dušo.«

Morala je smisliti što će s njom. Znala je samo da ne može dopustiti da djetesce umre. Cijelo je poslijepodne gledala vijesti. Cijeli ju je svijet tražio. Nazivali su je hladnokrvnom ubojicom. Čudovištem. No nije mogla baš biti potpuno čudovište, zar ne? Ipak je spasila djetesce.

»Ti ne misliš da sam čudovište, zar ne, Caitlin?« doviknula je vrištećem djetetu.

Michelle je spustila glavu u lavabo i istresla na nju cijelu bočicu L'Orealove crvene boje za kosu, utrljavajući je u podrezane vlasi.

Dadilja Wendy je nestala.

Malcolm će uskoro doći. Dogovorili su se da će doći tek kad bude sigurno da je nitko nije slijedio. No bio joj je potreban. Sad kad je dokazala koliko je snažna.

Čula je kako netko pokušava otvoriti prednja vrata.

Michellino je srce poskočilo.

Što ako nije bila dovoljno oprezna? Što ako ju je netko vidio kako dolazi s djetetom? Što ako upravo sada provale kroz vrata?

No tada je u sobu ušao Malcolm. »Očekivala si policiju, zar ne? Rekao sam ti da su glupi!« podviknuo je.

Michelle je otrčala k njemu i skočila mu u naručje.

»O, Mal, uspjeli smo. Uspjeli smo!« Izljubila mu je obraze stotinjak puta. »Napravila sam sve kako treba, zar ne?« pitala je Michelle. »Na TV-u kažu da počinitelj mora biti pravo čudovište.«

»Rekao sam ti da moraš biti jaka, Michelle.« Mal ju je gladio po kosi. »Ljude na televiziji su kupili, kao i sve ostale. Ali vidi tebe... Izgledaš tako drukčije.«

Iznenada se iz sobe začuo plač. Mal je izvukao pištolj. »Koji je to vrug bio?«

Otrčao je u spavaću sobu, a ona ga je slijedila. Užasnut je zurio u Caitlin.

»Mal, možemo je zadržati, samo malo. Ja ću se brinuti za nju. Ona nije nikomu naudila.«

»Glupačo jedna«, rekao je, gurajući je na krevet.

»Svaki murjak u gradu tražit će ovu klinku.«

Počela je gubiti dah. To se događalo uvijek kad bi Malov glas postao grub. Kopala je po torbici tražeći inhalator. Uvijek je bio tamo. Nikamo nije išla bez njega. Sinoć ga je imala. Gdje je sada, dovraga?

»Brinula sam se za nju, Malcolm«, opet je rekla Michelle. »Mislila sam da ćeš razumjeti...«

Malcolm ju je zgrabio i gurnuo joj lice prema djetetu. »Da? Pokušaj ti razumjeti ovo... To dijete mora nestati do sutra. Pobrini se da prestane plakati. Gurni mu cicu u usta i stavi jastuk na glavu. Ujutro ga više neće biti.«

16. Poglavlje

Charles Danko nije vjerovao u nepotrebno riskiranje, no također je bio uvjeren da su svi vojnici potrošni, pa čak i on sam. Njegova je krilatica bila: uvijek postoji drugi vojnik.

Stoga je poziv uputio iz javne govornice u okrugu Mission. Ako poziv bude prekinut ili mu uđu u trag, neka bude tako.

Telefon je zazvonio nekoliko puta prije nego što se netko u stanu javio. Prepoznao je glas Michelle, dadilje divno hladnog srca. Izvela je sjajnu predstavu.

»Ponosan sam na tebe, Michelle. Nemoj ništa govoriti. Samo mi daj Malcolma. No znaj da si prava junakinja.«

Michelle je spustila telefon, a Danko je morao suspregnuti smijeh zbog njihove nevjerojatne poslušnosti.

Bilo je to neprocjenjivo i silno je mnogo govorilo o ljudskom stanju. Možda je čak moglo objasniti Hitlerov uspon na vlast. Bili su to vrlo pametni ljudi, većina njih završila je fakultet, no rijetko su dovodili u pitanje njegove zapovijedi.

»Da, ja sam.«

Čuo je Malcolmov blazirani glas. Momak je bio sjajan, no bio je istinski ubojica, vjerojatno psihopat. Ponekad je plašio čak i Danka.

»Slušaj me. Ne želim predugo razgovarati. Samo sam te htio obavijestiti da sve ide sjajno. Ne može biti bolje.«

Danko je zastao na nekoliko sekunda. »Učini to opet«, rekao je naposljetku.

17. Poglavlje

Na grebenu koji se uzdizao iznad zaljeva nalazila se poslovna zgrada prekrivena staklom, a na njezinom vrhu bio je golemi logotip u obliku prekriženih slova X i L. Dotjerana djevojka s recepcije uvela je Jacobija i mene u konferencijsku salu. Na zidovima prekrivenim drvenim panelima nalazili su se uokvireni članci i naslovnice časopisa i pružali se cijelom duljinom prostorije, a na svakom je bilo rumeno lice Mortona Lightowera. Na jednoj naslovnici Forbese pisalo je: »Može li itko u Silicijskoj dolini zaustaviti ovog čovjeka?«

»Čime se uopće bavi ova tvrtka?« pitala sam Jacobija.

»Računalne sklopke visoke brzine. Za prijenos podataka putem interneta. Bilo je to prije nego što su svi shvatili da nemaju podataka za prijenos putem Interneta.«

Vrata konferencijske sale otvorila su se i ušla su dva muškarca. Jedan je imao prosijedu kosu i bio vrlo crven u licu. Odijelo mu je bilo vrlo dobro krojeno. Odvjetnik. Drugi je bio krupan i proćelav. Nosio je raskopčanu kariranu košulju. Tehničar.

»Chuck Zinn«, predstavio se onaj u odijelu i dao posjetnicu Jacobiju. »Ja sam DPO u X/L-u. Vi ste inspektor Boxer?«

»Ja sam inspektorica Boxer.« Pogledala sam posjetnicu i frknula nosom.

»Što je DPO?«

»Direktor pravnog odjela.« Blago se naklonio, ispričavajući se. »Ovo je Gerry Cates, bio je suosnivač tvrtke s Mortom.«

»Ne moram ni reći da smo ovdje svi zgroženi.« Obojica su sjela, a zatim i mi, s druge strane konferencijskog stola. »Većina nas je poznavala Morta od početka. Gerry je išao na Berkeley s njim. Odmah na početku želim vam obećati potpunu suradnju naše tvrtke.«

»Imate li kakvih tragova?« pitao je Cates. »Čuli smo da je Caitlin nestala.«

»Dajemo sve od sebe da pronađemo djetesce. Čuli smo da je obitelj imala dadilju koja je također nestala. Možete li nam vi nekako pomoći da je pronađemo?«

»Možda vam Helene može pomoći. Bila je Mortova tajnica.«

Cates je pogledao odvjetnika.

»Mislim da je to izvedivo.« Zinn je nešto na brzinu zapisao.

Započeli smo s uobičajenim pitanjima: Je li Lightoweru netko prijetio? Jesu li znali da mu netko želi zlo?

»Ne.« Gerry Cates odmahnuo je glavom i pogledao odvjetnika. »Naravno, Mortovi financijski poslovi povlačili su se posvuda u medijima«, nastavio je. »Uvijek bi ga netko napao na sastancima dioničara. Financijski psi čuvari. Ako renoviraš kuhinju, oni plaću da ćeš upropastiti tvrtku.«

Jacobi je fiknuo. »Mislite li da bi imali prava naljutiti se ako u besćenje proda dionice vrijedne 600 milijuna dolara?«

»Ne možemo kontrolirati cijenu naših dionica, inspektorice«, odvratio je Cates kojem je pitanje očito zasmatalo.

U prostoriji je zavladała napeta tišina.

»Dat ćete nam popis svih svojih klijenata«, rekla sam.

»Izvedivo.« Odvjetnik je opet nešto kratko zapisao.

»Treat ćemo pristup njegovim privatnim računalima, e-pošti i prepisci.« Bacila sam bombu u krilo DPO-u.

Odvjetnikova olovka nije ni dotakla notes. »To su privatne datoteke, inspektorice. Moram provjeriti pravno zaleđe prije nego što pristanem.«

»Mislio sam da ste vi pravno zaleđe«, rekao je Jacobi cereći se.

»Vaš je šef ubijen, g. Zinn. Bojim se da sad mi imamo ovlasti. Na poprištu zločina pronašli smo poruku«, rekla sam. Gurnula sam kopiju fotografije preko stola. »U njoj se Morton Lightower navodi kao neprijatelj naroda. Pri dnu je napisano ime. August Spies. Znači li to nešto ijednom od vas?«

Zinn je zatreptao. Cates je duboko udahnuo, iznenada praznog pogleda.

»Ne moram vas podsjećati da je ovo istraga umorstva«, rekla sam. »Ako je netko nešto prešućivao, sada je trenutak...«

»Nitko nije ništa prešutio«, ukočeno je rekao Gerry Cates.

»Sada vjerojatno želite razgovarati s Helene.« Pravnik je spustio blok, kao da je sastanak završio.

»Ono što sada želim je da zapečatite pristup Lightowerovom uredu. I želim pristup njegovoj prepisci. I računalnim datotekama. I e-pošti.«

»Nisam siguran je li to izvedivo, inspektorice.« Chuck Zinn nagnuo se unatrag na svom stolcu.

»Reći ću vam što je izvedivo, g. Zinn.« Gledala sam u njegov lažni, susretljivi osmijeh. »Izvedivo je to da se za dva sata vratimo sa sudskim nalogom, a sve od tih datoteka izbrisano u zadnja 24 sata proglasimo ometanjem istrage umorstva. Izvedivo je i to da sve što pronađemo prosljedimo revnim pravnicima u tužiteljevu uredu, naročito ono što nije baš pogodno za X /L. Zvuči li vama nešto od toga izvedivo, g. Zinn?«

Gerry Cates nagnuo se prema svom odvjetniku. »Chuck, možda bismo mogli smisliti nešto.«

»Naravno da možemo smisliti nešto«, klimnuo je glavom Zinn.

»No bojim se da danas nemamo više vremena za to. I vi ste sigurno silno zauzeti. Zato, ako je to sve«, ustao je i nasmiješio se, »siguran sam da želite razgovarati s Helene.«

18. Poglavlje

Samo nekoliko sekunda nakon što sam izjurila kroz glavna vrata X/L-a nazvala sam Jill. Opisala sam joj frustrirajući sastanak na kojem sam upravo bila.

»Trebala ti sudski nalog«, prekinula me Jill, »za pregled Lighttowerovih datoteka?«

»Da, Jill, i to brzo, prije nego što pošalju dečke Arthura Andersena da malo počiste u uredu.«

»Imaš li dokaza da se u Lighttowerovom računalu nalazi nešto takvo?«

»Nazovi me sumnjičavom, Jill, ali kada se netko tijekom razgovora s policijom počne trzati poput ribe na uzici, antene iza mojih ušiju odmah počinju ići bip-bip.«

»Kako počinju ići, Lindsay?« nasmijala se Jill.

»Bip-bip«, rekla sam oštrije. »Ma daj, Jill. Ne šalim se.«

»Imaš li još neki dokaz da nešto kriju osim mimike?«

U prsima mi se uzburkala krv. »Nećeš to učiniti za mene, zar ne?«

»Ne mogu to učiniti za tebe, Lindsay. Čak i kad bih, ništa od toga ne bi prošlo ni čitanje optužnice. Mogla bih se pokušati nagoditi s njima.«

»Jill. Vodim istragu višestrukog umorstva.«

»Na tvojem bih mjestu pokušala primijeniti drugu vrstu pritiska osim pravnog.«

»Možeš li mi to malo pojasniti?«

Jill je frknula. »Koliko se sjećam, još imaš neke prijatelje u medijima... .«

»Želiš reći da bi mogli postati susretljiviji ako im tvrtku malo ocrne na naslovnici Chroniclea?«

»O, da, Linds...« Čula sam kako Jill hihoće.

Iznenada sam začula zvuk koji je dojavljivao da mi je stigla SMS poruka.

Bio je to Cappy Thomas iz postaje. »Inspektorice, vratite se odmah u bazu. Pronašli smo dadiljin trag.«

19. Poglavlje

Kad sam se vratila, u sobi za ispitivanje br. 1 bile su dvije žene. Vodile su agenciju za dadilje, rekao mi je Cappy, zvanu »Dadilja je ljubav!«

»Javile smo se kada smo čule što se dogodilo«, objasnila mi je Linda Cliborne, ona u ružičastom puloveru.

»Mi smo dogovorile taj posao za Wendy Raymore.«

»Doimala se savršenom za njega«, ubacila se njezina partnerica, Judith Hertan. Judith je izvukla žutu mapu za spise i gurnula je preko stola. U mapi je bila ispunjena prijavnica za agenciju Dadilja je ljubav!, nekoliko pisama preporuke i iskaznica studentice kalifornijskog sveučilišta Berkeley na kojoj je bila fotografija.

»Lighttowerovi su je obožavali«, rekla je Linda.

Zurila sam u malu plastificiranu fotografiju lica Wendy Raymore. Bila je svjetlokosa, visoko smještenih kostiju lica i širokog osmijeha koji je blistao. Prisjetila sam se slike netom prije eksplozije koju sam nosila u glavi: djevojka u kombinezonu kako odlazi. To bi mogla biti ona.

»Pomno provjeravamo sve naše djevojke. Wendy se doimala pravim draguljem. Bila je vesela i zgodna, vrlo simpatična djevojka.«

»Lighttowerovi su rekli da ju je njihovo djetešce odmah zavoljelo«, dodala je njezina partnerica. »Uvijek provjeravamo.«

»Ove preporuke... I njih ste provjerili?«

Judith Hertan je oklijevala. »Možda nismo baš sve. Ja sam provjerila na fakultetu i uvjerila se da je bila na dobru glas. Imale smo i njezinu sveučilišnu iskaznicu.«

Pogledala sam adresu: Prilaz pelikana br. 17. S druge strane zaljeva, u Berkeleyju.

»Mislim da je rekla da ne živi u studentskom domu«, nastavila je Linda Cliborne. »Potvrdu da je dobila posao poslali smo joj u poštanski pretinac.«

Izvela sam Cappyja i Jacobija iz prostorije. »Obavijestit ću policiju u Berkeleyju. I Tracchija.«

»Kako želite da to riješimo?« pogledao me Cappy.
Zapravo je pitao *Koliku silu smijemo primijeniti da je privedemo?*
Zurila sam u fotografiju.
»Učinite sve što morate«, rekla sam.

20. Poglavlje

Četrdeset minuta poslije bili smo jednu ulicu udaljeni od Prilaza pelikana br. 17 u Berkeleyju. Kuća je bila viktorijanskog stila, stara i oronula, a i ostale u ulici blizu fakulteta bile su joj slične. Dva policijska automobila blokirala su cestu. Ispred kuće se zaustavio kombi specijalne policije. Nisam znala što očekivati, no nisam željela riskirati.

Svi smo imali pancirne košulje ispod policijskih jakni. Bilo je 11:45. Policija Berkeleyja cijelo je jutro nadzirala kuću. Rekli su da iz kuće nije izašao nitko, ali je prije pola sata u nju ušla mlada crnkinja s torbom na kojoj je bio logotip sveučilišta.

»Pronađimo dječe koje je nestalo«, rekla sam momcima.

Jacobi, Cappy i ja došuljali smo se iza parkiranih automobila do ulaza u kuću. Nije bilo nikakvih znakova aktivnosti unutra. Znali smo da bi moglo biti postavljenog eksploziva.

Dva su inspektora prišla ulaznim vratima, jedan sa svake strane. Jedan od specijalaca nosio je ručni ovan, za slučaj da moramo probiti vrata. Scena je bila jezivo tiha.

Klimnula sam glavom. Ulazimo.

»Otvorite! Policija San Francisca!« Cappy je snažno pokucao na vrata.

Ja sam zurila u prozore, tražeći bilo kakav znak aktivnosti. Već su postavili i detonirali bombu. Bila sam uvjeren da bi bez oklijevanja mogli zapucati iz vatrenog oružja. No nije se dogodilo ništa.

Iznenada sam začula korake kako se iznutra približavaju vratima i zvuk brave koja se okreće. Vrata su se otvorila, a mi smo svi uperili oružje na onoga tko će se pojaviti iza njih.

Bila je to mlada crnkinja u majici s logotipom fakulteta. Nju su lokalni policajci vidjeli kako ulazi. Čim je ugledala specijalce iznenađeno je zavrištala.

»Wendy Raymore?« povikao je Cappy, izvlačeći je kroz vrata.

Šokirana djevojka jedva je govorila. Cappy ju je gurnuo u naručje specijalca koji je čekao. Drhteći, pokazala je prema stepenicama. »Mislim da je na katu.«

Nas troje progurali smo se unutra. Dvije sobe na katu bile su otvorene i prazne. U njima nije bilo nikoga. Dalje niz hodnik nalazila se još jedna soba čija su vrata bila zatvorena.

Cappy je pokucao na vrata. »Wendy Raymore? Policija San Francisca!«

Nije bilo odgovora.

Osjećala sam kako mi žilama struji adrenalin. Cappy me pogledao i provjerio svoj pištolj. Jacobi se pripremio. Klimnula sam glavom.

Cappy je otvorio vrata udarivši ih nogom. Ušli smo, pokrivajući uperenim pištoljima sve kutove prostorije.

Djevojka u majici kratkih rukava naglo se uspravila u krevetu. Doimala se zbunjeno, trepćući je tjerala san od očiju. Počela je vrištati: »O, Bože, što se događa?«

»Wendy Raymore?« Cappy je i dalje držao pištolju uperen u nju.

Djevojčino je lice bilo blijedo od užasa. Očima je strijeljala lijevo-desno.

»Gdje je beba?« povikao je Cappy.

Ovo je krivo! Sve je krivo, pomislila sam.

Djevojka je imala dugu tamnu kosu i prilično tamnu put.

Nije bila nimalo nalik opisu Dianne Aronoff. Niti fotografiji sa studentske iskaznice Wendy Raymore. Kao ni djevojci koju sam vidjela kako odlazi s mjesta zločina. Shvatila sam što se dogodilo. Djevojka je vjerojatno izgubila svoju iskaznicu, ili ju je netko ukrao. No tko je to bio?

Spustila sam pištolj. Pred nama je bila neka druga djevojka. »Ovo nije dadilja«, rekla sam.

21. Poglavlje

Lucille Clemons imala je još točno 17 minuta od svoje pauze za ručak da obriše mrlju od kečapa s Marcusova lica, odvede blizance natrag u vrtić i vrati se na posao autobusom broj 27 prije nego što joj

šef počne smanjivati satnicu od 7,85 dolara po satu (ili 13 centi po minuti).

»Ma daj, Marcuse«, uzdahnula je pogledavši svog petogodišnjaka koji je ponosno pokazivao svoje lice puno kečapa. »Nemam vremena za ovo danas.« Trljala je njegovu bijelu košulju, koja je više sličila nekom od njegovih crteža, no nije mogla skinuti mrlje.

Cherisse se javila iz svog stolca. »Mogu li dobiti sladoled, mama?«

»Ne, dijete, ne možeš. Mama nema vremena.« Pogledala je na sat i osjetila kako ju je nešto probolo u grudima. O, Bože....

»Hajde, dijete.« Lucille je nagurala njihove posudice Happy Meala na poslužavnik. »Moram vas brzo dovesti u red.«

»Molim te, mama. To je McSundae«, povikala je Cherisse.

»Možeš kupiti svoj McSundae, ili što god želiš, kad ga platiš novcem koji si sama zaradila. Sada dolazite da vas očistim. Mama mora ići.«

»Ali ja sam čista«, pobunila se Cherisse.

Oboje ih je odvukla od stola i počela ih gurati prema WC-u. »Da, ali tvoj brat izgleda kao da je bio u ratu.«

Lucille je vukla djecu po stražnjem hodniku koji je vodio do WC-a. Otvorila je vrata na kojima je stajao znak za žene. Bio je to McDonald's. Nikomu neće smetati. Podigla je Marcusa na rub umivaonika, namočila papirnati ubrus i počela trljati mrlje na ovratniku njegove košulje.

Dječak se vrpeljio.

»K vragu, dečko. Ako se želiš zaprljati, morao bi se sam očistiti. Cherisse, trebaš li piškiti?«

»Da, mama«, odgovorila je djevojčica.

Ona je bila mnogo urednija. Oboje su bili petogodišnjaci, ali Marcus je jedva znao otkopčati hlače. Uspjela je skinuti dio kečapa.

»Cherisse«, podviknula je Lucille. »Hoćeš li sjesti na tu školjku ili nećeš?«

»Ne mogu, mama«, odvratila je djevojčica.

»Ne možeš? Tko ima vremena za ovo, mlada damo? Samo skini gaćice i piški. «

»Ne mogu, mama. Moraš doći vidjeti.«

Lucille je uzdahnula. Tko god je rekao da je vrijeme na njegovoj strani, sigurno nije imao blizance. Brzo se pogledala u ogledalo, i

opet uzdahnula. Nema ni trenutka za sebe. Spustila je Marcusa na pod i pošla otvoriti kabinu u kojoj je bila Cherisse.

»Zbog čega sva ta strka, dijete?« nestrpljivo je rekla.

Djevojčica je zurila u zahodsku školjku.

»O, Bože.« Lucille je duboko uzdahnula.

Na poklopcu školjke nalazila se košara, a u njoj, zamotano u pokrivač, bilo je djetešce.

crowarez.org

22. Poglavlje

Ponekad se u ovom poslu sve poklopi u vašu korist. Jedan od tih trenutaka dogodio se kad smo pronašli djetešce Lighttowerovih u McDonald'su. Svi u središnjoj postaji kao da su zajednički odahnuli.

Nazvala sam Cindy i zamolila je uslugu. Rekla je da će sa zadovoljstvom izvršiti malo pritiska na X/L.

Čim sam završila razgovor sa Cindy, Charlie Clapper pokucao mi je na vrata. »Zgodan ulov, Boxerice.«

»To je pomalo nisko, čak i od tebe«, rekla sam smiješeći se.

Clapper se nasmijao. Njegovi su forenzičari proveli veći dio zadnjih 36 sati pretražujući mjesto eksplozije. Charlie je izgledao iscrpljeno.

»Idemo, dušo«, rekao je, pokazujući mi glavom da ga slijedim. »Za tvoje oči prvo. Mnogo su ljepše od Tracchijevih.«

»Znala sam da sam zbog nečeg postala inspektorica.«

Charlie me odveo u svoj ured niz hodnik. Tamo je bio i Niko, iz pirotehničkog odjela, zavaljen u stari Charliejev stolac. Jeo je nešto dostavljeno iz kineskog restorana.

»Uspjeli smo zaključiti o kakvoj je eksplozivnoj napravi bila riječ.« Charlie mi je nogom gurnuo stolac. Na zidnoj ploči nalazio se tlocrt kuće Lighttowerovih. »Posvuda smo pronašli tragove plastičnog eksploziva C-4. Samo 250 grama dovoljno je za rušenje zrakoplova. Sudeći po veličini eksplozije, u našem ga je slučaju bilo više od kilograma. Tko god je postavio eksploziv, stavio ga je u nešto ovakvo« - pokazao mi je crnu sportsku torbu - »i ostavio to u nekoj od prostorija.«

»Kako to znamo?« pitala sam.

»Lako«, nacerio se Clapper. Izvukao je komadić crne sintetičke tkanine na kojoj je bio znak Nike. »Pronašli smo ovo na jednom od zidova.«

»Jeste li imali sreće i pronašli neki otisak prsta na ostacima torbe?« pitala sam.

»Žao mi je, dušo«, zahihotao je Clapper, »ovo je sve što smo pronašli od torbe.«

»Detonator je bio prilično sofisticiran«, objašnjavao je Niko. »Eksploziv je aktiviran daljinski. Detonator je bio povezan s mobilnim telefonom.«

»Plastični eksploziv često se rabi, Lindsay. Mogli bismo istražiti krađe s gradilišta ili vojnih skladišta«, rekao je Charlie Clapper.

»Kakav si s bebama, Charlie?«

»Dobar, ako su starije od 18 godina«, rekao je forenzičar cereći se. »Zašto? Napokon te zasvrbjelo?«

Da je Clapper 30 cm viši, 25 kilograma lakši i nije u braku već 30 godina možda bih jednom i popustila njegovom nabacivanju. »Žao mi je, ali ova je malo mlada.«

»Misliš na bebu Lighttowerovih?« Charlie se namrštio.

Klimnula sam glavom. »Želim da uzmeš otiske s nje, Charlie. S djeteta, s prekrivača, s košare, sa svega što možeš pronaći.«

»Prošlo je 30 godina otkad sam mijenjao pelene.« Clapper je uzdahnuo, sa slabašnim izrazom gađenja. »Hej, gotovo sam zaboravio...« Ispod hrpe papira na svom radnom stolu izvukao je vrećicu s oznakom dokaza. »Pokraj dječje sobe nalazila se još jedna. Netko je tamo proveo noć. No još ne znamo tko.«

Dadilja, pomislila sam.

»Ne veseli se prerano«, rekao je Charlie, sliježući ramenima. »Sve je izgorjelo. No pronašli smo ovo pokraj kreveta.«

Dobacio mi je plastičnu vrećicu. U njoj je bila mala iskrivljena posudica duga oko osam centimetara.

Podigla sam je prema svjetlu. Nisam imala pojma o čemu je riječ.

»Potpuno je rastopljeno.« Clapper je slegnuo ramenima. Malo je petljao po džepovima svoje jakne koju je prebacio preko naslona stolca, a zatim izvukao nešto slično onomu u vrećici.

»To je inhalator, Lindsay.« Skinuo je poklopac s njega i stavio ga na predmet u vrećici za dokaze. Savršeno je pristajao. Dvaput je

pritisnuo inhalator koji je držao u ruci. Iz njega su izletjela dva kratka zračna mlaza.

»Tko god je spavao u tom krevetu, imao je astmu.«

23. Poglavlje

Jill Bernhardt sjedila je u zamračenom uredu dugo nakon što su svi ostali otišli.

Ispred nje su bili pravni papiri. Iznenada je shvatila da već 10 minuta zuri u istu stranicu. Počela je ostajati u uredu kada Steve nije putovao ili nije sam ostajao u uredu do kasna. Radila je sve što je mogla kako bi ga izbjegla. Čak i kad se nije pripremala za suđenje.

Jill Meyer Bernhardt. Superodvjetnica. Neustrašiva u očima svih.

Bojala se otići kući.

Sporo je masirala modricu na svojoj kralježnici. Bila je to najsvježija. Kako je to moguće? Navikla se zastupati žene koje su se osjećale ovako, no sama je krila mračnu tajnu.

Niz lice joj se skotrljala suza. Kad sam morala pobaciti, pomislila je. Tada je sve počelo.

No znala je da su nevolje sa Steveom počele mnogo prije. Kad je ona završila postdiplomski, a on dovršavao magisterij iz ekonomije. Počelo je s njezinom odjećom. S haljinama koje mu nisu bile po ukusu ili u kojima su se vidjeli njezini ožiljci.

S večernjim zabavama na kojima su se njegovi stavovi - o politici, njezinom poslu, bilo čemu - činili toliko jačim, toliko važnijim od njezinih. Pretvarao se da svojom zaradom otplaćuje hipoteku za kuću i kredit za BMW.

Ne možeš ti to, Jill. Slušala je to otkad ga je srela.

Isuse dragi, protrljala je oči dlanovima.

Bila je glavna pomoćnica okružnog tužitelja. Što je još morala dokazati?

Telefon je zazvonio. Poskočila je od iznenadnog zvuka. Je li to bio Steve? Pozlilo bi joj od samog zvuka njegovoga glasa. Taj jezivi, tobože zabrinuti glas: »Hej, dušo, što radiš? Dođi kući. Idemo na trčanje.«

Na njezino olakšanje, na zaslonu telefona prikazao se broj i ime pomoćnika okružnog tužitelja iz Sacramenta. Zvao je zbog svjedoka kojeg je trebalo izvući iz državnog zatvora. Pustila je da ostavi poruku na govornoj pošti.

Zatvorila je težak spis. Bilo je to posljednji put, zaklela se. Najprije će sve reći Lindsay. Boljelo ju je što joj laže. Lindsay je ionako mislila da je Steve seronja.

Nije bila glupača.

Dok je spremala spise u torbu, telefon je opet zazvonio.

Bilo je to posebno zvono od kojeg je protrnula do srži.

Ne javljaj se, Jill Već je bila na pola puta do vrata. No zbog nečega je pogledala prema malom zaslonu. Na njemu se pojavio poznati broj. Jill je osjetila kako su joj se usta osušila. Polako je podigla slušalicu. »Bernhardt«, prošaptala je, zatvarajući oči.

»Opet dugo radiš, dušo?« Od njegovog se glasa sledila.

»Da te ne poznajem dobro«, rekao je, gotovo povrijeđeno, »pomislio bih da se bojiš doći kući.«

24. Poglavlje

Te se večeri Georgeu Bengosianu posrećilo.

Bio je nizak i proćelav, velikog plosnatog nosa. Već na početku karijere shvatio je da nije baš za urologiju i svoj je pravi poziv pronašao u spajanju propalih regionalnih osiguravatelja u goleme organizacije zdravstvenog osiguranja. Također je shvaćao da neće osvojiti lijepe žene pričama o očekivanoj zaradi i glupim šalama iz ureda - naročito ne ovu seksi analitičarku na konferenciji o zdravstvenoj zaštiti koju je organizirala Bank of America.

Činilo mu se da živi u nečijem tuđem snu. Mimi je bila opčinjena i upravo su išli prema njegovom hotelskom apartmanu. »Na najvišem je katu. Samo čekaj da vidiš pogled«, zadirkivao ju je.

George je hihoćući se prešao prstom preko rubova grudnjaka koji joj se nazirao ispod bluze, dok je otvarao vrata svojeg apartmana u hotelu Clift. Zamišljao je njezine čvrste grudi kako se njišu pred njim i njezine velike oči zagledane u njegove. Zbog ovog vrijedi imati sliku u godišnjem izvješću.

»Daj mi samo trenutak«, rekla je Mimi, štipkajući ga za ruku i krećući prema toaletu.

»Nemoj predugo«, rekao je George, tobože se dureći.

Žureći se, nespretno je strgnuo omot s boce Roederera koja je došla uz apartman i natočio dvije čaše. Njegov pedesetčetverogodišnji pimpek skakutao mu je u gaćama poput ribe na udici. Ujutro mora avionom na sastanak sa senatskim odborom za zdravstvenu zaštitu u Illinoisu, za koji je već znao da će pristati zažmiriti na jedno oko dok on izbacuje najsiromašnije i najrizičnije osiguranike sa svog popisa. To je 140.000 obitelji, od kojih će mu svaka donijeti prihod!

Mimi se vratila iz toaleta ljepša nego ikada. George joj je dodao čašu.

»U tvoje zdravlje«, rekao je. »Zapravo, pijmo za nas oboje. Za ovu večer.«

»Za Hopewell.« Mimi se nasmiješila i kucnula o njegovu čašu.

»Želiš li kušati nešto?« Stavila mu je ruku na zglavak. »Od ovog ćeš sigurno biti čvrst poput kamena. Posvuda.« Iz torbice je izvukla malu bočicu. »Samo isplazi jezik.«

George je učinio kako mu je rečeno, a ona je kapnula dvije kapi.

Bile su gorke. Okus je bio toliko oštar da je gotovo poskočio.

»Zašto to ne rade s okusom višnje?«

»Još samo jedna.« Njezin je osmijeh zasljepljivao. »Da budem sigurna da si spreman za mene. Za nas.«

George je opet isplazio jezik. Srce mu je udaralo kao ludo.

Mimi je kapnula još jednu kap. Zatim se njezin osmijeh promijenio. Postao je hladniji. Stisnula mu je obraze i ispraznila cijelu bočicu.

Georgeova su se usta ispunila tekućinom. Pokušao ju je ispljunuti, ali ona mu je nagnula glavu unatrag pa je progutao. Razrogačio je oči. »Koji vrag?«

»To je otrov«, rekla je Mimi i ubacila praznu bočicu natrag u torbicu. »Vrlo poseban otrov za vrlo posebnog momka. Prva bi te kap ubila nakon nekoliko sati. Ali ti si progutao dovoljno da ubije cijeli San Francisco.«

George je ispustio čašu pjenušca koja se razbila na podu. Pokušao je ispljunuti tekućinu koju je popio. Ova gadura mora da je luda.

Sigurno želi napraviti budalu od njega. No tada je osjetio snažnu bol u želucu.

»Ovo je od svih ljudi koje ste gazili cijeli život, g. Bengosian. Niste ih nikada upoznali. Bile su to obitelji koje nisu imale izbora nego su morale vjerovati u vas. U Hopewell. Felicia Brown? Umrla je od izlječivog melanoma. Thomas Ortiz? Je li vam to ime poznato? Bilo bi poznato vašim činovnicima za procjenu rizika. Ustrijelio se pokušavajući otplatiti liječenje moždanog tumora svog sina. Zovemo to pražnjenjem kovčega. Tako vi to kažete, zar ne gospodine B?«

Iznenada mu se želudac počeo okretati. Na usta mu je izbila gusta pjena. Ispljunuo ju je, posvuda po svojoj košulji, no činilo mu se da mu oštri prsti grebu po utrobi. Znao je što se događa. Plućni edem.

Trenutačno zatajenje organa. Zovi u pomoć, rekao si je. Otiđi do vrata. No noge su mu otkazale i popustile pod njim.

Mimi je stajala tamo, gledajući ga s podrugljivim smiješkom. Pružio je ruku prema njoj. Želio ju je udariti, zadaviti, zdrobiti život u njoj. No nije se mogao pomaknuti.

»Molim te...« Ovo nije bila šala.

Kleknula je iznad njega. »Kako vam se sviđa kad vama isprazne kovčege, g. Bengosian? Sad budite dušica i još jednom otvorite usta. Otvori ih širom!«

George je svom snagom pokušao uvući zrak u pluća, ali nije mogao udahnuti ništa. Donja mu je čeljust pala. Jezik mu je narastao do golemih razmjera. Mimi je držala komad plavog papira ispred njegova lica. Barem mu se činilo da je plav, no oči su mu bile mutne i suzne pa nije dobro razaznavao boje. Uspio je nazrijeti logotip tvrtke Hopewell.

Smotala je papir u loptu i nagurala mu ga u usta. »Hvala vam što ste se sjetili Hopewella, ali kako u obrascu piše, naše vas osiguranje ne pokriva!«

25. Poglavlje

Zazvonio mi je mobitel.

Bilo je gluho doba noći. Naglo sam se uspravila i pogledala na sat. Sranje, četiri ujutro.

Pospano sam tražila mobitel, pokušavajući pročitati broj na zaslonu kad sam ga podigla. Bio je to broj Paula China. »Bok, Paule. Što se događa?« promrmljala sam.

»Oprostite što sam vas probudio, inspektorice. Zovem iz hotela Clift. Mislim da biste trebali doći.«

»Pronašli ste nešto?« Pitanje za četiri ujutro. Pozivi u to doba značili su samo jedno.

»Da. Mislim da se umorstvo Lighttowerovih upravo dodatno zakompliciralo.«

Osam minuta poslije, u jeans hlačama i majici te frizure jedva dovedene u red, već sam bila u svom autu i jurila niz ulicu Vermont prema Sedmoj ulici, usamljeno svjetlo u tišini noći.

Ispred blještavog ulaza u hotel nagurala su se tri policijska automobila i mrtvozornikov kombi. Clift je bio jedan od starih gradskih hotela, no nedavno je bio raskošno renoviran. Pokazala sam značku policajcima na ulazu i prošla pokraj njih, bacajući poglede prema raskošnim naslonjačima presvučenim nojevom kožom i bivoljim rogovima na zidovima predvorja. Nekoliko šokiranih zaposlenika hotela stajalo je uokolo, pitajući se što da učine. Otišla sam dizalom do najvišeg kata gdje me čekao Chin.

»Žrtva je George Bengosian. Glavešina u nekoj organizaciji zdravstvenog osiguranja«, objašnjavao mi je Paul Chin, uvodeći me u apartman.

»Pripremite se. Ne šalim se.«

Pogledala sam truplo, uspravljeno uz nogu konferencijskog stolića u raskošno uređenoj sobi.

Bengosianova je koža bila žutozelena i doimala se poput želea. Oči su mu bile širom otvorene i nalikovale su golemim kugličnim ležajevima. Sluz, ili nekakva gusta narančasta tekućina, slila mu se iz nosa i groteskno se sasušila na njegovoj bradi.

»Kog je vruga radio?« promrmljala sam medicinskom tehničaru nagnutom nad truplo. »Natjecao se s nekim izvanzemaljcem tko će komu prije isisati život?«

Tehničar je izgledao potpuno zbunjen. »Nemam pojma«, odvratio je.

»Jesi li siguran da je ovo umorstvo?« Okrenula sam se Chinu.

»Netko je nazvao postaju u 2:45«, rekao je sliježući ramenima. »Iz govornice ispred hotela. Rekao je da treba pokupiti smeće iz apartmana na najvišem katu.«

»Meni odgovara.« Šmrcnula sam.

»To i ovo,« rekao je Chin i pokazao mi zgužvani list papira držeći ga gumenom rukavicom koju je imao na ruci. »Pronašli smo to u njegovim ustima.«

Izgledalo je poput izgužvanog poslovnog obrasca.

Na papiru se vidio bijeli logotip u reljefu: Zdravstveno osiguranje Hopewell.

Bila je to izjava o pogodnostima. U nju je bio upisan neki tekst. Počela sam čitati i ubrzo osjetila kako mi se krv leđi u žilama.

Objavljujemo rat agentima pohlepe i korupcije u našem društvu. Ne možemo više tolerirati klasu na vlasti čije je jedino nasljedno pravo arogancija kojom se bogate na ugnjetavanima, slabima i siromašnima. Doba ekonomskog apartheida je završeno. Pronaći ćemo vas, bez obzira na to koliko velika bila vaša kuća ili koliko moćni bili vaši odvjetnici. Mi smo u vašim domovima i na vašim radnim mjestima. Objavljujemo vam ovo da znate kako vaš rat nije drugdje, nego ovdje. Protiv nas.

O, sranje. Pogledala sam China. Ovo nije bilo umorstvo. Bilo je to smaknuće. Objava rata. Imao je pravo. Umorstvo Lighttowerovih upravo je postalo mnogo kompliciranije.

U potpisu ispod poruka stajalo je August Spies.

DIO DRUGI

26. Poglavlje

Najprije sam nazvala Claire.

Imali smo jedan sat. To je bilo sve prije nego što ovo groteskno, naoko nasumično umorstvo postane glavna vijest diljem svijeta kao drugi u nizu opakih terorističkih napada. Morala sam saznati kako je Bengosian umro, i to brzo.

Nakon toga sam nazvala Tracchija. Još nije bilo ni pet ujutro. Dežurni časnik me spojio.

»Ovdje Lindsay Boxer«, rekla sam. »Rekli ste da vam javim čim se nešto novo dogodi.«

»Da«, čula sam ga kako gundđa, petljajući rukom po telefonskoj slušalici.

»Nalazim se u hotelu Clift. Mislim da smo upravo pronašli motiv za eksploziju kod Lighttowerovih.«

Mogla sam ga zamisliti kako se naglo uspravlja u pidžami, a naočale mu padaju na pod. »Jedan od partnera u X/L napokon je progovorio? Učinili su to zbog novca, zar ne?«

»Ne«, rekla sam odmahujući glavom, »zbog rata.«

Nakon razgovora sa šefom pogledala sam po Bengosianovoj hotelskoj sobi. Nije bilo krvi ni tragova borbe. Na konferencijskom stoliću bila je dopola puna čaša pjenušca. Kod Bengosianovih nogu bila je još jedna, razbijena. Gornji dio njegova odijela bio je prebačen preko kauča. Bila je tu i otvorena boca Roederera.

»Saznaj opis osobe koju je doveo ovamo«, rekla sam Lorraine Stafford, jednoj od mojih inspektorica iz Odjela za umorstva. »Ako imamo sreće, u predvorju su postavljene nadzorne kamere. I pokušaj saznati kako je Bengosian proveo raniji dio ove noći.«

Objavljujemo rat, pisalo je u poruci, agentima pohlepe i korupcije... Opet je hladni drhtaj prošao kroz mene. Dogodit će se opet. Znala sam da u sljedećih nekoliko sati moram saznati sve što mogu o Bengosianu i zdravstvenom osiguranju Hopewell. Nisam imala pojma što je mogao učiniti da ga ovako ubiju.

Podigla sam izgužvanu poruku.

Pronaći ćemo vas, bez obzira na to koliko velika bila vaša kuća ili koliko moćni bili vaši odvjetnici. Mi smo u vašim domovima i na vašim radnim mjestima... Vaš rat nije drugdje, nego ovdje. Protiv nas.

Tko si ti, Auguste Spiesu?

27. Poglavlje

Do vremena kad je većina ljudi gledala jutarnje vijesti, već smo imali opis »zgodne brinete u poslovnom odijelu«, kako nam je rekao noćni vratar, koja je izgledala potpuno opčinjena Bengosianom, kako je rekao njihov konobar u restoranu Masa, i koja je došla s njim u njegov apartman te večeri.

Ona je bila ubojica ili ona koja je pustila ubojicu unutra. Nije to bila ista djevojka koju smo tražili kao dadilju.

Podigla sam pogled s papira na svom stolu i ugledala Claire.

»Imaš li trenutak, Lindsay?«

Claire se uvijek trudila doimati veselo, čak i na najmučnijim slučajevima, no vidjela sam joj na licu da joj se nije svidjelo ono što je otkrila. »Dugujem ti nekoliko sati sna«, rekla sam.

Njezine zabrinute oči govorile su, Ne duguješ.

»Radim ovaj posao već deset godina.« Claire se spustila u stolac s druge strane mog stola i zatresla glavom. »Još nikada nisam vidjela da unutrašnjost tijela tako izgleda.«

»Slušam«, rekla sam naginjući se naprijed.

»Ne znam ni kako bih to nazvala«, rekla je. »Sve unutra bilo je poput želea. Potpuni vaskularni i pulmonalni kolaps. Krvarenje u cijelom gastrointestinalnom traktu. Snažna nekroza slezene i bubrega... Propadanje, Lindsay«, rekla je, vidjevši da mi se oči cakle.

Slegnula sam ramenima. »Je li to nekakav otrov, Claire ?«

»Jest, ali takvu razinu toksičnosti još nisam vidjela. Potražila sam malo u časopisima. Jednom sam liječila dijete od sličnog vaskularnog kolapsa i edema. Povezali smo to s rijetkom alergijom na ricinusovo ulje.

Stoga sam pomislila na ricinusove sjemenke. Ali nije o tome riječ, nego o ritinu, Lindsay!

Prilično ga je lako proizvesti u velikim količinama. Riječ je o proteinu koji se dobiva iz biljke ricinusa.«

»Očito je otrovan, je li tako?«

»Vrlo je toksičan. Nekoliko tisuća puta snažniji od cijanida«, rekla je Claire, klimajući glavom. »Lako se izlučuje. Količina prenesena jednim ubodom mogla biti zaustaviti rad srca. Također ga je moguće ispustiti u zrak, Lindsay. No ricin ne bi izazvao takve posljedice u tijelu osim ako je u njega unesen...«

»Osim ako je unesen kako?«

»Osim ako je unesen u tako golemoj količini da je djelovanje bilo ubrzano deset puta... Ili pedeset puta. Lindsay, taj Bengosian bio je mrtav prije nego što je čaša s pjenušcem pala na pod. Ricin ubija satima, ponekad i cijeli dan. Uzrokuje snažne simptome nalik gripi, bolove u probavnom traktu, pluća se pune vodom. Naša je žrtva stigla u apartman oko 23:30. U 3:00 policijski je radio već javljao o umorstvu. U tri ujutro.«

»Pronašli smo čašu pjenušca razbijenu na podu. Poslali smo je u laboratorij. Mogu testirati ima li takvog otrova, zar ne?«

»Ne brine me testiranje otrova, Lindsay. Zašto su ga ubili ovako kad bi i deset puta manja količina otrova imala jednake posljedice?«

Shvatila sam što Claire želi reći. Tko god bio ubojica proučio je obje žrtve. Oba su umorstva bila pomno planirana. A ubojica je imao oružje za teror masivnih razmjera.

Mi smo u vašim domovima i na vašim radnim mjestima.... Žele nam reći da imaju mnogo tog otrova. Mogu upotrijebiti goleme količine ricina ako požele. »Isuse, to je bilo upozorenje, Claire. Objavili su nam rat.«

28.Poglavlje

Nakon toga smo zvali sve. Posebnu gradsku medicinsku postrojbu. Ured za javnu sigurnost. Lokalni ured FBI-a. Više nismo govorili o umorstvu. Ovo je bio terorizam.

Trag nestale dadilje ohladio se. Jacobi i Cappy nisu pronašli ništa obilazeći barove oko sveučilišta s druge strane zaljeva. No nešto je ipak uspjelo: Cindyn članak o X/L-u koji je objavio Chronicle. Novinarske ekipe počele su im opsjedati urede, a mi smo prijetili sudskim nalogom, pa mi je Chuck Zinn javio da se želi nagoditi. Sat poslije bio je u mojem uredu.

»Dopustit ćemo vam pristup podacima koje želite, inspektorice. Zapravo, uštedjet ću vam trud. Mort je doista primio niz poruka e-poštom tijekom zadnjih nekoliko tjedana. Kao i svi članovi upravnog odbora. Nitko od nas nije to shvaćao ozbiljno, ali naše se interno osiguranje ipak pozabavilo time.«

Zinn je otvorio svoju skupu kožnu torbu za spise, stavio narančastu mapu za spise na stol i gurnuo je prema meni. »Ovo su svi, inspektorice. Po datumu privitka.«

Otvorila sam datoteku i šokirala se.

Upravnom odboru tvrtke X/L Systems:

Morton Lightower, vaš generalni direktor, 15. Je veljače prodao 762.000 dionica vaše tvrtke za ukupnu cijenu od 3,175,000 dolara.

Istog je dana oko 256.000 vaših dioničara izgubilo novac, čime su prošlu godinu bili u gubitku 87%.

U svijetu je 35.341 dijete umrlo od gladi.

11.174 ljudi u ovoj zemlji umrlo je od bolesti koje je moguće spriječiti odgovarajućom medicinskom skrbi.

Te iste srijede 4.233.768 majki rodilo je djecu u siromaštvu i bijedi.

Tijekom zadnja 24 mjeseca rasprodali ste gotovo 600 milijuna dolara i kupovali ste kuće u Aspenu i Francuskoj, a svijetu niste donijeli ništa zauzvrat. Od vas zahtijevamo donacije zdravstvenim organizacijama i organizacijama za borbu protiv gladi u iznosu jednakom svim budućim prodajama. Zahtijevamo da upravni odbor tvrtke X/L, kao i upravni odbori ostalih tvrtki, pogledaju svijet izvan granica svojih ekspanzionističkih strategija, svijet koji uništava ekonomski apartheid.

Ovo nije molba. Ovo je zahtjev.

Uživajte u svom bogatstvu, g. Lighttower. Vaša mala Caitlin računa na vas.

Poruka je bila potpisana s August Spies.

Preletjela sam kroz ostalu e-poštu. Svaka je poruka bila sve oštija. Popis svjetskih nedaća sve strašniji.

Ignorirate nas, g. Lighttower. Upravni odbor nije ispunio naš zahtjev. Namjeravamo djelovati. Vaša mala Caitlin računa na vas.

»Zašto nam niste javili za ovo?« Zurila sam u Zinna. »Sve se ovo moglo spriječiti.«

»Sad vam se to vjerojatno tako čini.« Odvjetnik je spustio pogled. »No tvrtka stalno prima prijeteća pisma.«

»Ovo nije obična prijetnja.« Bacila sam ispisane poruke na stol. »Ovo je iznuda. Ucjena. Odvjetnik ste, Zinne. Spominjanje njegove kćeri otvorena je prijetnja. Došli ste ovamo sklopiti nagodbu, g. Zinn. Evo je: Nitko ne smije saznati za ovo. Ime kojim su potpisane poruke ostat će između nas. No poslat ćemo svoje stručnjake da utvrde tko je poslao e-poštu.«

»Razumijem.« Odvjetnik je poslušno klimnuo glavom i predao mi spis.

Letimično sam pogledala popis adresa e-pošte. Footsy123@hotmail.com. Chip@freeworld.com. Obje su poruke imale isti potpis.

August Spies. Okrenula sam se Jacobiju. »Što misliš, Warren? Možemo li ući u trag ovim adresama?«

»Već smo proveli vlastitu istragu«, ubacio se Zinn.

»Vi ste im ušli u trag.« Podigla sam pogled, šokirana.

»Mi smo tvrtka koja se bavi sigurnošću e-prometa. Sve su to besplatni davatelji internetskih usluga. Nema adrese za naplatu korisniku. Nikakve isprave nisu potrebne za otvaranje računa. Možete otići u knjižnicu, u zračnu luku, bilo kamo gdje postoji terminal za besplatan pristup internetu i otvoriti si račun. Ova je poruka poslana iz zračne luke u Oaklandu. Ova iz ureda FedExa blizu sveučilišta u Berkeleyju. Ove dvije poslone su iz javne knjižnice. Nije im moguće ući u trag.«

Pretpostavila sam da Zinn zna svoj posao te da ima pravo, ali jedna mi je pojedinost upala u oko. Ured FedExa, knjižnica, stan prave Wendy Raymore.

»Možda ne znamo tko su, ali znamo gdje su.«

»Narodna Republika Berkeleyja«, rekao je Jacobi i šmrnuo.
»Uskoro ću i ja biti tamo.«

29. Poglavlje

Iskrala sam se na brzi ručak sa Cindy Thomas. U kineski restoran Rezanci dugovječnosti u vrtovima Yerba Buena.

»Jesi li vidjela Chronicle jutros?« pitala je, dok smo sjedile na ogradi ispred restorana, a njoj je niz štapiće klizio valjušak sa svinjetinom. »Malo smo pritisnuli X/L.«

»Hvala«, rekla sam. »Nećeš morati pisati još jedan.«

»Sad si ti na redu da mi učiniš uslugu.«

»Cindy, mislim da ovo neće još dugo biti moj slučaj, osobito ako nešto procuri u tisak.«

»Barem mi reci«, pogledala je u mene čvrsto, »trebam li imati osjećaj da su ta dva umorstva povezana?«

»Zašto misliš da su povezana?«

»Da vidimo«, rekla je. »Dva poznata poslovna čovjeka ubijena su u istom gradu, u samo dva dana. Obojica su vodila tvrtke koje u zadnje vrijeme nisu popularne u medijima.«

»Ubijeni su na dva sasvim različita načina.« Nisam popuštala.

»Da? S jedne strane imamo pohlepnog direktora tvrtke koji izvlači iz tvrtke milijune dok ona propada, a drugi se krije iza skupih lobija kako bi varao siromašne. Oba su umrla. Nasilnom smrću.

Što si me ono pitala, Linds? Zašto mislim da su umorstva povezana?«

»Dobro.« Izdahnula sam. »Znaš naš dogovor. Ništa nećeš objaviti bez mog odobrenja.«

»Netko ciljano napada te ljude, zar ne?« Nije mislila na dvojicu ubijenih. Znala sam što želi reći.

Spustila sam svoju posudicu s rezancima. »Cindy, imaš poznanstva i s druge strane zaljeva, zar ne?«

»U Berkeleyju? Valjda. Napisala sam nekoliko članaka o stvarnim životnim uspjesima.«

»Mislila sam na tajne veze. S ljudima koji znaju izazivati nevolje.« Duboko sam udahnula i zabrinuto je pogledala. »Ovakvu vrstu

nevolja.«

»Znam što misliš«, rekla je. Zastala je, a zatim slegnula ramenima. »Tamo se nešto događa. Svi smo se navikli biti dio sustava. Zaboravili smo kako je biti s druge strane. Ima ljudi koji postaju... Kako da se izrazim... Siti svega. Ima ljudi čiju poruku nitko ne čuje.«

»Kakvu poruku?« zahtijevala sam.

»Ni ti je ne bi htjela čuti. Ti si iz policije, zaboga. Ti si beskonačno daleko od toga, Lindsay. Ne želim reći da nisi socijalno osvještana, ali što učiniš kada pročitaš da 20% ljudi nema zdravstveno osiguranje ili da su desetogodišnje djevojčice u Indoneziji prisiljene šivati Nike teniske za dolar dnevno? Samo okreneš stranicu, kao i ja. Lindsay, morat ćeš mi vjerovati ako želiš da ti pomognem.«

»Dat ću ti ime«, rekla sam. »No ne smiješ ga spomenuti u člancima. Možeš ga potajno ispitati. Ono što nađeš nemoj reći urednicima, niti mi nemoj govoriti da moraš štititi svoje izvore. Najprije meni javi. Samo meni. Je li to jasno?« ,

»Jasno je«, rekla je Cindy. »A sad mi napokon reci ime.«

30. Poglavlje

Predivno«, prošaptao je Malcolm, dok je kroz medicinsko povećalo gledao bombu na kuhinjskom stolu.

Mirnim je rukama zamotao crvenu i zelenu žicu koje su vodile od eksplozivne mase do terminala detonatora i poput plastelina oblikovao mekani eksploziv C-4 tako da stane u torbu za spise. »Šteta što moramo raznijeti ovo«, gotovo je uzviknuo, diveći se svom djelu.

Michelle je ušla u sobu i stavila drhtavu ruku na Malovo rame. Znao je da ju je nasmrt plašio time što je sastavljao bombu pred njom, a žice i eksploziv bili su posvuda.

»Opusti se, dušo. Nema soka, pa ni ne puca. Trenutačno je to najstabilnija stvar na svijetu.«

Julia je ležala na podu i gledala TV, smeđa perika bila je pokraj nje, kako ju je ostavila skinuvši je nakon sinoćnjeg zadatka. Program su prekinuli vijestima o umorstvu u hotelu Clift. »Slušajte.« Pojačala je.

»Iako policija još ne povezuje Bengosianovu smrt s nedjeljnom eksplozijom u domu istaknutog tajkuna iz San Francisca, naši izvori govore da neki dokazi povezuju ta dva slučaja. Policija traga za privlačnom brinetom dvadesetih godina koja je viđena kako ulazi u hotel s Georgeom Bengosianom.«

Julia je stišala televizor. »Privlačnom?« Nacerila se.

»Dušo, nemaju oni pojma. Što misliš?« Opet je stavila periku i zauzela pozu poput manekenke.

Michelle se pravila da se smije, no u sebi je željela da nije bila tako glupa i ostavila prokleti inhalator u kući. Nije bila poput Julije koja je sinoć ubila čovjeka gledajući ga u oči. A sad se smijala zbog toga, naslađujući se.

»Mica, dušo.« Malcolm se okrenuo. »Budi hrabra i stavi prst ovdje.« Vrpcom je zalijepio detonator za mekani C-4 i pokraj njega ugurao priključeni mobitel. »Ovo je osjetljivi dio. Samo drži zelenu i crvenu žicu, mala. Tako da se ne dotaknu... To bi bilo vrlo loše.«

Mal ju je uvijek zadirkivao. Obična mljekarica iz Wisconsin, govorio je smijući se. No dokazala se. Stavila je prst na žicu, pokušavajući pokazati da je hrabra. Više nije bila djevojka sa sela.

»Nemaš se zašto brinuti.« Malcolm joj je namignuo vidjevši njezinu nelagodu. »Dramatiziranje oko spajanja žica je za filmove. No znaš li što je zbilja strašno? Da nisam povezao žice na zvono nego na bateriju mobitela, skupljali bi naše dijelove skroz do Eau St. Clairea.« Njezinog rodnog grada.

Michellin prst se tresao. Nije znala poigrava li se s njom ili ne.

»Gotovo.« Malcolm je napokon izdahnuo i podigao povećalo na čelo. Nagnuo se unatrag na stolcu. »Sad ima soka i spreman je za pucanje. Može razoriti kupolu gradske vijećnice. Kad malo bolje razmislím, to uopće nije loša ideja.«

Zatim je rekao: »Mislím da joj treba probna vožnja. Što ti kažeš?« Michelle je oklijevala. »Ma daj«, rekao je cereći se. »Izgledaš kao da si vidjela duha.«

Dodao joj je drugi mobitel. »Broj je već unesen. Imaj na umu da se prije četvrtog zvona neće ništa dogoditi. Četvrto zvono ne želimo čuti. Uzmi stvar u svoje ruke, mala... I opali.«

Michelle je odmahнула glavom i pružila mu mobitel natrag. Mal se samo nacerio.

»Ma daj, ne moraš se brinuti. Nema soka, pa ni ne puca. Sve je spremno.«

Michelle je duboko udahнула i pritisnula gumb za poziv samo da pokaže da može to učiniti. Sekundu poslije mobitel priključen na bombu je zazvonio.

»Imamo kontakt.« Malcolm je namignuo.

Michelle se stresla od hladnoće koja je prošla kroz nju. Mal je bio tako samouvjeren. Sve je isplanirao. No svašta je moglo poći po zlu. Na Bliskom istoku palestinski su se bombaši stalno dizali u zrak.

Još jedno zvono. Pogledala je prema torbi za spise. Bilo je to drugo. Trudila se izgledati mimo, no ruka joj se tresla. »Malcolme, molim te.« Pokušala mu je vratiti mobitel. »Vidiš da radi. Ne sviđa mi se ovo. Molim te ...«

»Što me moliš, Mica?« Malcolm ju je držao za zglob. »Ne vjeruješ mi?«

Mobitel na bombi opet je zazvonio. Treće zvono...

Michelle je osjećala kako joj se ledi krv u žilama. »Prestani, Male.« Petljala je po mobitelu tražeći gumb za prekid veze.

Sljedeće zvono značilo je eksploziju. »Malcolme, molim te, plašiš me.«

Umjesto da je poslušala, Mal joj je prikovao ruku. Iznenada više nije znala što se događa. »Isuse, Mal. Sad će...«

Čula je tihi zvuk iz slušalice mobitela s kojeg je zvala. Označavao je četvrto zvono.

Činilo joj se da je odjeknuo sobom poput vriska. Michellin se pogled ukočio na mobitelu. I na bombi.

Mobitel je počeo vibrirati. Sranje... Pogledala je Malcolma u oči.

Začulo se zvono.

Nije bilo eksplozije. Ni bljeska. Samo oštar škljocaj.

Na detonatoru.

Malcolm se cerio. Podigao je detonator koji je držao u ruci. »Rekao sam ti, mala. Nema soka, pa ni ne puca. Što misliš? Meni se čini da je probna vožnja prošla sjajno.«

Michellino se tijelo opustilo, no u sebi je vrištala. Željela je udariti Malcolma po licu. No bila je iznemogla.

Kroz majicu joj je probijao znoj.

Malcolm se okrenuo natrag prema bombi kako bi postavio detonator. »Mislila si da ću detonirati ovu ljepoticu?« Odmahnuo je glavom. »Ni slučajno. Ona ima važnog posla. Ova će bomba raznijeti glavu svima u San Franciscu.«

crowarez.org

31. Poglavlje

Oko sedam opet sam bila u svom uredu. Moji su ljudi bili posvuda u gradu, slijedeći tragove koje smo pronašli. Cindy mi je dala primjerak knjige Vampirski kapitalizam. Rekla je da ću se tako bolje upoznati s novim radikalizmom koji je jačao.

Pogledala sam naslove poglavlja: »Neuspjeh kapitalizma.« »Ekonomski apartheid.« »Vampirski ekonomija.« »Armagedon pohlepe.«

Nisam ni primijetila Jill kako stoji pokraj vrata. Pokucala je, a ja sam gotovo poskočila. »Da te John Ashcroft vidi. Glavna osovina gradskog stroja za očuvanje reda i mira čita... Vampirski kapitalizam? «

»Obavezno štivo«, rekla sam smiješeći se, posramljena, »za eksplozivnog serijskog ubojicu.«

Bila je odjevena u moderno crveno odijelo, s hlačama, i Burberryjev kišni ogrtač, a iz kožne torbice virila je hrpa pravnih spisa. »Pomislila sam da bi ti dobro došlo piće.«

»Bi«, rekla sam, spuštajući knjigu na stol, »ali još sam na dužnosti.« Ponudila sam joj pržena sojina zrna iz vrećice.

»Što radiš?«, pitala je smijući se. »Pokrenut ćeš literarni klub subverzivnih autora u odjelu?«

»Vrlo simpatično«, rekla sam. »Evo činjenice koju sigurno nisi znala. Bill Gates, Paul Allen i Warren Buffet zaradili su više novca prošle godine nego trideset najsiromašnijih zemalja, u kojima živi četvrtina svjetskog stanovništva.«

Jill se nasmiješila. »Dobro je što razvijaš socijalnu svijest, s obzirom na posao kojim se baviš.«

»Nešto me muči, Jill. Podmetnuti sekundarni dokaz ispred kuće Lighttowerovih. Poruka o tvrtki na izgužvanom papiru u

Bengosianovim ustima. Motiv počinitelja vrlo je jasan. No ipak nas provociraju. Zašto uopće igraju tu igru?»

Podigla je nogu u crvenoj cipeli na rub mogeg stola. »Ne znam. Ti si ta koja ih hvata. Ja ih samo spremam u zatvor.«

Nastala je kratka stanka. Prilično napeta. »Hoće li ti smetati ako promijenim temu?«

»Neće, sve dok jedem tvoje grickalice«, rekla je sliježući ramenima i ubacivši zrno soje u usta.

»Ne znam hoće li ti ovo zvučati blesavo, ali malo sam se zabrinula neki dan. U nedjelju. Nakon trčanja. One modrice, Jill. Na tvojim rukama. Potakle su me na razmišljanje.«

»Razmišljanje o čemu?« pitala je.

Pogledala sam je u oči. »Znam da se nisi udarila izlazeći ispod tuša. Jill, znam kako je to kada moraš priznati da si čovjek, poput nas ostalih. Znam da si željela to dijete. Znam da ti je otac umro. Znam da se pretvaraš da možeš sve riješiti. No možda ne možeš uvijek. A ne želiš ni s kim razgovarati s tome, čak ni s najbližim prijateljicama. Dakle, moj odgovor je da ne znam otkud te modrice. Reci ti meni.«

Tvrdoglavost u njezinim očima iznenada je postala krhka, kao da će popustiti. Nisam znala jesam li pretjerala, ali k vragu, bila mi je prijateljica. Željela sam samo da bude sretna.

»Možda imaš pravo glede jednog«, napokon je rekla Jill. »Možda modrice nisu nastale tako da sam se udarila ispod tuša.«

32. Poglavlje

Neki su zločini toliko brutalni da su neoprostivi. Ponekad mi se od njih smuči, ali njihovi su motivi očiti. Ponekad ih čak i razumijem. No postoje i skriveni zločini. Oni koje nitko ne bi trebao vidjeti. To je okrutnost koja jedva ostavlja traga na koži, ah drobi ono što je unutra. Onaj mali glas ljudskosti u svakome od nas.

Zbog takvih se zločina ponekad zbilja zapitam kakvim se to poslom bavim.

Nakon što mi je Jill rekla što se događalo između nje i Stevea, nakon što sam joj obrisala suze i plakala s njom poput mlađe sestre,

odvezla sam se kući kao u bunilu. Lice kao da joj je bilo skriveno velom. Bilo je bljedilo srama koje nikada neću zaboraviti. Jill, moja Jill.

Prvi mi je instinkt bio da odmah podignem optužnicu protiv Stevea. Taj uglađeni, umišljeni gad ju je cijelo vrijeme zlostavljao, udarao.

Mislila sam samo na Jill, i na lice djevojčice koje sam vidjela na njoj. Nije izgledala poput glavne pomoćnice okružnog tužitelja, najbolje studentice u klasi na Stanfordu, koja je kroz život prolazila naoko bez poteškoća. Ona koja je ledenog pogleda otpremala ubojice na robiju. Moja prijateljica.

Cijele sam se noći prevrtala u krevetu. Sljedećeg sam se jutro jedva mogla koncentrirati na slučaj. U laboratoriju su preko noći testiranjem potvrdili Clairine zaključke. George Bengosian otrovan je ricinom.

Još nikada nisam vidjela takvu napetost u postaji. Sve je bilo puno saveznih agenata u tamnim odijelima i koordinatora za medije. Kad sam zvala Cindy i Claire, osjećala sam se kao da kršim pravila sigurnosti.

»Moram vas vidjeti, cure«, rekla sam im. »Važno je. Vidimo se u Susie's u podne.«

Kad sam stigla u mali restoran u ulici Bryant, Cindy i Claire već su sjedile u separeu u kutu.

Obje su izgledale tjeskobno.

»Gdje je Jill?« pitala je Cindy. »Mislila sam da će doći s tobom.«

»Nisam je zvala«, rekla sam. Sjela sam nasuprot njima dvjema. »Zato jer je riječ o Jill.«

»Dobro...«, zbunjeno je klimala glavom Claire.

Korak po korak, opisala sam im svoje početne sumnje zbog modrica koje sam vidjela na Jill dok smo trčale.

Nije mi se svidjelo kako izgledaju i pomislila sam da se možda ozlijedila sama, u navali tuge i bijesa zbog gubitka djeteta.

»Davno je to preboljela«, ubacila se Cindy. »Zar ne?«

»Pitala si je?« željela je znati Claire. Pogled joj je bio smrtno ozbiljan.

Klimnula sam glavom, pogleda prikovanog uz njezin.

»I...?«

»Rekla je: Što ako se nisam ozlijedila sama?«

Vidjela sam kako me Claire pomno gleda, pokušavajući mi pročitati odgovor s lica.

Cindy je zatreptala i počela shvaćati.

»O, Isuse«, promrmljala je Claire. »Zaboga, nije valjda Steve?«

Klimnula sam glavom i progutala slinu.

Na stol se spustila duboka, mučna tišina. Došla je konobarica. Naručile smo, tupo gledajući pred sebe. Kad je konobarica otišla, pogledala sam ih.

»Taj gad.« Cindy je zatresla glavom. »Najradije bih ga uškopila.«

»Stani u red«, odvratila sam. »Ja sam samo o tome mislila cijelu prošlu noć.«

»Koliko dugo?« pitala je Claire. »Koliko dugo to traje?«

»Zapravo ne znam. Stalno govori da je počelo nakon što je izgubila dijete. Gospodin Osjetljivi krivio je nju. Nisi mogla ni to? Velika odvjetnica! Nisi mogla ni ono što svaka žena može. Roditi dijete.«

»Moramo joj pomoći«, rekla je Cindy.

Uzdahnula sam. »Imate li neku ideju kako?«

»Moramo je izvući od tamo«, rekla je Claire. »Može se doseliti k nekoj od nas. Želi li otići?«

Nisam znala. »Nisam sigurna je li došla do te faze.« Mislim da se zasad još bori sa sramom. Osjeća se kao da je iznevjerila nekoga. Nas. Možda njega. Zvuči neobično, ali mislim da dio nje želi dokazati da može biti majka i žena kakvu on želi.«

Claire je klimnula glavom. »Znači, moramo razgovarati s njom, zar ne? Kada?«

»Večeras«, odgovorila sam.

Pogledala sam Claire. »Večeras«, složila se.

Konobarica nam je donijela hranu, no jele smo je bez teka. Nitko nije ni spomenuo slučaj. Iznenada je Claire zatresla glavom. »Kao da već nemaš dovoljno briga.«

»Kad smo kod toga,« Cindy je podigla torbu, »imam nešto za tebe.« Izvukla je bilježnicu sa spiralnim uvezom i istrgnula stranicu.

»Ovo je broj jednog profesora s Berkeleyja. Iz odjela lingvistike. Stručnjak za globalizaciju. Imaj na umu da se njegovo viđenje života, recimo to tako, možda neće podudarati s tvojim.«

»Hvala ti. Otkud ti to?« Presavila sam papir i spremila ga u torbicu.

»Već sam ti rekla«, odvratila je Cindy, »beskonačno daleko odavde.«

33.Poglavlje

Natjerala sam se da prestanem misliti o Jill što sam bolje mogla i nazvala broj telefona koji mi je dala Cindy. Uspjela sam uhvatiti Rogera Lemouza u uredu. Kratko smo razgovarali i pristao me primiti.

Već sam izlazak iz postaje bio je olakšanje. A u zadnje sam vrijeme vrlo rijetko zalazila u ovo područje pokraj zaljeva. Parkirala sam pokraj stadiona na Aveniji Telegraph i nastavila pješice prolazeći pokraj sitnih dilera trave i automobila prepunih naljepnica s političkim porukama. Sunce je sjalo na trg Sproul Plaza. Studenti u sandalama i s naprtnjačama na leđima sjedili su na stepenicama i čitali.

Lemouzov ured nalazio se u krilu Dwindle, betonskoj zgradi službenog izgleda, odmah pokraj glavnog zdanja. »Uđite, otvoreno je«, začuo se glas sa snažnim naglaskom iz Sredozemlja nakon što sam pokucala. I nagovještaj nečeg formalnijeg, obrazovanijeg. Studij u Engleskoj?

Profesor Lemouz sjedio je u malom uredu za radnim stolom prepunim knjiga i studentskih eseja. Bio je širok u ramenima i snažno građen. Na čelo mu je padala kovrčava crna kosa, a na licu se nazirala sjena brade.

»O, inspektorica Boxer«, rekao je. »Izvolite, sjednite. Oprostite što okoliš nije raskošniji.« U prostoriji je bilo zagušljivo. Osjećao se miris knjiga i dima. Na stolu su nalazila pepeljara i kutija cigareta Rothmans bez filtera.

Sjela sam u stolac prekoputa njega i izvukla svoj blok za pisanje. Dala sam mu posjetnicu.

»Odjel za umorstva«, pročitao je Lemouz i skupio usta, kao da ga se to dojmilo. »Znači, došli ste zbog neke opasne etimološke nijanse, pretpostavljam?«

»Možda zbog nečega drugog što vas također zanima«, rekla sam. »Svjesni ste što se događa s druge strane zaljeva?«

Uzdahnuo je. »Jesam. Čak i čovjek poput mene mora ponekad izvući nos iz knjiga. To što se dogodilo je tragično i sasvim kontraproduktivno. Fanon je rekao da je nasilje sam svoj sudac i porota. No ne mogu reći da me sve to u potpunosti iznenadilo.«

Lemouzova lažna suosjećajnost sviđala mi se koliko i zubarska bušilica. »Možete li mi reći što ste time mislili, g. Lemouz?«

»Naravno, gospođo, ako vi kažete meni zašto ste ovdje.«

»Inspektorica«, ispravila sam ga. »Zapovijedam Odjelom za umorstva. Rečeno mi je da biste vi mogli imati neka saznanja iz prve ruke o tom što se događa. Na ideološkoj sceni. O ljudima koji smatraju da dizanje u zrak troje ljudi dok spavaju, pri čemu je gotovo poginulo dvoje djece, ili potpuno razaranje nečijeg vaskularnog sustava iznutra, predstavljaju prihvatljiv oblik političkog prosvjeda.«

»Mislite da takvih ljudi ima u mirnom akademskom gaju Berkeleyja?« odvratio je Lemouz.

»Mislim da takvi ljudi mogu svoja nedjela činiti posvuda, g. Lemouz.«

»Profesor«, odvratio je. »Profesor romaničkih jezika«, vidjela sam kako skriva smiješak, »kad se već razmećemo titulama.«

»Rekli ste da vas umorstva nisu iznenadila.«

»Zašto bi?« Slegnuo je Lemouz ramenima. »Trebalo li se čovjek iznenaditi što je bolestan ako mu je tijelo prekriveno lezijama? Naše je društvo zaraženo, inspektorice, a ljudi koji prenose bolest hodaju uokolo i govore: Tko, ja?«

»Jeste li znali«, nastavio je podižući pogled, »da moćne multinacionalne korporacije imaju veći prihod od 90% država diljem svijeta? Zamijenili su vladu kao sustav socijalne odgovornosti u našem svijetu.«

»Zašto«, nasmijao se cinično, »tako lako osuđujemo apartheid kad se temelji na rasi, ali ga odbijamo prepoznati kad je ekonomski. Jer ga ne vidimo kroz oči potlačenih. Vidimo ga kroz kulturu moćnih. Kroz oči korporacija. Kroz TV.«

»Ispričavam se«, prekinula sam ga, »ali ja sam ovdje zbog umorstava. Ljudi umiru.«

»Da, umiru, inspektorice. Upravo to i govorim.«

Dio mene želio je zgrabiti Lemouza za kragu i protresti ga. Umjesto toga pokazala sam mu fotografiju dadilje koju smo skinuli sa

studentske iskaznice Wendy Raymore i foto-robot žene koju je nadzorna kamera snimila kako ulazi u hotel Clift s Georgeom Bengosianom. »Poznajte li ijednu od ovih žena, profesore?«

Lemouz se gotovo nasmijao. »Zašto bih vam pomogao? Država je ta koja stvara nepravdu, a ne te dvije žene. Recite mi, tko je počinio veću nepravdu? Ove dvije osumnjičene« - bacio je pred mene Chronicle - »ili ova dva vrlo egzemplara našeg sustava?«

Zurila sam u fotografije Lightowera i Bengosiana koje su bile na naslovnici novina.

»Ako ti napadači objavljuju rat«, smijao se Lemouz, »ja kažem, neka počne. Znate li onu novu frazu, inspektorice?«

Nasmiješio se. »Onu koju su Amerikanci prihvatili kao moralni imperativ? Idemo dalje.«

Uzela sam fotografije i spremila ih natrag u torbicu zajedno s blokom za pisanje. Ustala sam osjećajući se umorno i prljavo. Napustila sam profesora romaničkih jezika Lemouza prije nego što ga raznesem.

34. Poglavlje

Bjesnila sam cijelim putem natrag do postaje, što zbog Lemouzovih umišljenih propovijedi, što zbog frustracije izazvane zastojem u slučaju. Kad sam se vratila u ured iza šest, još sam bila bijesna. Nazvala sam Cindy i dogovorila da se nađemo u Susie's. Možda uspijemo nešto postići uz tortilje sa sirom i jastogom. Trebala sam djevojke za ovo.

Čim sam završila razgovor sa Cindy, u ured mi je ušao Warren Jacobi. »Yank Sing«, rekao je.

»Yank Sing?«

»Bolje od tortilja. Dim sum. Žene otvore dušu uz kineska jela. Trebala bi to znati. Kad smo kod toga, kažu da je slana piletina s đumbirom uzrokovala pad dinastije Qin.«

Sjeo je i rekao: »Gdje si bila?«

Imao je nešto za mene. Znala sam to po njegovom podmuklom osmijehu.

»Gubila sam vrijeme u Narodnoj Republici. Imaš li za mene još nešto osim preporuke za restoran?«

»Dobili smo dojavu o Wendy Raymore«, rekao je cereći se.

Od toga sam živnula.

»Javili su se iz trgovine s druge strane zaljeva. Noćni je trgovac prepoznao lice. Šalju nam i snimku sigurnosne kamere. Rekao je da sada ima crvenu kosu i nosi sunčane naočale. No skinula ih je na trenutak kako bi izbrojila novac, a on se kune da je to bila ona.«

»Gdje s druge strane zaljeva, Warrene?«

»Avenija Harmon u Oaklandu.« Nacrtala sam malu mentalnu kartu grada i oboje smo došli do istog zaključka. »Blizu McDonald'sa u kojem je pronađena Caitlin.«

Geografski je počinjalo imati smisla. »Pošalji fotografiju u svaku trgovinu u toj četvrti.«

»Već jesam, šefice.« Jacobijeve oči bljeskale su se kao i uvijek kad nešto taji.

»Bilo je mnogo poziva.« Pogledala sam Warrena nagnuvši glavu. »Zašto misliš da je ovaj pravi?«

Namignuo mi je. »Kupovala je inhalator za astmu.«

35.Poglavlje

Cindy, Claire i ja popile smo svaka po jednu Coronu i pojele pladanj pilećih krilca dok je Jill došla. Objesila je kaput na vješalicu i oprezno prišla separeu. Osmijeh joj je bio slabašan i odražavao je njezinu napetost.

»Dakle«, rekla je spustivši torbu za spise i sjela pokraj Claire. »Tko će me prvi bocnuti?«

»Neće biti vivisekcije«, rekla sam. »Imamo pileća krilca... I ovo...« Ulila sam ostatak piva u njezinu čašu.

Sve smo podigle čaše, Jill pomalo oklijevajući. Nastao je trenutak tišine. Svaka od nas pokušavala je smisliti što reći sljedeće. Koliko smo se puta već okupile? Isprva smo bile samo četiri žene s napornim poslovima koje su udruživale resurse kako bi riješile neki zločin.

»Za prijateljice«, rekla je Claire. »One koje će uvijek biti tu za tebe. To znači zbilja uvijek, Jill.«

»Bolje mi je da popijem ovo«, rekla je Jill, dok su joj se oči vlažile, »prije nego što dopunim čašu suzama.«

Jill je povukla dug gutljaj i ispraznila trećinu čaše.

Duboko je udahnula. »Dobro. Nema razloga da okolišamo? Sve već znate?«

Sve tri smo kimnule glavom.

»Telefon, telegraf, tele-Boxer.« Jill je namignula prema meni.

crowarez.org

»Ako ti patiš, svi patimo«, rekla je Claire. »I ti bi osjećala tako da su uloge drukčije podijeljene.«

»Znam da bih«, klimnula je glavom Jill »Pretpostavljam da ćete mi sada reći kako se baš ne uklapam u uobičajeni profil zlostavljane žene.«

»Mislim da ćeš sad ti nama reći«, odvratila sam navlaživši usne, »kako se osjećaš.«

»Da.« Duboko je udahnula. »Kao prvo, nisam zlostavljana. Svađamo se. Steve nije zlostavljač. Nikada me nije udario šakom. Niti me udario u lice.«

Cindy ju je već htjela prekinuti, no Claire ju je zadržala.

»Znam da ga to ne opravdava niti ne oslobađa krivnje. Samo sam htjela da to znate.« Zagrizla je donju usnu. »Bojim se da ne mogu opisati kako se osjećam. Radila sam na dovoljno ovakvih slučajeva da bih znala o kojem rasponu osjećaja je riječ. Uglavnom se sramim. Sramim se priznati da sam to ja.«

»Koliko dugo to traje?« pitala je Claire.

Jill se nagnula unatrag i nasmiješila se. »Želite li iskren odgovor na to pitanje ih onaj koji si govorim zadnjih nekoliko mjeseci? Istina je da je to počelo prije nego što smo se uopće vjenčali.«

Osjetila sam kako stišćem zube.

»Uvijek je postojao razlog. Nešto što sam odjenula, nešto što sam kupila za kuću, a nije odgovaralo njegovu ukusu. Steve mi voli govoriti da sam glupa.«

»Glupa?« ponovila je Claire u nevjerici. »Intelektualno bi ga mogla smotati oko malog prsta.«

»Steve nije glup«, rekla je Jill. »Samo ne vidi mnogo mogućnosti. Isprva bi me samo stisnuo, ovdje, kod ramena. Uvijek se pravio da je to učinio slučajno. Nekoliko je puta bacao stvari kad je izgubio živce. Na primjer, moju torbicu. Sjećam se da je jednom« - počela se smijati - »bacio komad sira Asiago.«

»Zašto?« Cindy je zatresla glavom, zbunjena. »Zašto ti je to radio?«

»Jer sam zakasnila platiti račune. Jer sam kupila skupe cipele kad smo tek počinjali i nismo imali mnogo novca.« Slegnula je ramenima. »Jer je mogao.«

»To se događa otkad se poznajemo?« rekla sam zapanjeno.

Jill je progutala slinu. »Čini se da sam vam mnogo toga tajila?« Konobarica je donijela tortilje, a u pozadini je svirala pjesma Shanie Twain. »Kao da me podmićujete.« Umočila je tortilju u guacamole umak i nasmijala se. »Novi način ispitivanja. Da, znam gdje se krije Osama Bin Laden, samo mi dajte još jedan ovaj sa sirom ...<«

Sve smo se nasmijale. Jill nas je uvijek znala nasmijati.

»Nikad to nije ništa važno«, rekla je Jill. »Uvijek su to neke sitnice. Kad je riječ o nečemu važnom, uvijek smo istinski partneri. Mnogo smo toga prošli zajedno. Ali sitnice... Prihvatim poziv na večeru od ljudi koji mu nisu dragi. Zaboravim reći spremačici da preuzme njegove košulje. Zbog njega se osjećam poput glupog djeteta. Poput mediokriteta.«

»Sigurno nisi mediokritet«, rekla je Claire.

Jill je obrisala oči i nasmiješila se. »Moje navijačice... Da ga ustrijelim, pohvalile biste moje gađanje.«

»Već smo raspravljale o toj mogućnosti«, rekla je Cindy.

»I ja sam razmišljala o tome«, rekla je Jill tresući glavom. »Pitala sam se tko bi bio tužitelj na mom slučaju. Mislim da smo se prepustile melodramatici.«

»Što bi ti savjetovala ženi koja se nalazi u tvojoj situaciji?« pitala sam je. »Odgovori mi kao tužiteljica, ne kao supruga. Što bi rekla?«

»Rekla bih joj da ga tuži tako da ne zna gdje mu je dupe, a gdje glava«, rekla je i nasmijala se.

I mi smo se nasmijale, jedna po jedna.

»Kažeš da ti treba još vremena«, rekla sam Jill. »Znamo da ti ne možemo promijeniti život u jednome danu. Ali poznajem te. Ne želiš

otići od njega jer smatraš da je tvoja dužnost da vaša veza uspije. Želim da mi obećaš, Jill. Ne mora ni stisnuti šaku. Ako se dogodi još jedan incident, sama ću doći k tebi i spremi ti stvari. Možeš se doseliti k meni, kod Claire, kod Cindy... Dobro ne kod Cindy... Njezin stan je prava rupa. No nisi bez opcija. Obećaj mi da ćeš otići kad ti sljedeći put makar zaprijeti.«

Vidjela sam sjaj na Jillinu licu i bljesak u njezinim plavim očima. Zbog nečega sam pomislila da nikada nije ljepše izgledala. Šiške su joj se malo uvijale prema unutra iznad očiju.

»Obećavam«, rekla je naposljetku, pocrvenjevši uz osmijeh.

»Ovo je ozbiljno«, pritisnula ju je Cindy.

Jill je podigla dlan. »Časna izviđačka! Kunem se i ako vas iznevjerim, neka mi po cijelom licu iskoče prištevi.«

»To zvuči dovoljno«, rekla je Claire.

Jill nas je primila za ruke na sredini stola. »Volim vas, cure«, rekla je.

»I mi volimo tebe, Jill.«

»Možemo li sad naručiti, dovraga?« rekla je. »Osjećam se kao da sam opet polagala pravosudni. Umirem od gladi.«

36. Poglavlje

Možda je problem bio u tome što cijelu noć nisam spavala zbog toga gada koji je uvijek bio spreman odjuriti na golf s nekim od prijatelja, a u javnosti se pravio da je brižni mužić pun ljubavi, i koji je zlostavljao jednu od najpametnijih cura u gradu, curu koju sam voljela.

Ma što bio razlog, pomisao na Stevea grizla me cijelo jutro, sve dok više nisam mogla sjediti, odgovarati na pozive i praviti se da mislim na slučaj.

Zgrabila sam torbicu. »Ako me Tracchio traži, recite mu da se vraćam za jedan sat.«

Deset minuta poslije parkirala sam u ulici Beale, ispred broja 160. Bio je to jedan od onih staklenih nebodera blizu ulice Market punih računovodstvenih i pravnih tvrtki među kojima je bio i Steveov ured.

Vozeći se dizalom do trideset i drugog kata sve sam više bjesnila, gotovo sam počela hiperventilirati. Ušla sam kroz vrata na kojima je bio natpis Northstar Partnerships.

»Tražim Stevea Bemhardta«, rekla sam držeći značku ispred sebe. Zgodna recepcionistica mi se nasmiješila.

Nisam čekala da ga zove, samo sam otišla u ured u kojem sam ga jednom posjetila s Jill. Steve se ljuljao na stolcu, u zelenožutoj Lacoste košulji, razgovarajući telefonom. Ni ne promijenivši ton namignuo mi je i pokazao mi prema stolcu. Vidjela sam da mi namiguješ, ne boj se.

Čekala sam da završi svoj poslovni razgovor, a bijes mi je rastao dok je punio razgovor klišejima poput: »Bojim se da izmišljaš toplu vodu, stari.«

Napokon je prekinuo razgovor i okrenuo se u stolcu. »Lindsay«, rekao je kao da nije siguran što se događa.

»Dosta sranja, Steve. Znaš zašto sam došla.«

»Ne, ne znam.« Odmahnuo je glavom, a zatim mu se promijenio izraz lica. »Je li sve dobro s Jill?«

»Znaj da se silno trudim da te ne zgrabim preko stola i naguram ti taj telefon u grlo. Jill nam je sve rekla, Steve. Sve znamo.«

Nedužno je slegnuo ramenima pa podignuo noge na stol, prekrizivši ih. »Što znate?«

»Vidjela sam modrice. Jill nam je rekla što se događa.«

»O...«, nagnuo se unatrag i podigao obrve, »Jill je rekla da jučer izlazi s ekipom.« Pogledao je na sat. »Hej, volio bih tu sjediti s tobom i raspravljati o svojim bračnim problemima, ali imam sastanak u susjednom uredu...«

Nagnula sam se preko stola. »Slušaj me. Dobro me slušaj. Došla sam ti reći da to mora prestati. Još danas. Ako još jednom staviš ruku na nju... Ako samo slomi nokat i ne želi mi reći kako se to dogodilo... Ako je samo vidim namrštenu, uručit ću ti optužnicu za napad. Razumiješ li me, Steve ?«

Izraz lica nije mu se promijenio. Namotao je pramen svoje kratke kovrčave kose na prst i nasmijao se: »Isuse, Lindsay, svi govore da si prava gadura, ali nisam imao pojma... Jill nema pravo uvlačiti te u ovo. Znam da to ženama s karijerom i psom nije pretjerano važno... Ali mi smo u braku. Ma što se događalo, to je između nas.«

»Više ne«, zurla sam u njega. »Zlostavljanje je zločin, Steve. Ja uhićujem ljude poput tebe.«

»Jill nikada ne bi svjedočila protiv mene«, rekao je, a zatim se namrštio. »Isuse, vidi koliko je sati... Oprosti, Lindsay, ali moram na sastanak.«

Ustala sam. Nisam mogla vjerovati da se tako ponaša. Razgovarali smo o Jill. »Reći ću ti to tako da razumiješ«, rekla sam. »Ako vidim još jednu modricu na njoj, najmanja će ti briga biti hoće li Jill svjedočiti. Kad odeš trčati, ili se kasno vraćaš s posla i čuješ nešto zbog čega poskočiš... Bolje ti je da dobro skočiš, Steve.«

Otišla sam do vrata, ni ne skidajući pogleda s njega. Steve je ostao sjediti i dalje se ljuljajući na stolcu, bez teksta i bijesan. »Je li ti i to otkrivanje tople vode, Steve?«

37. Poglavlje

Cindy Thomas sjedila je za svojim stolom u Chronicleu, ne baš pri sebi. Skinula je poklopac s boce organskog soka od marelice i popila gutljaj. Zatim je uzela novine i pogledala naslovnicu. U desnom stupcu bio je njezin članak. Veliki naslov: zbog ubojstva drugog DIREKTORA, POLICIJA PONAHLJA ISTRAGU PRVOG SLUČAJA.

Okrenula se svom prijenosnom računalu kako bi provjerila e-poštu. Fotografija mišićavog muškarca odjevenog poput građevinara koja joj je služila kao čuvar zaslona zaustavila se, a zatim nestala. Dvaput je kliknula ikonu e-pošte.

Dvanaest novih poruka.

Primijetila je onu od Aarona, s kojim je prekinula prije četiri tjedna. Imam karte za koncert Pumpkinseed Smitha u crkvi, 22. svibnja u 20:00. Možeš li doći? Pumpkinseed Smith bio je jedan od najboljih trubača na svijetu! Naravno da ću doći, odgovorila je Cindy. Čak i ako ću morati otrpjeti tvoju propovijed.

Brzo je pregledala preostale poruke. Odgovor od novinara koji je provjeravao Lightowera i Bengosiana. Protiv potonjeg su gada bile podignute četrdeset i dvije skupne tužbe. Sve su to bili osiguranici kojima je odbijeno osiguranje u zadnje dvije godine. Kakav ljigavac!

Posljednju je poruku namjeravala izbrisati jer nije prepoznala adresu pošiljatelja, no tad je uočila naslov, što će se dogoditi sljedeće. Pošiljatelj je bio SLAM@hotmail.com.

Cindy je kliknula na poruku, pripremajući se poslati je na groblje sve neželjene pošte. Popila je gutljaj soka.

Ne pitajte kako smo došli do vas niti zašto vam se javljamo. Ako želite učiniti nešto dobro, postupit ćete ispravno.

Cindy je približila stolac zaslonu.

»Tragični« događaji od prošlog tjedna tek su najava onoga što će uslijediti.

Svjetski ministri financija sastaju se ovaj tjedan kako bi podijelili rubne ostatke svjetske »slobodne« ekonomije preostale nakon konferencije u Bretton Woodsu - one koje još nisu proždrti.

Cindyno je srce udaralo sve jače dok je čitala dalje.

Spremni smo ubiti po jednu vampirsku svinju svaka tri dana ako se ne opamete i ne odreknu se globalnog virusa zvanog slobodno tržište koji je zatočio mnoge bespomoćne države pomoću velike laži da će ih trgovina osloboditi, koji je bacio naše sestre u sužanjstvo multinacionalnih kompanija, koji je pokrao američkog radnika na burzi koja nije ništa više od složene prijevare.

Više nismo samo izolirani glasovi.

Sad smo vojska, jednako moćna i jednako sveprisutna kao i vampirske supersile.

Cindy je treptala u nevjerici, gotovo ukočena od šoka. Je li ovo bila nekakva internetska prijevarena? Netko se šalio s njom?

Pritisnula je tipku za ispis raščičavajući stol ispred sebe i pridržavajući slušalicu telefona ramenom dok je čitala dalje.

Odabrali smo vas jer su uobičajeni medijski kanali jednako korumpirani kao i multinacionalne kompanije kojima služe. Jeste li i vi dio te korupcije? Uskoro ćemo vidjeti.

Tražimo od važnih ljudi koji će se sjedeći tjedan okupiti u San Franciscu, od skupine G-8, da učine nešto povijesno. Da otključaju okove. Da zaborave dugove. Da se zauzmu za slobodu, a ne za profit. Da zaustave strojeve kolonizacije. Da otvore svjetske ekonomije.

Dok ne čujemo njihov glas, vi ćete čuti naš.

Svaka tri dana umrijet će još jedna svinja koja to zaslužuje.

crowarez.org

Znate što učiniti s ovim pismom gđice Thomas. Ne tratite vrijeme pokušavajući nam ući u trag. Osim ako nas želite opet čuti.

Cindyna usta bila su suha poput prašine. SLAM@hotmail.com. Je li ovo bilo stvarno? Je li se netko poigravao s njom?

Spustila se niže, do dna stranice. Sljedećih nekoliko sekunda nije se mogla pomaknuti.

U potpisu je stajalo August Spies.

38. Poglavlje

Kad sam se vratila u ured pronašla sam poruku od šefa Tracchija i još jednu od Jill.

»Čekaju vas iz Chroniclea«, doviknula je moja tajnica Brenda.

»Iz Chroniclea!«

Podigla sam pogled i ugledala Cindy kako sjedi na hrpi spisa ispred mog ureda, rukama naslonjena na priljubljena koljena dok su joj stopala bila široko razdvojena i okrenuta prema unutra. Uspravila se kad sam se približila, no nisam imala vremena za nju.

»Cindy, nemam vremena sad. Žao mi je. Uskoro imam sastanak...«

»Ne«, prekinula me. »Moram ti nešto pokazati, Lindsay. Ovo je važnije.«

»Je li sve u redu?«

Odmahnula je glavom. »Mislim da nije.«

Zatvorile smo vrata mog ureda za sobom, a Cindy je iz naprtnjače izvadila list papira. Izgledao je poput ispisane poruke e-pošte.

»Sjedni«, rekla je. Stavila je stranicu pred mene i sjela. »Čitaj.«

Pogledala sam Cindy u oči i znala da ovo neće biti dobro.

»Stiglo je s jutarnjom e-poštom«, objasnila je. »Moja adresa nalazi se na web-stranici Chroniclea. Ne znam tko je poslao poruku.

Ni zašto su je poslali meni. Pomalo sam izvan sebe.«

Počela sam čitati. Ne pitajte kako smo došli do vas niti zašto vam se javljamo... Što sam više čitala, postajalo je gore. Spremni smo ubiti po jednu vampirsku svinju svaka tri dana... Podigla sam pogled.

»Nastavi čitati«, rekla je Cindy.

Opet sam spustila pogled i pročitala ostatak poruke. Pokušavala sam zaključiti je li poruka autentična. Kad sam došla do kraja, znala sam da jest.

August Spies.

U grudima mi je rastao pritisak. Iznenada mi je postalo jasno kamo sve to ide. Htjeli su uzeti cijeli grad za taoca. Bila je to teroristička objava. Sastanak G-8 bio je njihova meta. Počinjao je za deset, zapravo, devet dana. Ministri financija najjačih industrijskih zemalja okupit će se u San Franciscu.

»Tko zna za ovo?« pitala sam.

»Ti i ja«, rekla je Cindy. »I oni.«

»Žele da objaviš njihove zahtjeve«, rekla sam. »Žele iskoristiti Chronicle kao platformu za svoju propagandu.« Razmišljala sam o svim mogućim scenarijima. »Tracchio će poludjeti od ovoga.«

Odbrojavanje je već počelo. Svaka tri dana.

Danas je bio četvrtak. Znala sam da moram predati tu poruku nadređenima. A kad to učinim, slučaj više neće biti moj.

No prije toga sam morala nešto učiniti.

»Možemo pokušati ući u trag pošiljatelju«, rekla je Cindy. »Znam jednog hakera...«

»Nećemo ništa postići time«, rekla sam. »Razmisli«, inzistirala sam.

»Zašto su se obratili baš tebi? U Chronicleu ima mnogo novinara. Mora postojati dobar razlog.«

»Možda zato što sam pisala članke o slučaju. Možda zbog mojih korijena na Berkeleyju. Ali to je bilo prije deset godina, Lindsay.«

»Je li moguće da je to netko odonda? Netko koga si poznavala? Onaj seronja Lemouz?«

Gledale smo jedna drugu. »Što želiš da učinim?« Napokon me upitala Cindy.

»Ne znam...« Oni su se javili prvi. Dovoljno sam poznavala psihologiju ubojica da bih znala da uvijek valja razgovarati s njima ako to može odgoditi njihovo sljedeće nedjelo.

»Mislim da bi im trebala odgovoriti«, rekla sam.

39. Poglavlje

Činilo se da sve ukazuje na drugu stranu zaljeva.

Izvori internetskih poruka. Mjesto gdje je pronađeno djetešce Lighttowerovih. Lemouz. Ukradena iskaznica Wendy Raymore. Sat je otkucavao. Nova žrtva svaka tri dana...

Bilo mi je dosta čekanja da se nešto dogodi. Postaju nam je okupiralo cijelo jato agenata FBI-a kako bi analizirali i secirali poruku koju je dobila Cindy te pokušali ući u trag njezinom pošiljatelju. Bilo je vrijeme da bitka prijeđe na teren počinitelja ma tko on bio.

Jacobi i ja pozvali smo Joea Santosa i Phila Martellija, dva policajca iz Berkeleyja koji su vodili jedinicu za rad s doušnicima. Santos je bio policajac još od 1960-ih. Radio je na provalama, na umorstvima. Jedan od onih veterana koji su vidjeli sve. Martelli je bio mlađi. Prije je radio u Narkoticima.

»Svaka radikalna skupina ima svoju podružnicu u Slobodnoj Republici«, rekao je Santos sliježući ramenima. Ubacio je u usta bombon s okusom metvice. »Crnački radikali, IRA, Arapi, borci za slobodu govora, za slobodu trgovine. Svi koji žele piliti o nečemu, i imaju čime, nalaze se ovdje.«

»Priča se«, dodao je Martelli, »da će iz Seatlea doći svakakva bagra raditi nereda na sastanku G-8, prosvjedovati protiv velikih ekonomskih genija, tlačitelja svijeta.«

Otvorila sam dosje i pokazala im jezive fotografije kuće Lighttowerovih i Bengosianovog trupla. »Ne tražimo prosvjednike, Phile.«

Martelli se nasmiješio Santosu. Shvatio je. »Jedan od naših ljudi na tajnom zadatku«, rekao je, »pratio je nekog luđaka koji je radio probleme PG&E-u.« Pacific Gas and Electric. Naši komunalni tajkuni. Još od Enrona, nema nikoga u Kaliforniji tko se ne osjeća kao da ga krađu i vjerojatno ima pravo.

»Svi su bijesni na te gadove«, rekao je Jacobi. »Ja također.«

»No ovaj se momak nije zadržao na prigovorima službi za korisnike. Obilazi sjedište tvrtke i dijeli letke kojima poziva ljude da ne plate račune. Zvao je to Inicijativom za moć slobodnih ljudi. Shvatili smo«, rekao je Santos smijuljeći se, »da je riječ o vrlo ljutitoj osobi.«

Priču je nastavio Martelli. »Luđak je stalno vukao sa sobom neku golemu torbu. Pretpostavili smo da u njoj nosi te letke. Jednog ga je

dana naš čovjek u civilu zaustavio i nagovorio da otvori torbu. Unutra je bio prokleti raketni bacač M49. Nakon toga smo mu upali u kuću. Imao je ručne bombe, plastični eksploziv, detonatore. Inicijativa za moć slobodnih ljudi.

Namjeravali su raznijeti sjedište kompanije zbog računa za struju.«

»Dakle, Joe«, rekla sam mijenjajući temu, »spomenuo si radikale koji dolaze pokvariti sastanak G-8? Počnimo od toga.«

»Možemo mi i bolje od toga...« Santos je ubacio još jedan bombon u usta i slegnuo ramenima. »Jedan od naših javio nam je da se danas planira nekakav skup. Ispred podružnice AB of A, na Aveniji Shattuck. Navodno će tamo biti i neka od velikih imena. Dođite vidjeti. Dobro došli u našu noćnu moru.«

40.Poglavlje

Dvadeset minuta poslije parkirali smo neoznačeni auto Santosa i Morellija dvije ulice od podružnice Bank of America. Oko ulaza u banku okupilo se dvjestotinjak demonstratora. Većina ih je nosila transparente grube izrade. Na jednom je pisalo slobodan narod IMA SLOBODAN DOTOK NOVCA. Na drugom ZARAZITE WTO AIDS-om.

Vođa prosvjeda, u majici kratkih rukava i razderanim jeans hlačama, stajao je na krovu crnog terenca i vikao u megafon: »Bank of America baca u ropstvo djevojčice koje još nisu ušle u pubertet. Bank of America pije ljudsku krv!«

»Protiv čega se uopće bune?« pitao je Jacobi. »Rate kredita?«

»Tko zna«, odvratio je Santos. »Dječjeg rada u Gvatemali, WTO-a, velikih korporacija, ozonskih rupa. Polovica su ili ionako gubitnici koje izvuku iz reda ispred pučke kuhinje i potplate ih paketom cigareta. Mene zanimaju vođe.«

Izvukao je fotoaparata i počeo fotografirati prosvjednike. Između banke i prosvjednika stajalo je desetak policajaca, a za pojasevima su im visjeli pendreci.

Ono što je Cindy govorila, počelo je dobivati smisla. Kako, uživajući u udobnosti svog života, možemo samo okrenuti stranicu kada čitamo o ljudima bez zdravstvenog osiguranja ili siromašnima, ili

nerazvijenim državama koje tonu u dug. No neki ljudi ne mogu okrenuti stranicu. Beskonačno daleko? Više se nije činilo takvim.

Iznenada se na terenac popeo novi govornik. Razrogačila sam oči. Bilo je to Lemouz. Nisam mogla vjerovati.

Profesor je uzeo megafon i počeo urlati.

»Od čega se sastoji Svjetska banka? To je skupina šesnaest institucija iz svih dijelova svijeta. Jedna od njih je i Bank of America. Tko je posudio novac Mortonu Lightoweru? Preko koga je išla prodaja dionica? Dobra stara Bank of America, prijatelji!«

Iznenada se raspoloženje u gomili promijenilo. »Te gadove bi trebalo dići u zrak!« povikala je jedna žena. Jedan je student počeo skandirati: »Bank of America, koliko ste djevojčica porobili?«

Vidjela sam kako na više mjesta izbija nasilje. Neki je klinac bacio bocu na prozor banke. Isprva sam mislila da je to Molotovljev koktel, no nije bilo eksplozije.

»Vidiš li s čime se moramo nositi ovdje?« rekao je Santos.

»Problem je u tome što djelomično imaju pravo.«

»Vraga imaju«, pridonio je Jacobi.

Dvojica policajaca ušla su među prosvjednike i pokušala zgrabiti onoga koji je bacio bocu, no gomila je zbila redove i prepriječila im put. Vidjela sam klinca kako bježi niz ulicu. Zatim se začula vika, neki su popadali na tlo. Nisam vidjela ni gdje je sve to počelo.

»O, sranje.« Santos je spustio fotoaparata. »Ovo bi se moglo oteti kontroli.«

Jedan je policajac zamahnuo palicom, a neki klinac duge kose pao je na koljena. Više je ljudi počelo bacati predmete. Boce, kamenje. Dva su se prosvjednika počela hrvati s policijom, no ovi su ih srušili i pribili ih uz tlo palicama.

Lemouz je i dalje vikao u megafon. »Pogledajte na što je država spala. Razbijanje glava majki i djece.«

Nisam više mogla samo sjediti i gledati.

»Potrebna im je pomoć«, rekla sam i otvorila vrata.

Martelli me zadržao. »Ako se umiješamo, prepoznat će nas.«

»Mene već znaju«, rekla sam, skidajući futrolu s pištoljem s noge. Zatim sam potrčala preko ulice, a Martelli je bio nekoliko koraka iza mene.

Policajce su počeli gurati i gađati. »Svinje! Nacisti!«

Progurala sam se u gužvu. Neka je žena držala komad tkanine uz svoju okrvavljenu glavu. Druga je odnosila djetesce koje je plakalo dalje od gužve. Hvala Bogu što je barem netko imao trunku zdravog razuma.

Profesor Lemouz me ugledao. »Pogledajte kako policija reagira na nedužne glasove prosvjednika! Dolaze noseći oružje!

»O, gospođo inspektorice«, rekao je cereći se s improviziranog podija. »Još se pokušavate obrazovati. Recite mi, što ste naučili danas?«

»Planirali ste ovo«, rekla sam, razmišljajući bih li ga mogla privesti zbog narušavanja reda. »Ovo je bio mirni prosvjed. Vi ste ih nahuškali.«

»Šteta, zar ne? Mirni prosvjedi nikada ne dospiju u novosti. A pogledajte sad...« Pokazao je prema reportažnim kolima koja su se zaustavljala dalje niz ulicu. Iz njih je iskočio reporter, a kameraman je odmah počeo snimati, još u trku.

»Držim vas na oku, Lemouz.«

»Laskate mi, inspektorice. Ja sam samo skromni profesor opskurnog predmeta koji više nije u modi. Zaista bismo trebali otići na piće. Volio bih to. No sad me morate ispričati. Čeka me slučaj policijske brutalnosti.«

Naklonio se i nasmiješio tako oholo da sam se naježila, a zatim je podigao ruke i počeo mahati, potičući gomilu i skandirajući: »Bank of America, koliko ste djevojčica porobili?«

41. Poglavlje

Charles Danko ušao je u depresivno siv hodnik velike institucijske zgrade. S njegove lijeve strane dvojica su zaštitara obavljala sigurnosnu provjeru pregledavajući torbe i pakete. Čvršće je stisnuo dršku kožne torbe za spise koju je držao u ruci.

Naravno, više se nije zvao Danko. Sad mu je ime bilo Jeffrey Stanzer. Prije toga bilo je Michael O'Hara. I Daniel Browne. Tijekom godina promijenio je mnogo imena, odlazeći uvijek kad bi shvatio da su mu drugi ljudi došli preblizu. Imena su ionako bila lako promjenjiva. Trebao je samo izvaditi novu vozačku dozvolu. No

uvjerenje koje je gorjelo duboko u njemu nije se mijenjalo. Znao je da radi nešto vrlo važno. Da to duguje dragim ljudima koji su dali živote u borbi za svoj cilj.

No najstrašnije je bilo to što ništa od toga nije bilo istina.

Jer Charles Danko nije vjerovao ni u što osim u mržnju koja je gorjela u njemu.

Pogledao je zaštitare kako rade, no nije mu to bilo ništa novo. Već ih je mnogo puta vidio. Prišao je detektoru metala i počeo prazniti džepove. Učinio je to toliko puta tijekom zadnjih nekoliko tjedana da je zbilja mogao biti zaposlen u ovoj zgradi.

Stavite torbu tamo: usnama je oblikovao riječi prije nego što ih je čuo.

»Stavite torbu tamo«, rekao je zaštitar raščišćavajući prostor na stolu za pregled. Otvorio je poklopac.

»Pada li kiša?« upitao je Danko dok je gurao torbu kroz skener.

Danko je odmahnuo glavom, a puls mu se nije ni ubrzao.

Mal je ovaj put zbilja napravio remek-djelo. Eksplozivni sadržaj bio je uklopljen u podstavu torbe. Osim toga, ovi tupani ne bi znali pronaći bombu ni da znaju što trebaju tražiti.

Danko je prošao kroz detektor metala, a ovaj se oglasio. Malo se pipao gore-dolje po jakni, a zatim, glumeći iznenađenje, izvukao poveću napravu iz jednog od džepova.

»Telefon«, rekao je, ispričavajući se osmijehom. »Ni ne znam da ga imam dok ne zazvoni.«

»Moj zvoni samo kad netko treba moje klince«, rekao je dobronamjerni čuvar cereći se.

Kako je samo lako bilo. Ovi su ljudi spavali dubokim snom. Unatoč mnogim upozorenjima oko njih. Drugi je čuvar gurnuo torbu do kraja platforme. Ušao je. U takozvanu Palaču pravde.

Raznijet će je u komade! Pobit će sve koji se nađu unutra.

Bez žaljenja ili grizodušja.

Danko je zastao na trenutak promatrajući te silno zaposlene ljude kako žure amo-tamo. Podsjećali su ga na godine tijekom kojih je živio pritajeno. Bio je to trivijalni život koji je sada ostavljao za sobom. Dlanovi su mu se počeli znojiti. Za nekoliko će minuta svi znati da je zbilja sposoban udariti gdje god poželi. U središtu njihove moći, u samom srcu istrage.

Pronaći ćemo vas, bez obzira na to koliko velika bila vaša kuća ili koliko moćni bili vaši odvjetnici...

Ono što je nosio u torbi bilo je dovoljno da raznese cijeli kat.

Ušao je u prepuno dizalo i pritisnuo gumb za treći kat. Oko njega su bili ljudi koji su se vraćali s pauze za ručak. Policajci, istražitelji iz ureda javnog tužitelja, pijuni države. Sa svojim obiteljima i ljubimcima, vrijeme su provodili gledajući sportske prijenose na TV-u i vjerojatno mislili da nisu odgovorni. No bili su. Čak i onaj čistač koji briše podove. Svi su bili odgovorni, a ako i nisu, koga briga?

»Oprostite«, rekao je Danko na trećem katu, gurajući se van zajedno s još dvoje, troje ljudi. Dva policajca u odorama prošla su pokraj njega na hodniku. Nije ni trepnuo. Čak im se nasmiješio.

Kako je samo lako bilo. Tu je bilo sjedište okružnog tužitelja, šefa policije, pa i same istrage.

A oni su mu dopustili da samo ušeta! Kreteni!

Željeli su pokazati da imaju situaciju pod kontrolom uoči sastanka G-8. Pokazat će im da nemaju pojma.

Danko je udahnuo i zaustavio se ispred sobe 350. Na vratima je pisalo ODJEL ZA UMORSTVA.

Stajao je tamo na trenutak, držeći se kao da mu je tu mjesto.

No tada se okrenuo i vratio do dizala.

Još jedna uspješna proba, mislio je spuštajući se u prizemlje.

Vježba čini majstora. A onda ...

Bum! Srdačan pozdrav, August Spies.

DIO TREĆI

42. Poglavlje

Bilo je već četiri kad sam se vratila iz Berkeleyja u postaju. Moja tajnica Brenda dočekala me na hodniku. »Imate dvije poruke od pomoćnika okružnog tužitelja Bernhardta, ali to nije sve. Šef je tražio da dođete gore.«

Kad sam pokucala na Tracchijeva vrata, sastanak Posebne jedinice već je započeo. Nisam se iznenadila kad sam vidjela Toma Roacha iz mjesnog FBI-a. Bili su posvuda otkad je Cindy donijela poruku jutros. Bili su tu i Gabe Carr, gradonačelnikov zamjenik zadužen za policijske poslove, i Steve Fiori, njegov čovjek za medije.

1 netko okrenut leđima koga nisam prepoznala: guste tamnosmeđe kose i krupne građe. Bilo je više nego očito da je riječ o prethodnici osiguranja sastanka G-8. Slutila sam da bi mi moglo zatrebati nešto za želudac.

Klimnula sam onima s kojima sam radila i uputila brz pogled prema čovjeku u odijelu kojeg nisam poznavala. »Želite li upoznati sve s najnovijim razvojem događaja, inspektorice?« rekao je šef.

»Svakako«, rekla sam, klimajući glavom. Želudac mi se stegnuo. Nisam se baš pripremila za prezentaciju. Imala sam osjećaj da mi je Tracchio smjestio.

»Mnogo toga ukazuje na Berkeley«, objasnila sam.

Opisala sam glavne tragove koje smo imali. Wendy Raymore, današnji prosvjed, Lemouz.

»Mislite da je on umiješan?« pitao je Tracchio. »On je profesor, zar ne?« ,

»Provjerila sam ga i pronašla samo nekoliko optužbi zbog nedopuštenih prosvjeda i opiranja uhićenju«, rekla sam. »Optužbe su odbačene. Bezopasan je. Ili je vrlo, vrlo pametan.«

»Jeste li utvrdili porijeklo eksploziva?« pitao je Tracchio. Učinilo mi se da se dodvorava agentu u tamnom odijelu. Tko je to uopće bio?

»To rješavaju agenti Ureda za kontrolu alkohola, duhana i oružja«, rekla sam.

»A ti nam nasilnici i dalje prijete s javnih terminala e-pošte«, rekao je.

»Što želite da učinimo? Postavimo ljude kod svakog računala s javnim pristupom u široj okolici?« pitala sam. »Znate li koliko ih ima, šefe?«

»Dvije tisuće stotinu sedamdeset i devet«, iznenada se uključio agent u odijelu. Izvukao je list papira.

»Na području zaljeva ima 2179 terminala za javni pristup internetu, ovisno o tomu kako ih definirate. Fakulteti, knjižnice, kafići, zračne luke. To obuhvaća dva u vojnom centru za novačenje u San Joseu. Mislim da njih možemo isključiti, ali to ne pomaže mnogo.«

»Da«, rekla sam kad su nam se pogledi napokon sreli, »ali ipak pomaže malo.«

»Oprostite.« Čovjek je protrljao sljepoočnice i opustio se uz umorni smiješak. »Stigao sam avionom iz Madrida prije dvadeset minuta očekujući da ću provjeravati pojedinosti osiguranja za sastanak G-8 sljedeći tjedan. Sad se pitam nisam li se našao usred svjetskog rata.«

»Ja sam Lindsay Boxer«, rekla sam.

»Znam tko ste«, odvratio je agent. »Radili ste na slučaju bombe u crkvi na brdu La Salle prošle godine. Određeni su vas ljudi primijetili. Ima li izgleda da ćemo uspjeti obuzdati te ljude sljedeći tjedan?«

»Obuzdati?« Riječ je zvučala kao iz neke knjige.

»Dosta igara, inspektorice. Dolaze nam vođe financija slobodnog Trećega svijeta. Imamo opasnost po javnu sigurnost i, kako je vaš šef rekao, malo vremena.«

Sviđala mi se njegova izravnost. To nije bilo često kod ljudi iz Washingtona.

»Dakle, sve ide dalje?« Pitao je Gabe Carr, zamjenik gradonačelnika.

»Dalje?« Čovjek iz Washingtona osvrnuo se po prostoriji.

»Lokacije su sigurne, zar ne? Imamo dovoljno ljudi, zar ne šefe?«

»Sljedeći će vam tjedan na raspolaganju biti svaki čovjek u odori.« Tracchijeve su oči zasjale.

Pročistila sam grlo. »Što je s porukom koju smo primili? Što da radimo s njom?«

» Što vi želite učiniti s njom, inspektorice?« pitao je čovjek iz Washingtona.

Grlo mi je bilo suho. »Želim odgovoriti na nju«, rekla sam. »Želim započeti dijalog. Pronaći s kojih javnih terminala ih šalju. Možda nešto i otkrijemo. Što više razgovaramo, to više možemo saznati...«

Zavladala je napeta, duga tišina, a ja sam se nadala da me neće maknuti sa slučaja.

»Ispravan odgovor.« Savezni agent mi je namignuo. »Oprostite zbog dramatičnosti, ali samo sam želio vidjeti s kime radim. Joe Molinari«, rekao je smiješeći se i dao mi svoju posjetnicu.

Dok sam čitala što piše na njoj, trudila sam se da mi se izraz lica ne promijeni, ali otkucaji srca malo su mi se ubrzali. Možda i malo više.

Ministarstvo domovinske sigurnosti, pisalo je na posjetnici. JOSEPH P. MOLINARI. ZAMJENIK MINISTRA.

Sranje, ovaj je baš visoko!

»Započnimo dijalog s tim gadovima«, rekao je doministar.

43. Poglavlje

Dok sam se vraćala u ured, u glavi mi je još zujalo od upoznavanja Molinarija. Odlučila sam svratiti do Jill.

U hodniku je bila čistačica, ali svjetla su još gorjela.

U pozadini je tiho svirao CD Eve Cassidy.

Čula sam Jill kako govori u diktafon.

»Bok.« Pokucala sam na vrata. Pogledala sam je što sam skrušenije mogla. »Znam da si mi ostavila poruke. Bolje da ne znaš kakav mi je bio dan.«

»Znam kako je započeo«, rekla je Jill. Ledenim glasom.

Zaslužila sam to.

»Ne mogu te kriviti ako si se malo naljutila.« Ušla sam u ured i stavila ruke na visoki naslon stolca.

»Malo se naljutila?« rekla je Jill. »To je bilo prijepodne.«

»A sada?«

»Sada... Moglo bi se reći da sam jebeno ljutita, Lindsay.«

Nije se nimalo šalila. Kad je nekoga trebalo dobro opaliti među noge - iako to u mom slučaju i nije bila najbolja usporedba - Jill je bila cura za to.

»Nemoj me mučiti«, rekla sam i sjela na stolac. »Jasno mi je da sam pretjerala.«

Jill se prezirno nasmijala. »Prijetnja mom suprugu da ćeš poslati plaćene ubojice na njega malo je previše čak i za tebe, Lindsay.«

»Nisam mu prijetila da će ga netko ubiti«, ispravila sam je. »Samo da će ga prebiti. No nemojmo cjepidlačiti. Što da ti kažem? Udala si se za potpunoga gada.« Privukla sam stolac do njezinog stola. »Jill, znam da sam pogriješila. Nisam mu išla tamo prijetiti. Otišla sam zbog tebe. No on se ponašao poput pravog seronje.«

»Možda mu se nije svidjelo što mu dolaziš držati propovijedi o njegovu privatnom životu. Ono što sam ti rekla, bilo je u povjerenju, Lindsay.«

»Imaš pravo.« Progutala sam slinu. »Žao mi je.«

Bore od mrštenja na njezinu licu postupno su se smekšale. Odgurnula se na stolcu sve do mene, tako da smo sada sjedile gotovo koljeno uz koljeno.

»Čuj, Lindsay. Velika sam djevojka. Pusti me da sama vodim svoje bitke. U ovom si mi slučaju prijateljica, a ne policajka.«

»Svi mi to govore.«

»Onda ih poslušaj, dušo, jer te trebam da mi budeš prijateljica. A ne posebna desantna jedinica.« Primila me za ruke i stisnula ih. »Prijateljica bi me trebala saslušati, odvesti na ručak, možda mi pokušati namjestiti nekoga od svojih zgodnih kolega... No upasti u suprugov ured i fizički mu prijetiti... Takvo što rade oni... koje zovemo neprijateljima, Lindsay.«

Nasmijala sam se. I kroz led na Jillinom licu ukazao se tračak smiješka. Samo tračak.

»Dobro, pitat ću te kao prijateljica. Kako ste ti i gad otkad te udario?« Razvukla sam usne u lažni osmijeh.

Jill se nasmijala i slegnula ramenima. »Valjda smo dobro... Razgovarali smo o bračnom savjetniku.«

»Steve bi se trebao savjetovati samo s odvjetnikom, nakon podizanja optužnice.«

»Lindsay, budi mi prijateljica, a ne policajka. Sjećaš se? Kako bilo, imamo važnijih tema. Što se događa u ovom gradu?«

Rekla sam joj za poruku koju je Cindy dobila tog jutra i kako je to utjecalo na pojačavanje istrage. »Jesi li čula za nekog Joea Molinarija koji se bavi protuterorizmom?«

Jill je razmislila. »Sjećam se Joea Molinarija koji je bio tužitelj u New Yorku. Vrhunski istražitelj. Radio je na slučaju podmetnutih bomba u Svjetskom trgovačkom centru. Nije ni pretjerano ružan. Mislim da je dobio neku funkciju u Washingtonu.«

»Neku funkciju? Radi u Ministarstvu domovinske sigurnosti i novi je najviši nadređeni u mom slučaju.«

»Mogla si proći i gore«, rekla je Jill. »Jesam li spomenula da nije pretjerano ružan?«

»Prestani«, rekla sam zacrvenjevši se.

Jill je nagnula glavu. »Obično ne padaš na savezne agente.«

»Jer su većina samo karijeristi koji žele doći do unaprjeđenja iskorištavajući naše resurse i naše rezultate. Ali ovaj Molinari čini se sposobnim. Možda bi ga mogla malo provjeriti...«

»Misliš, kakav je u svom poslu?« Jill se nasmiješila, zločestog pogleda. »Ili da saznam je li oženjen? Mislim da se Lindsay sviđa posebni agent.«

»Zamjenik ministra.« Namrštila sam se.

»O... Vidim da je uspio u životu.« Jill je klimala glavom odobravajući.

»Rekla sam da je prilično zgodan, zar ne?« Opet se nacerila. Obje smo se počele smijati.

Nakon nekog vremena uzela sam je za ruku. »Žao mi je zbog toga što sam učinila, Jill. Nikako ti ne želim još dodatno otežati ono kroz što prolaziš. No ne mogu ti obećati da se više neću miješati, barem u nekoj mjeri. Prijateljica si nam, Jill, i silno se brinemo za tebe. No dajem ti riječ... Neću poslati nikoga da ga prebije. Ako ti to najprije ne javim.«

»Dogovoreno«, klimnula je glavom Jill. I stisnula mi ruku. »Znam da se brineš zbog mene, Lindsay. I zbilja, volim te zbog toga. No dopusti mi da to riješim na svoj način. I ostavi lisičine kod kuće sljedeći put.«

»Dogovoreno«, nasmiješila sam se.

44. Poglavlje

Za Švicarca, Gerd Propp stekao je mnogo američkih ukusa i navika. Jedan od njih bio je i ribolov na losose. U svojoj sobi u hotelu Governor u Portlandu Gerd je uzbuđeno raširio na krevetu novi prsluk za ribolov Ex Officio koji je upravo kupio, zajedno s najmodernijim mamcima i udicom.

Neki su smatrali njegov posao glupim. Bio je ekonomist u ženevskom OECD-u, no to mu je omogućavalo da nekoliko puta godišnje putuje u SAD, a tamo je upoznao ljude koji su dijelili njegovu strast prema lososima.

Gerd se upravo spremao za sutrašnji odlazak u ribolov, pod krinkom dovršavanja govora za skup G-8 u San Franciscu sljedeći tjedan.

Odjenuo je svoj novi prsluk i pogledao se u ogledalo. Zbilja izgledam poput profesionalca! Dok je namještao šešir, isprisivši se u svom skupom prsluku, Gerd se osjećao poput glavnog glumca u hollywoodskom filmu.

Začuo je kucanje na vratima. Vjerojatno sobar. Na recepciji je rekao da mu donesu vješalicu za odijelo.

Otvorio je vrata i iznenadio se kada nije ugledao mladića odjevenog u hotelsku odoru, nego u crnu sportsku jaknu i kapu koja mu je skrivala dio lica.

»Herr Propp?« upitao je mladić.

»Da.« Gerd je popravio naočale na nosu. »Što je?«

Prije nego što je mogao reći išta više, Gerd je vidio ruku kako leti prema njemu. Pogodila ga je u grlo, ostavivši ga bez zraka. Zatim ga je mladić gurnuo i Gerd je pao, prilično grubo.

Stresao je glavu pokušavajući je razbistriti. Naočale mu više nisu bile na licu. Osjetio je kako mu iz nosa curi krv. »O, Bože, što se događa?«

Mladić je ušao u sobu i zatvorio vrata za sobom. Iznenada je u ruci držao taman metalni predmet. Gerd se smrznuo. Vid mu nije bio najbolji, ali nije moglo biti pogreške. Napadač je držao pištolj.

»Vi ste Gerhard Propp?« upitao je mladić. »Glavni ekonomist OECD-a iz Ženeve? Nemojte ni pokušati zanijekati.«

»Jesam«, procijedio je Gerd. »Tko vam je dao za pravo upasti ovamo i...«

»Stotinu tisuća djece koja godišnje umru u Etiopiji«, prekinuo ga je čovjek, »od bolesti koje bi se lako mogle spriječiti da im godišnja otplata duga nije šest puta veća od proračuna za zdravstvenu zaštitu.«

»Š-što?« zamucio je Gerd.

»Dali su mi ga i oboljeli od AIDS-a u Tanzaniji«, nastavio je čovjek, »koje njihova vlada pušta da istrunu jer su zaokupljeni otplaćivanjem duga koji ste im vi, dobro potkoženi gadovi, nametnuli.«

»Ja sam samo ekonomist«, rekao je Gerd. Za što ga je krivio taj čovjek?

»Vi ste Gerhard Propp. Glavni ekonomist OECD-a čiji je cilj povećati brzinu kojom ekonomski privilegirane nacije svijeta prisvajaju resurse ekonomski slabih kako bi ih pretvorili u smeće bogatih.« Uzeo je jastuk s kreveta. »Vi ste tvorac Multilateralnog sporazuma o ulaganju.«

»Sasvim ste pogrešno shvatili«, rekao je Gerd panično. »Ti su sporazumi uveli nazadne zemlje u suvremeni svijet. Oni su stvorili poslove i strano tržište za nacije koje se nisu mogle nadati da će ikada biti konkurentne.«

»Ne, ti se varaš!« povikao je mladić iz sve snage. Otišao je do TV-a i uključio ga. »Donijelo im je samo pohlepu, siromaštvo i pljačku. I ova sranja na TV-u.«

Na TV-u je bio CNN, izvješća o međunarodnom poslovanju. To se činilo primjerenim. Gerd je izbečio oči kad je napadač kleknuo pokraj njega. Čuo je glas spikera s TV-a koji je govorio o tome da se brazilski real opet našao pod pritiskom.

»Što radiš?« zavapio je Gerd. Još je više iskolačio oči.

»Učinit ću vam ono što bi vam tisuće trudnica oboljelih od AIDS-a voljele učiniti, Herr Doktor.«

»Molim te« preklinjao je Gerd. »Molim te... Ovo je sigurno neka velika pogreška.«

Napadač se nasmiješio. Pogledao je predmete rasprostrte po krevetu. »Vidim da volite ribolov. Mogu raditi s tim.«

45. Poglavlje

Ušla sam u ured u 7:30 sljedećeg jutra i iznenadila se kad sam vidjela doministra Molinarija kako sjedi za mojim stolom i telefonira. Nešto se dogodilo.

Rukom mi je pokazao da zatvorim vrata. Koliko sam shvatila, razgovarao je o slučaju sa svojim šefovima u Washingtonu. U krilu je držao hrpu spisa i povremeno bi zapisao kratku napomenu. Dvije sam uspjela pročitati: 9 mm i itinerer.

»Što se događa?« upitala sam ga kad je spustio slušalicu.

Rukom mi je pokazao da sjednem. »Došlo je do umorstva u Portlandu. Jedan je Švicarac ustrijeljen u svojoj hotelskoj sobi. Bio je ekonomist. Spremao se jutros otići u Vancouver u ribolov.«

Ne želim zvučati blazirano, ali već smo imali dva umorstva vezana uz nacionalnu sigurnost i vođe slobodnog svijeta budno su pratili svaki naš pokret. »Ispričavam se«, rekla sam, »ali kakve to veze ima s nama?«

Molinari je otvorio jedan od spisa koje je držao. Pokazalo se da je riječ o fotografijama s mjesta zločina koje su mu već faksirali. Prikazivale su truplo odjeveno u ribički prsluk na kojem su bile dvije rupe od metaka. Košulja mu je bila razdrljena, a na prsima su mu bila urezana tri slova: MSU.

»Žrtva je bila ekonomist, inspektorice«, rekao je Molinari. »U OECD-u. Pogledao me i nasmiješio se stisnutih usana. »Onda je sve jasno.«

Sjela sam, osjećajući kako me ispunjava tjeskoba. Odmah je bilo jasno. Treće umorstvo. Poblizje sam proučila rane od metaka.

Dva metka u prsa i jedan u čelo. U vrećici za dokaze bila je velika udica. Slova urezana u žrtvina prsa. MSU. »ta vam slova nešto znače?«

»Da«, rekao je Molinari, klimajući glavom. Ustao je. »Reći ću vam u avionu.«

46. Poglavlje

Avion« koji je Molinari nabavio za nas bio je Gulfstream G-3 s crvenom, bijelom i plavom bojom na trupu i riječima vlada SAD-a. Doministar je bio zbilja visoko u hijerarhiji.

Prvi put sam ulazila u privatni mlažnjak u privatnom dijelu zračne luke. Dok su se vrata zatvarala iza nas, a motori se uključili čim smo sjeli, nisam mogla zaniijekati uzbuđenje. »Ovo je zbilja pravi način za putovanje«, rekla sam Molinariju. Nije mi proturječio.

Let do Portlanda trajao je malo više od sata. Prvih nekoliko minuta leta Molinari je razgovarao telefonom. Kad je završio, ja sam željela razgovarati s njim.

Izvadila sam fotografije s mjesta zločina. »Htjeli ste mi reći što znači ovo. MSU?«

»MSU je tajni trgovinski sporazum«, objasnio je. »Prije nekoliko godina sklopile su ga bogate članice WTO. On velikim korporacijama daje prava ponekad veća od prava koja imaju države. Neki ljudi smatraju da je tako otvorena sezona lova na male ekonomije. Sporazum je poništen 1998. nakon kampanje vođene diljem svijeta. No čuo sam da ga OECD, za koji je radio Propp, revidira i ponovno pokušava uvesti. Što mislite, kada i gdje?«

»Na sastanku G-8 sljedeći tjedan?«

»Da... Kad smo već kod toga«, otvorio je torbu za spise, »mislim da bi vam ovo moglo pomoći.« Predao mi je spise. Pokazalo se da je riječ o obavještajnim podacima iz Seatlea. Na svakom je pisalo POVJERLJIVO, VLASNIŠTVO FBI-a.

»Pazi na njih«, rekao je doministar namignuvši.

»Bila bi to prilična sramota za mene da ti podaci izađu u javnost.«

Na brzinu sam pregledala dosjee iz Seatlea. Nekolicina ih je bila već prije kažnjavana, od izazivanja nereda i opiranja uhićenju, do nezakonitog posjedovanja oružja. Ostali su, čini se, bili studenti koji su se nekako upetljali u sve to. Robert Alan Rich imao je dosje kod Interpola zbog poticanja nasilja na sastanku Svjetskog ekonomskog foruma u Gstaadu. Terri Ann Gates bila je uhićena zbog paleža. Stephen Hardaway, propali student s fakulteta Reed ispijenog lica i kose vezane u rep opljačkao je banku u Spokaneu.

»Daljinski detonirane bombe, ricin«, rekla sam razmišljajući na glas. »Tehnologija je prilično napredna. Ima li itko od njih dovoljno jake veze da izvede nešto takvo?«

Molinari je slegnuo ramenima. »Netko od njih mogao se povezati s postojećom terorističkom ćelijom. Tehnologija se može kupiti. Ili imamo posla s bijelim zecom.«

»Bijelim zecom? Onim o kojem pjevaju Jefferson Airplane?«

»Tako nazivamo ekstremiste koji se dugo kriju. Poput skupine Weathermen iz 1960-ih. Većina ih se opet uklopila u društvo. Imaju obitelji, rade uobičajene poslove. No neki od njih još nisu odustali od borbe.«

Vrata pilotske kabine su se otvorila i kopilot nam je rekao da se počinjemo spuštati. Spremila sam spise u svoju torbu, oduševljena time koliko mi je brzo Molinari nabavio ono što sam tražila.

»Imate li još pitanja?« upitao je vežući pojas. »Kad sletimo, obično na mene navali cijela četa agenata FBI-a.«

»Samo jedno.« Nasmiješila sam se. »Kako želite da vam se obraćam? "Zamjeniče ministra" zvuči poput nekog lokalnog moćnika u Ukrajini.«

Nasmijao se. »Na poslu mi se obično obraćaju s "gospodine". Ali privatno je dovoljno "Joe".« Dobacio mi je osmijeh. »Hoće li vam sad biti lakše, inspektorice?«

»Vidjet ćemo, gospodine.«

47. Poglavlje

Policijska pratnja odvela nas je od privatnog aerodroma u okolici Portlanda do hotela Governor u središtu grada. Governor je bio stari, restaurirani hotel iz doba Divljeg zapada, a nedavni zločin bio je najgori koji se dogodio u njemu.

Dok je Molinari razgovarao s voditeljem lokalnog ureda FBI-a, ja sam otišla na sastanak s Hannom Wood, inspektoricom Odjela za umorstva policije u Portlandu, i njezinim partnerom Robom Stoneom.

Molinari mi je dao vremena da razgledam mjesto zločina, koji je bio zbilja grozan. Propp je očito pustio svog napadača da uđe u sobu. Ekonomist je pogođen tri puta. Dvaput u prsa i jednom u glavu.

Metak se zaustavio u podu. No na Proppovu je tijelu bilo i nekoliko posjekotina. Vjerojatno su bile načinjene nazubljenim nožem koji je još ležao na podu.

»Forenzičari su pronašli ovo.« Hannah mi je pokazala vrećicu u kojoj se nalazio spljošten metak kalibra 9 mm. U drugoj je vrećici bila krupna udica.

»Ima li otisaka?« pitala sam.

»Samo djelomičnih na kvaki s unutarnje strane vrata. Vjerojatno su Proppovi. Švicarski konzulat javio je Proppovoj obitelji što se dogodilo«, rekla je Hannah. »Sinoć je trebao otići na večeru s prijateljem, a jutros u 7:00 imao je let za Vancouver. Osim toga, nije bilo poziva ni posjetitelja.«

Stavila sam rukavice i otvorila torbu za spise koja se nalazila na Proppovu krevetu te pogledala njegove bilješke. Uokolo je bilo nekoliko knjiga, uglavnom vezanih uz njegov posao.

Otišla sam u kupaonicu. Proppova toaletna torbica bila je otvorena kod umivaonika. Nije bilo ničega drugog što bi privlačilo pozornost. Činilo se da nitko nije ništa dirao.

»Bilo bi lakše da nam kažete što tražimo, inspektorice«, rekao je Stone.

Nisam mogla. Ime August Spies još nije bilo objavljeno. Usredotočila sam se na fotografije scene zločina zalijepljene za ogledalo. Bila je to ružna, grozna scena. Krv je bila posvuda. Zatim upozorenje: MSU.

Ubojice su napravile domaću zadaću, pomislila sam.

Željeli su platformu za svoju propagandu. Dobili su je. No gdje je bila propaganda?

»Čujte, inspektorice«, rekla je Hannah nelagodno, »nije teško zaključiti što vi i doministar radite ovdje. Oni grozni zločini u San Franciscu? Ovo je povezano, zar ne?«

Prije nego što sam mogla odgovoriti, u prostoriju je ušao Molinari s posebnim agentom Thompsonom. »Jeste li vidjeli dovoljno?« upitao me.

»Ako nemate ništa protiv«, rekao je agent izvlačeći mobitel, »javit ću Protuterorističkom odjelu u središtu da je ubojica napao u drugom gradu.«

»Slažete li se s tim, inspektorice?« Molinari me pogledao.

Odmahnula sam glavom. »Ne, mislim da se ne slažem.«
Agent me prostrijelo pogledom. »Možete li to ponoviti, inspektorice?«
»Mislim da bismo trebali pričekati.« Naglasila sam svaku riječ. »Ne mislim da je ovo umorstvo povezano s ostalima. Gotovo sam sigurna u to.«

48. Poglavlje

Agent FBI-a usplahirio se kao da se strop upravo urušio. Valja priznati da Molinari uopće nije reagirao. Činio se spremnim za ono što sam htjela reći.

»Svjesni ste čime se Gerhard Propp bavi? 1 zašto je uopće došao ovamo?« upitao me posebni agent Thompson.

»Jesam«, odgovorila sam.

»I u čemu je trebao sudjelovati sljedeći tjedan?«

»Rečeno mi je«, odvrtila sam. »Baš kao i vama.«

Thompson se podmuklo nasmiješio i pogledao Molinarija. »Znači, ovo je neki drugi ubojica manijak koji slučajno također napada sudionike G-8?«

»Da«, rekla sam. »Da, upravo to mislim.«

Thompson se nasmijao i otvorio svoj mobitel. Već je počeo birati broj.

Molinari ga je zadržao. »Volio bih čuti što inspektorica želi reći.«
»Dobro... Ponajprije, mjesto zločina izgleda potpuno drukčije. Počinitelj je vrlo vjerojatno muško, to je jasno jer je srušio Proppa na pod. No nisam mislila na to. Riječ je o stanju u kojem je bilo truplo.

»Prva dva umorstva izvršena su hladno.« Pokazala sam na fotografiju mjesta zločina zalijepljenu za ogledalo. »Ovo je puno emocija. Osobno. Pogledajte posjekotine. Ubojica je unakazio truplo. Uporabio je pištolj i nož.«

»Tvrdite da postoji razlika između podmetanja eksploziva, odnosno trovanja, i ovoga?« pitao je Thompson.

»Jeste li ikada pucali na dužnosti, posebni agente?«

Slegnuo je ramenima, ali lice mu se zacrvenjelo. »Nisam... Pa što onda?«

Uzela sam fotografiju Proppovog trupla u ruke. »Biste li mogli učiniti ovo?«

Agent je oklijevao, činilo se.

»Različiti ubojice, različiti temperamenti« ubacio se Molinari. »Ovaj bi mogao biti sadistički manijak.«

»Dobro, ali tu je i vrijeme umorstva. U jučerašnjoj je poruci pisalo da će ubiti nekoga svaka tri dana. To bi bilo u nedjelju. Ovo je prerano.«

»Vjerojatno su samo željeli iskoristiti priliku«, rekao je agent. »Ne želite valjda reći da vjerujete teroristu na riječ?«

»Da, govorim upravo to«, rekla sam. »Dovoljno sam se bavila ubojicama koji slijede obrazac da bih ih razumjela. Oni uspostavljaju vezu s nama. Kad im ne bismo vjerovali, ne bi bilo smisla ni da nam ostavljaju poruke. Kako bismo tvrdili javnosti da oni stoje iza nedjela koja su počinili? Znaju da im moramo moći vjerovati.«

Thompson je pogledom tražio pomoć od Molinarija. No Molinari je gledao mene. »Još vas slušam, inspektorice.«

»Najvažnije je od svega«, rekla sam, »da nema potpisa.« Oba su umorstva u San Franciscu imala potpis. Želio nam je pokazati da je riječ o njemu. Njegova je domišljatost gotovo vrijedna divljenja. Naprtnjača kao lažna druga bomba ispred kuće. Bengosianov poslovni obrazac naguran u njegova usta.«

Slegnula sam ramenima gledajući Molinarija. »Što se mene tiče, možete pozvati sve forenzičke stručnjake iz FBI-a ili Nacionalnog vijeća za sigurnost... Ali vi ste doveli mene ovamo. Kažem vam, ovo nije isti počinitelj.«

49. Poglavlje

Spreman sam nazvati ih«, rekao je agent FBI-a Molinariju, u potpunosti ignorirajući sve što sam upravo rekla. To mi je zbilja zasmetalo.

»Jesam li vas dobro shvatio, inspektorice?« rekao je Molinari, još usredotočen na mene. »Mislite da je riječ o drugom ubojici, imitatoru.«

»Mogao bi to biti imitator. Mogla bi biti i frakcija izvorne skupine. Vjerujte mi, voljela bih se složiti da je ovo treće umorstvo jer ovako imamo veći problem.«

»Ne razumijem«, rekao je doministar zatreptavši.

»Ako nije riječ o istom počinitelju«, rekla sam, »to znači da se teror počeo širiti. Mislim da se upravo to dogodilo.«

Molinari je polako klimnuo glavom. »Agente Thompson, savjetovat ću središtu da zasad tretira ove slučajeve kao odvojene.«

Agent Thompson je uzdahnuo.

»Za to vrijeme, moramo riješiti umorstvo. Imamo mrtvog čovjeka«, podviknuo je doministar. Osvrnuo se po prostoriji, a pogled mu se zaustavio na Thompsonu. »Ima li netko nešto protiv?«

»Ne, gospodine«, rekao je Thompson i vratio mobitel u džep.

Bila sam zapanjena. Molinari me podržao. Čak ga je i Hannah Wood pogledala ispod oka.

Ostatak dana proveli smo u lokalnom uredu FBI-a u Portlandu. Razgovarali smo s čovjekom s kojim se Propp trebao sastati u Vancouveru i njegovim prijateljem ekonomistom sa sveučilišta u Portlandu. Bila sam uz Molinarija dok je zvao svoje nadređene u Washingtonu i podržao moju teoriju da je riječ o zločinu imitatora i da se zločin možda širi.

Oko pet popodne postalo mi je jasno da ne mogu ostati još dugo u Portlandu. Imala sam nekoliko prilično važnih slučajeva kojima sam se morala baviti u San Franciscu. Brenda me obavijestila da je prvi let za San Francisco u 18:30.

Pokucala sam na pregradu odjeljka koji je Molinariju služio kao ured. »Ako me više ne trebate ovdje, mislila sam otići kući. Bilo je zabavno biti savezni agent na jedan dan.«

Molinari se nasmiješio. »Nadao sam se da biste mogli ostati još malo. Možemo večerati zajedno.«

Stajala sam tamo trudeći se pokazati da mi je svejedno što čujem te riječi, no unatoč svom pravilu o saveznicima bila sam znatiželjna. Tko ne bi bio?

No odmah mi je na um palo i nekoliko razloga zašto ne bih trebala biti. Na primjer slučajevi koje bih trebala rješavati. I činjenica da je Molinari bio drugi najmoćniji čovjek u državi kad je riječ o provođenju zakona. Također, žmarci koji su mi prolazili kralježnicom podsjećali

su me da nije baš profesionalno prelaziti neke granice usred velike istrage višestrukih umorstava.

»Let za San Francisco ima i u 23:00«, rekao je Molinari. »Obećavam da ću vas na vrijeme dovesti u zračnu luku. Hajde, Lindsay.«

Kad sam nastavila oklijevati, ustao je. »Hej, ako ne možeš vjerovati Ministarstvu domovinske sigurnosti... Kome možeš?«

»Imam dva uvjeta«, rekla sam.

crowarez.org

»Dobro«, odvratio je doministar. »Ako ih mogu ispuniti.«

»Riblji restoran«, rekla sam.

Molinari je pokazao tračak smješka. »Mislim da znam pravo mjesto...«

»I bez agenata FBI-a.«

Molinari je prasnuo u smijeh zabacivši glavu. »To je jedino što mogu sa sigurnošću jamčiti.«

50. Poglavlje

Pokazalo se da je »pravo mjesto« restoran Catch u ulici Vine koja je, baš poput ulice Union u San Franciscu, bila puna restorana i butika. Konobar nas je odveo do tihog stola u stražnjem dijelu restorana.

Molinari me pitao smije li odabrati vino, a zatim naručio pinot noir iz Oregona. Nazvao se pritajenim ovisnikom o hrani i rekao da mu u ovom načinu života najviše nedostaje to što ne može ostati kod kuće navečer i kuhati.

»Trebala bih to povjerovati?« Nacerila sam se.

On se glasno nasmijao. »Vrijedilo je pokušati.«

Kad je stiglo vino, podigla sam čašu. »Hvala ti. Što si me podržao danas.«

»Ne moraš mi zahvaljivati«, rekao je Molinari. »Smatrao sam da imaš pravo.«

Naručili smo jelo, a zatim razgovarali o svemu osim o poslu. Pokazalo se da voli sport, što mi nije smetalo, ali i glazbu, povijest, stare filmove. Shvatila sam da se smijem i slušam ga i da vrijeme

teče vrlo glatko pa su se na nekoliko trenutaka svi užasi činili beskonačno daleko.

Naposljetku je spomenuo bivšu ženu i kćer u New Yorku.

»Mislila sam da svi ministri moraju imati ženu kod kuće«, rekla sam.

»Bili smo u braku 15 godina, rastali smo se prije četiri godine. Isabel je ostala u New Yorku kad sam počeo raditi u Washingtonu. Isprva je to bio samo zadatak. Kako bilo«, nasmiješio se sjetno, »da mogu, postupio bih drukčije, kao i u mnogim drugim slučajevima. A što je s tobom, Lindsay?«

»Bila sam jednom u braku«, rekla sam. Uskoro sam shvatila da pričam Molinariju »svoju priču«. Kako sam se vjenčala odmah nakon fakulteta i rastala se tri godine poslije. Njegova krivnja? Ili moja? Kakve to veze uopće ima? »Bila sam opet blizu prije nekoliko godina... Ali ni to nije uspjelo.«

»To se događa«, rekao je, uzdahnuvši. »Možda je i bolje tako.«

»Ne«, rekla sam. »Poginuo je na dužnosti.«

Molinari je uzdahnuo. Znala sam da se osjeća pomalo nelagodno.

Zatim je učinio nešto divno. Jednostavno je stavio ruku na moju podlakticu, ništa agresivno ili nedolično, i blago je stisnuo. Onda je opet povukao ruku.

»Iskreno, nisam mnogo izlazila u zadnje vrijeme«, rekla sam podigavši pogled. Zatim sam se nasmijala, pokušavajući popraviti raspoloženje. »Ovo je najbolji poziv koji sam odavno dobila.«

»I ja se osjećam tako«, nasmiješio se Molinari.

Iznenada mu je zazvonio mobitel. Pružio je ruku u džep. »Ispričavam se...«

Uglavnom je govorio njegov sugovornik, ma tko on bio.

»Naravno, naravno, gospodine...«, ponavljao je Molinari. Čak i ministar ima šefa. »Razumijem«, rekao je naposljetku. »Javit ću vam se čim nešto saznam. Da, gospodine. Mnogo vam hvala.«

Sklopio je telefon i vratio ga u džep. »Zvali su iz Washingtona...«, ispričao se.

»Iz Washingtona? To je bio ministar domovinske sigurnosti?« Pomalo sam uživala vidjevši da je i Molinari dio hijerarhije.

»Nije«, odmahnuo je glavom i uzeo još jedan zalogaj ribe. »Zvali su iz Bijele kuće. To je bio potpredsjednik SAD-a. I on dolazi na

sastanak G-8.«

51. Poglavlje

I na mene je moguće ostaviti dojam.

»Da nisam inspektorica odjela za umorstva«, rekla sam, »možda bih to povjerovala. Potpredsjednik te upravo nazvao?«

»Mogao bih uzvratiti poziv i dokazati ti«, rekao je Molinari. »No važno je da razvijemo međusobno povjerenje.«

»Zato smo izašli na ovu večeru?« Upitala sam ne mogavši suspregnuti osmijeh.

Nešto se događalo sa mnom. Žmarci koji su me prolazili pretvorili su se u snažno udaranje srca, nalik bubnjevima u pjesmi Sunshine of Your Love. Osjećala sam da mi se čelo blago orosilo znojem. Moj me džemper počeo bockati. Molinari me podsjećao na Chrisa.

»Nadam se da počinjemo vjerovati jedno drugom«, rekao je naposljetku. »To će biti dovoljno zasad, Lindsay.«

»Na zapovijed, gospodine«, rekla sam.

Platio je račun, a zatim mi pridržao kaput. Okrznula sam mu ruku i osjetila blagi udar statičkog elektriciteta. Pogledala sam na sat. 9:30. Ostalo mi je još 40 minuta da stignem na svoj let.

Izašli smo van i malo prošetali ulicom Vine. Gledala sam izloge, no nisam obraćala previše pozornosti na njih. Zrak je bio hladan, ali vrlo ugodan. Što sam radila ovdje? Što smo nas dvoje radili?

»Lindsay«, zastao je i okrenuo se prema meni. »Ne bih želio reći ništa pogrešno...« Nisam bila sigurna što želim da kaže. »Moj vozač je blizu ako želiš ići... Ali ima let i sutra u 6:00.«

»Čuj ...« Željela sam mu dodirnuti ruku, ali nisam.

»Joe«, rekao je.

»Joe.« Nasmiješila sam se. »Na ovo si mislio kad si rekao da te privatno tako zovu?«

Uzeo je moju torbu i rekao: »Samo sam mislio da bi bilo šteta da si bespotrebno nosila dodatnu garderobu.«

Zbilja mu vjerujem, mislila sam. Sve vezano uz Joea Molinarija ulijevalo je povjerenje. Zbilja mi se sviđao. No i dalje sam mislila da to nije dobra ideja, a to mi je reklo sve što sam trebala znati.

»Mislim da ću se pretvarati malo nedostupnijom nego što zapravo jesam«, ugrizla sam se za usnicu, »i ipak se vratiti letom u 23:00.«

»Razumijem...« Klimnuo je glavom. »To ti se ne čini ispravnim.«

»Nije problem u tome.« Dodirnuta sam mu ruku. »Nego što nisam glasala za tvoju stranku...« Molinari se glasno nasmijao. »No samo da znaš, ne mislim da si išta pogrešno rekao.«

Nakon toga se nasmiješio. »Već je kasno«, rekao je. »Moram još nešto riješiti ovdje. No uskoro ćemo se opet vidjeti.«

Zatim je Molinari rukom mahnuo vozaču da doveze auto. Crni Lincoln dovezao se do nas. Vozač je izašao i otvorio mi vrata. Iako još nisam bila sigurna postupam li ispravno, ušla sam u njega.

Iznenada sam se nečega sjetila pa sam otvorila prozor. »Hej, čak ne znam ni na kojem sam letu.«

»Pobrinuo sam se za to«, rekao je Molinari. Mahnuo mi je i blago udario po autu. Vozač je polako krenuo.

Čim smo izašli iz grada, zatvorila sam oči i počela razmišljati o proteklom danu, ali najviše o večeri s Molinarijem.

Nakon nekog vremena vozač je rekao: »Stigli smo, gospođo.«

Pogledala sam van i vidjela da smo na nekom zabačenom dijelu piste. Da, i na mene je moguće ostaviti dojam. Na pisti me čekao Gulfstream G-3 kojim sam stigla tog jutra.

52. Poglavlje

Jill je sve isplanirala. I činilo joj se da sve ide dobro.

Došla je kući ranije i pripremila jedno od Steveovih najdražih jela, coq au vin. Zapravo, osim jaja na razne načine, bilo je to jedino što je znala pripremiti, ili barem jedino što je bila sigurna da zna.

Možda bi večeras mogli razgovarati o tome kako dalje. Od prijateljice je dobila broj bračnog savjetnika, a Steve je obećao da će ovaj put zbilja dolaziti na razgovore.

Povrće se već kuhalo i Jill se upravo se spremala dodati vino kad je Steve došao kući. No kad je ušao u stan kao da je gledao kroz nju. »Pogledaj nas«, rekao je. »Čovjek bi pomislio da smo reklama za obiteljsku idilu.«

»Trudim se«, rekla je Jill. Nosila je jeans hlače i ružičastu majicu s V izrezom, a kosu je raspustila baš kako on voli.

»Samo jedno ne valja.« Steve je bacio novine na stol. »Ja idem van.«

Jill se učinilo da joj je želudac potonuo. »Zašto? Pogledaj, Steve. Zbilja sam se potrudila.«

» Frank je dobio poslovni prijedlog o kojem želi razgovarati.« Steve je pružio ruku i uzeo jednu breskvu iz košare s voćem. Činilo se da djelomično uživa, da ga zabavlja to što je uništio večer.

»Zar ne možeš razgovarati s Frankom sutra u uredu? Rekla sam ti da želim razgovarati s tobom o nečemu. Pristao si. Skuhala sam sve ovo.«

Zagrizao je breskvu i nasmijao se. »Jedne večeri dođeš kući prije 20:00 i odlučiš glumiti savršenu kućanicu i sad odjednom ja kvarim priču?«

»Nije ovo nikakva priča, Steve.«

»Ako želiš razgovarati«, opet je zagrizao breskvu, »samo naprijed. Ako si zaboravila, ja sam taj koji plaća te tvoje fine cipele. Kako stvari stoje na tržištu, od seksa s Ledenom kraljicom rjeđa je samo prilika za dobar posao. S obzirom na to, odabrat ću posao.«

»To je bilo zbilja okrutno.« Jill je zurila u njega. Bila je odlučna sačuvati mirnoću. »Pokušala sam učiniti nešto lijepo.«

»Lijepo je.« Steve je slegnuo ramenima i još jednom zagrizao. »Ako se požuriš, možda uhvatiš koju od svojih prijateljica da podijele ovaj posebni trenutak s tobom.«

Vidjela je svoj odraz u prozorskom staklu i iznenada shvatila koliko se blesavo osjeća. »Kakav si ti gad.«

»Ah...« uzdahnio je Steve hineći da ga je to pogodilo.

Jill je bacila kuhaču, a umak se prosuo posvuda.

»To što si zaprljala stajalo je pet tisuća dolara«, rekao je Steve.

»Proklet bio!« povikala je Jill, dok su joj se oči punile suzama. »Pogledaj samo koliko se trudim oko tebe.« Sve se raspalo. Što je to uopće više pokušavala sačuvati? »Omalovažavaš me. Kritiziraš me. Zbog tebe se osjećam grozno. Ako želiš otići, otiđi... Gubi se iz mog života. Svi ionako misle da sam luda što želim sačuvati našu vezu.«

»Svi...« Vidjela je kako se u njegovim očima pojavio bijes, kao da je netko pritisnuo sklopku. Zgrabio je Jill za ruku, snažno je stisnuo i prisilio da se spusti na pod. »Dopuštaš tim gadurama da ti upravljaju životom. Ja upravljam tvojim životom. Ja, Jill...«

Jill je opet suzdržala suze. »Odlazi, Steve! Gotovo je!«

»Gotovo je kad ja kažem da je gotovo«, rekao je unijevši joj se u lice. »Toliko ću ti zagorčati život da ćeš me moliti da odem. Tek tada ću otići, Jill. Do onda će biti ovako. Ovo nije gotovo, dušice... Samo se zagrijavam.«

»Odlazi«, rekla je, odmičući se od njega.

Podigao je šaku, no ona se nije ni trgnula. Ne ovaj put. Nije čak ni trepnula. Steve je zamahnu, kao da će je udariti, no Jill se nije ni pomaknula.

»Odlazi, Steve«, procijedila je opet.

Steve je iznenada probljedio. »Bit će mi zadovoljstvo«, rekao je odmičući. Uzeo je još jednu breskvu iz košare i obrisao je o košulju. Bacio je još jedan prezriv pogled prema štednjaku u neredu.

»Svakako mi spremi što ostane.«

Čim je čula kako se vrata zatvaraju, Jill je briznula u plač. To je bilo to! Nije znala bi li nazvala Claire ili Lindsay. No najprije je morala učiniti nešto drugo.

Izvukla je telefonski imenik i počela panično okretati stranice. Nazvala je prvi broj koji je pronašla.

Ruka joj se tresla, ali ovaj put nije bilo povratka. Neka se netko javi... Molim vas!

»Hvala Bogu«, rekla je kad je napokon začula glas s druge strane linije.

»Bravarska radionica...«

»Radite li hitne slučajeve?« pitala je Jill dok joj se odlučnost miješala sa suzama. »Odmah pošaljite nekoga.«

53. Poglavlje

Svjetlo za dolazne poruke opet je bljeskalo.

U stan sam se vratila poslije 1:00.

Prebacila sam kaput preko naslona stolca i skinula džemper, a zatim pritisnula gumb za preslušavanje poruka.

17:28. Jamie, Marthin veterinar. Mogu je preuzeti ujutro.

19:05. Jacobi provjerava jesam li se vratila.

19:16. Jill. Glas joj je drhtio od napetosti »Moram razgovarati s tobom, Lindsay. Zvala sam te na mobitel, ali nisi se javljala. Nazovi me kad dodeš kući.«

23:15. Opet Jill. »Lindsay? Nazovi me čim stigneš kući. Budna sam.«

Nešto se dogodilo. Berala sam njezin broj. Javila se već nakon drugog zvona. »Ja sam. Bila sam u Portlandu. Je li sve uredu?«

»Ne znam.« Stanka. »Izbacila sam Stevea večeras.«

Gotovo sam ispustila slušalicu. »Zbilja si to učinila?«

»Ovaj put je zauvijek. Završila sam s njim, Lindsay.«

»O, Jill...« Pomislila sam na nju kako to drži u sebi cijelu večer, čekajući da stignem kući. »Što je učinio?«

»Ne želim sada o tome«, rekla je, »no znaj da se to više neće događati. Izbacila sam ga, Lindsay. Promijenila sam bravu.«

»Zaključala si ga van? Sjajno! Gdje je sad?«

Jill se nasmijala. »Nemam pojma. Izašao je oko 19:00, a kad se vratio oko 23:30, čula sam ga kako udara po vratima. Da sam mu mogla vidjeti lice kad je shvatio da ključ ne pristaje, proteklih 10 godina sranja bi se isplatilo. Sutra će doći po svoje stvari.«

»Sama si? Jesi li zvala koga?«

»Nisam«, odvratila je. »Čekala sam tebe. Svoju prijateljicu.«

»Doći ću k tebi«, rekla sam.

»Nemoj«, rekla je, »popila sam tabletu. Želim zaspati. Sutra imam suđenje.«

»Ponosna sam na tebe, Jilly.«

»I ja sam ponosna na sebe. Neće ti smetati ako me budeš morala držati za ruku nekoliko sljedećih tjedana?«

»Nikoga ne bih radije držala za ruku. Šaljem ti snažan zagrljaj, dušo. Naspavaj se. I još jedan savjet od policajke: Ne otključavaj vrata.«

Spustila sam slušalicu. Bilo je gotovo dva ujutro, no nije me bilo briga. Željela sam nazvati Claire ili Cindy i reći im vijesti.

Jill je napokon izbacila seronju!

54. Poglavlje

Inspektorice!« povikao je Cappy Thomas kad sam ušla u postaju sljedećeg jutra. »Zvala je Leeza Gibbons iz tračerske rubrike. Pita možete li se naći na ručku.«

Prethodne noći pogriješila sam i nazvala sam Jacobija s aviona i rekla mu previše pojedinosti o tomu što se događalo tog dana. Čula sam potiho smijuljenje iz raznih krajeva zajedničke prostorije.

Natočila sam šalicu vrole vode i donijela je na svoj stol. Na mom telefonu zabljeskalo je svjetlo. Javila sam se.

»Hej, inspektorice«, bio je to Jacobi, »žena i ja mislili smo otići do Havaja u srpnju. Možete li nam srediti G-3?«

Prekinula sam liniju i ubacila vrećicu čaja Red Zinger u šalicu.

»Hej, inspektorice, telefon!« opet je povikao Cappy.

Ovaj put sam se javila i odmah se otresla: »Slušajte, nisam spavala s njim, nisam tražila avion i čak sam saznala nešto novo o slučaju dok ste vi ovdje hladili jaja.«

»To mi je dovoljno novosti za danas«, nasmijala se Cindy s druge strane linije.

»O, Bože...« Spustila sam glavu dok me navala bijesa prolazila jednako brzo kao što me i obuzela.

»Vjerovala ili ne, nisam te nazvala kako bih te podbadala. Imam novosti.«

»I ja imam novosti«, rekla sam, misleći na Jill. »Ali ti prva.«

Cindy je zvučala kao da je riječ o hitnom slučaju pa to vjerojatno nije imalo veze s Jill.

»Telefaks bi ti sad trebao zazvoniti.«

Upravo u tom trenutku pokucala je Brenda i predala mi ispis telefaksa koji je poslala Cindy.

Opet poruka e-pošte.

»Ova me poruka čekala kad sam jutros stigla na posao«, rekla je Cindy.

Odmah sam se trgnula iz pospanosti. Ovaj je put adresa pošiljatelja bila MarionDelgado@hotmail.com.

Poruka se sastojala od samo jedne rečenice: Ono u Portlandu nismo učinili mi.

U potpisu je stajalo August Spies.

55. Poglavlje

Moram ovo odnijeti šefu«, rekla sam i iskočila iz stolca, gotovo iščupavši žicu telefona iz zida. Tek na pola puta do Tracchijevog ureda shvatila sam da sam zaboravila reći Cindy za Jill. Sve se odvijalo prebrzo.

»Zatvorio je vrata«, upozorila me njegova tajnica. »Bolje da pričekate.«

»Ovo ne može čekati«, rekla sam i otvorila vrata. Tracchio je navikao da mu upadam u ured.

Bio je okrenut prema meni, sjedeći za svojim stolom za sastanke. Nasuprot njemu, svaki s jedne strane, sjedila su još dvojica. Jedan je bio Tom Roach, naša veza za FBI.

Gotovo sam pala kad sam shvatila da je drugi Molinari.

Učinilo mi se kao da sam udarila o zid, odbila se od njega i još vibriram. Kao u crtićima o ptici trkačici.

»Uskoro, inspektorice«, rekao je Molinari, ustajući.

»Da, tako ste rekli. Mislila sam da imate hitnog posla u Portlandu.«

»Imao sam. Pobrinuo sam se za to. Ovdje moramo uhvatiti ubojicu, zar ne?«

Tracchio je rekao: »Baš smo te mislili pozvati, Lindsay. Zamjenik ministra rekao mi je kako si postupila u Portlandu.«

»Na što je točno mislio?« Pogledala sam prema Molinariju.

»Na Proppovo umorstvo, naravno.« Rukom mi je pokazao da sjednem. »Rekao je da si mu pomogla iznijevši svoju teoriju o zločinu.«

»Dobro«, rekla sam i predala Tracchiju ispis poruke koju je primila Cindy. »Onda će vam se ovo silno svidjeti.«

Tracchio je na brzinu pogledao papir. Proslijedio ga je Molinariju.

»Ovo su poslali istoj novinarki u Chronicleu?« pitao je.

»Čini se da je to prava prepiska«, ubacio se Molinari čitajući. »Mogli bismo to iskoristiti.« Skupio je usne. »Baš sam pitao vašeg

šefe možete li raditi izravno s nama. Trebamo pomoć na terenu ovdje. Trebam mjesto za rad. Želim biti u središtu svega, inspektorice. U vašem odjelu, ako je moguće. Tako najbolje radim.«

Pogledi su nam se sreli. Znala sam da ovo nije igra. Bila je riječ o nacionalnoj sigurnosti.

»Pronaći ćemo vam ured, gospodine. U samom središtu svega.«

56. Poglavlje

Molinari me čekao u hodniku. Pogledala sam ga s neodobravanjem čim je Roach ušao u dizalo. »Uskoro, ha?«

Slijedio me niz stepenice do mog ureda. »Morao sam umiriti tamošnji ured FBI-a. Uvijek tu ima mnogo politike. Znaš to.«

»Kako bilo, drago mi je što si tu«, rekla sam, pridržavajući mu vrata na hodniku. Pustila sam ih da se zatvore. »Nisam imala priliku zahvaliti ti na vožnji. Dakle, hvala.«

Smjestila sam Molinarija u naš odjel. Raščistila sam mu mali ured u kojem je mogao raditi. Rekao mi je da je odbio udobniji i privatniji ured na petom katu, pokraj šefovog.

Pokazalo se da nije tako loše što Ministarstvo domovinske sigurnosti neposredno surađuje s nama, iako su me Jacobi i Cappy gledali kao da sam prešla u neprijateljski tabor. Za dva sata saznali smo odakle je poslana zadnja poruka e-pošte: iz Internet cafea zvanog KGB Bar u Haywardu kamo su često zalazili studenti iz Berkeleyja.

Saznali smo i tko je Marion Delgado, čije je ime bilo u adresi e-pošte pošiljatelja.

Molinari je primio faks iz FBI-a na uređaju koji je stajao preko puta mojeg stola. Bila je to kopija starog članka iz novina sa zratom fotografijom nacerenog klinca u hlačama s naramenicama, bez prednjih zuba i s ciglom u ruci. »Marión Delgado. Petogodišnjak koji je 1967. u Italiji izazvao izlijetanje teretnog vlaka tako što je pred njega bacio ciglu.«

»Zbog čega mislite da je to važno za istragu?« pitala sam. »Ime Marión Delgado bilo je bojni poklič revolucionara tijekom 1960-ih«, rekao je Molinari. »Petogodišnjak koji se suprotstavio vlaku i

zaustavio ga. Ime je postalo i tajna šifra za izbjegavanje tajnog nadzora. U FBI-u su prisluškivali telefone kao ludi, pokušavajući se uvući u skupinu Weathermen. Zabilježili su stotine poziva od Mariona Delgada.«

» Želite reći da iza svega stoji netko iz stare skupine Weathermern?«

»Ne bi bilo loše napraviti popis članova koji nisu uhićeni.«

»To je dobra ideja«, rekla sam dok sam otvarala ladicu i vadila pištolj. »U međuvremenu, ideš sa mnom pogledati taj KGB Bar?«.

57.Poglavlje

U dugoj tradiciji alternativnih okupljališta, u kojima je policajac dobrodošao koliko i borac za ljudska prava na skupu skinheada, KGB bar dodatno je spustio kriterije.

Bar je bio ispunjen uskim redovima jeftinih stolova za kojima su sjedili razni društveni otpadnici i zurili u monitore računala. Za šankom je bilo još svakakvog ološa s neizbježnim cigaretama popušenim do filtra u ustima.

Isprva mi ništa drugo nije upalo u oči.

»Jesi li siguran da si spreman za ovo?« Promrmljala sam Molinariju. »Ako ti netko ovdje razbije nos, morat ćemo mnogo toga objašnjavati.«

»Bio sam tužitelj u New Yorku«, rekao je Molinari i napravio korak naprijed. »Obožavam ovo.«

Prišla sam barmenu, mršavom tipu u potkošulji, ruku prekrivenih tetovažama, štakorskog lica i vrlo duge kose vezane u rep. Nakon što me ignorirao petnaestak sekunda, nagnula sam se prema njemu tako da sam mu morala upasti u oči. »Bili smo u prolazu pa smo svratili pitati želi li netko podržati našu dobrotvornu misiju u Čadu?«

Nisam uspjela izvući ni pola osmijeha iz njega. Natočio je pivo crncu s afričkom kapićom koji je sjedio dva stolca dalje.

»Dobro, policajci smo.« Pokazala sam mu značku. »Pročitao si me.«

»Oprostite, mi smo privatni klub«, rekao je barmen. »Pokažite mi svoju člansku iskaznicu.«

»Baš kao i Costco«, rekla sam i pogledala Molinarija.

»Da, kao i Costco«, nacerio se barmen.

Molinari se nagnuo naprijed i uhvatio mršavome ruku kojom je ovaj krenuo primiti kriglu piva. Pod nos mu je gurnuo srebrnu značku na kojoj je pisalo ministarstvo domovinske sigurnosti. »Dobro me slušaj. Ako uputim samo jedan poziv, za desetak sekunda ovdje će se naći ekipa saveznih agenata i rastavit će ovo mjesto na dijelove. Vidim da ovdje imate računalne opreme vrijedne od 15 do 20 tisuća dolara. Znaš kako neoprezni policajci mogu biti dok nose krupan i teški dokazni materijal. Zato ćemo ti postaviti nekoliko pitanja.«

Mršavi je zurio u njega.

»Znaš što, Mišićavi«, javio se crnac s afričkom kapicom, »s obzirom na okolnosti, mislim da bismo im ovaj put mogli progledati kroz prste što nisu članovi.«

Okrenuo se prema nama sa širokim osmijehom i predstavio se s jakim britanskim naglaskom: »Amir Kamor. Mišićavi se samo trudi održati našu klijentelu na zavidno visokoj razini, kao i uvijek. Ne morate mu tako grubo prijetiti. Molim vas, dođite u moj ured.«

»Mišićavi?« Pogledala sam barmena i okrenula očima. »Baš maštovito.«

Iza šanka nalazio se mali privatni prostor, jedva veći od radnog stola. Zidovi su bili prekriveni posterima i obavijestima o događajima, tipično za aktiviste, skupovi za siromašne, sloboda za istočni Timor, AIDS u Africi.

Dala sam Amiru Kamoru svoju posjetnicu Odjela za umorstva, a on je klimnuo glavom, kao da je pod dojmom. »Rekli ste da imate nekoliko pitanja.«

»Jeste li i sinoć bili ovdje, g. Kamor?« počela sam. »Oko 22:00.«

»Ovdje sam svake večeri, inspektorice. Tako vam je to u ugostiteljstvu. Valja držati blagajnu na oku.«

»Sinoć je odavde poslana jedna poruka e-pošte. U 22:03.«

»Odavde se svaku večer šalju poruke. Ljudi nas rabe za širenje ideja. Time se bavimo ovdje. Širenjem ideja.«

»Možete li utvrditi tko je sve bio ovdje? Jeste li vidjeli nekoga neobičnog?«

»Svi koji dolaze ovamo pomalo su neobični«

Kamor se nacerio. Nitko se nije nasmijao njegovoj šali. »U 22:00... Sve je bilo puno gostiju. Možda bi pomoglo da mi kažete koga tražite i što je učinio?«

Izvukla sam fotografiju Wendy Raymore i crteže žene koja je bila s Georgeom Bengosianom.

Kamor ih je proučavao dok su mu bore na čelu postajale sve izraženije. Duboko je uzdahnuo. »Možda sam ih vidio tijekom godina, a možda i nisam. Nemamo baš redovitih gostiju.«

»Dobro. A jeste li vidjeli nekoga od ovih?« Prebacila sam u višu brzinu i dala mu fotografije koje nam je poslao FBI iz Seatlea. Pregledavao ih je jednu po jednu i samo odmahivao glavom.

Tada sam primijetila da je zastao i trepnuo.

»Prepoznali ste nekoga...«

»Samo mi je nešto palo na pamet«, rekao je odmahujući glavom.

»Nisam prepoznao nikoga. Zbilja.«

»Ne, prepoznali ste nečije lice. Čije?«

Posložila sam fotografije po njegovu stolu tako da sve budu pregledne.

»Podsjetite me, gospođo inspektorice«, rekao je Kamor podižući pogled, »zašto bih želio pomoći policiji u ovom slučaju? Vaša je država izgrađena na korupciji i pohlepi. Kao prevoditelji njezine volje, dio ste njezinih temelja.«

»Uvijek postoji ovaj razlog«, rekao je Molinari. Približio je lice uplašenom Kamorovom. »Nije me briga na što masturbirate ovdje, ali trebao bi znati za što ćemo te optužiti. Nije riječ o prikrivanju dokaza, g. Kamor. Govorimo o veleizdaji i zavjeri zbog terorizma. Pogledajte još jednom fotografije. Molim vas.«

»Vjerujte mi, g. Kamor«, rekla sam gledajući ga u oči. »Ne želite ni na koji način biti povezani s ovim.«

Vene na njegovu vratu počele su se širiti. Spustio je pogled i opet uzeo fotografije u ruku. »Možda... Ne znam...«, mrmljao je.

Nakon još malo oklijevanja izdvojio je jednu. »Sad izgleda drukčije. Kosa mu je kraća. Više nije toliko nalik hipiju. Ima bradu. Bio je ovdje.«

Stephen Hardaway. Alias Morgan Bloom. Alias Mai Caldwell.

crowarez.org

»Je li redovit gost? Gdje ga možemo pronaći? Ovo je važno.«

»Ne znam.« Kamor je odmahnuo glavom. »Govorim istinu. Sjećam se da je došao jednom ili dvaput prije dosta vremena. Mislim da je došao od nekamo sa sjevera.«

»Još nešto...« Kamor je progutao slinu. »Sjetit ćete se ovoga kad sljedeći put budete došli i prijetili mi uskraćivanjem mojih prava.«

Gurnuo je još jednu fotografiju naprijed. Još je jedno lice prepoznao.

»Ova ovdje. Vidio sam je sinoć.«

Bila je to dadilja Wendy Raymore.

58. Poglavlje

Čim smo ušli u auto, oduševljeno sam dala pet Molinariju, ostavljajući svoj dlan još malo uz njegov. Doministar ili ne, dobro se držao.

»To je bilo dobro, Molinari.« Jedva sam zadržavala osmijeh. »Znaš kako neoprezni policajci mogu biti dok nose krupan i težak dokazni materijal...«

Pogledi su nam se sreli i iznenada sam opet osjetila napetost i privlačnost. Ubacila sam auto u brzinu. »Ne znam kako to ide s tvojim kontaktima, ali mislim da bismo ovo odmah trebali javiti nekomu.«

Molinari je odmah nazvao svoj ured i dao im Hardawayevo ime i aliase. Brzo smo dobili odgovor. Imao je kriminalnu prošlost u Seatleu. Posjedovanje oružja, oružana pljačka, pljačka banke.

Do sutra ujutro znat ćemo sve o njemu.

Iznenada sam shvatila da mi se Jill nije javila. »Moram telefonirati«, rekla sam Molinariju i birala njezin broj telefona.

Začula se poruka glasovne pošte. »Pozdrav, ovdje okružna tužiteljica Jill Bernhardt...«

K vragu, Jill je obično imala uključen mobitel. No sjećala sam se da mi je rekla da je čeka dug dan na sudu.

»Ja sam. Lindsay. Već su dva sata popodne. Gdje si ti?« Htjela sam reći više, no nisam bila sama. »Nazovi me. Želim znati kako si.«

»Nešto ne valja?« pitao je Molinari kad sam prekinula vezu.

Odmahnula sam glavom. »Prijateljica... Izbacila je supruga iz kuće sinoć. Trebale smo razgovarati. Bojim se jer joj se muž pretvorio u pravog seronju.«

»Onda ima sreće«, rekao je Molinari, »da joj je prijateljica policajka.«

Ta me pomisao zabavljala. Jill sretna što ima prijateljicu policajku. Mislila sam je nazvati u ured, ali ionako će mi se javiti čim uključi mobitel. »Vjeruj mi, ona se zna brinuti za sebe.«

Skrenuli smo prema mostu preko zaljeva. Nisam morala ni uključiti sirenu jer prometa gotovo da i nije bilo. »Kao na krstarenju«, rekla sam. »Ukazala nam se prilika. Napokon.«

»Čuj, Lindsay...« Molinari se okrenuo prema meni, druge boje glasa. »Što misliš o tomu da večeramo zajedno?«

»Večeramo?« Razmislila sam na trenutak. Okrenula sam se prema njemu. »Oboje znamo da to nije baš najbolja ideja.«

Molinari je rezignirao klimnuo glavom, kao da je i sam to shvatio sa zakašnjenjem. »Ipak, oboje moramo jesti...« Izvio je usne u osmijeh.

Osjećala sam kako mi se dlanovi znoje dok sam držala volan. Isuse. Postoje stotine razloga zašto ovo može biti pogrešno. Ali k vragu, i mi smo imali pravo na privatni život.

Pogledala sam Molinarija i nasmiješila se. »Da, moramo jesti.«

59. Poglavlje

Zadnja poruka koju je primila e-poštom izbacila je Cindy iz kolotečine. Prvi je put bila u priči, nije ju samo pisala.

Pomalo je osjećala i strah. Tko bi je mogao kriviti, s obzirom na sve što se događalo? No prvi put u svojoj karijeri imala je dojam da čini nešto dobro. To ju je uzbuđivalo. Duboko je udahнула i okrenula se prema zaslonu računala.

Poruka je glasila Ono u Portlandu nismo bili mi.

Ali zašto bi zaniijekali umorstvo? I to samo jednom rečenicom i to je sve?

Kako bi se odvojili od ostalih. Kako bi se njihov križarski pohod razlikovao od ubojice imitatora. To se činilo očitim.

No čvor koji se sve jače stezao u njezinom želucu govorio joj je da bi tu moglo biti i nešto više.

Možda je pretjerivala, ali što ako, protivno svim izgledima, razlog te poruke nije bio nijekanje, nego nešto drugo. Savjest.

Ne, to bi bilo ludo, pomislila je. Ti su ljudi raznijeli kuću Mortona Lightowera dok su u njoj bili njegova žena i dijete. Ulili su grozan otrov u Bengosianovo grlo. No poštedjeli su malu Caitlin.

Bilo je tu još nešto... Sumnjala je da bi osoba s kojom se dopisivala mogla biti žena. Spominjala je »naše sestre u sužanjstvu.« I odabrala je nju da joj piše. U gradu je bilo mnogo drugih novinarki. Zašto nju?

Cindy je pomislila da bi se možda mogla pokušati pozvati na ljudskost u toj osobi ako je od nje što ostalo. Možda se mogla povezati s njom. Otkriti nešto. Ime, mjesto. Možda je poruke pisala dadilja i možda je zbilja još imala srca.

Cindy je prekrížila prste, izravнала ih tako da su zglobovi škljocnuli i nagnula se nad tipkovnicu.

Pa što bilo...

Napisala je:

Reci mi, zašto to radiš? Mislim da si žena. Jesi li? Postoje bolji načini da ostvariš svoje ciljeve nego ubijanje ljudi koje ostatak svijeta smatra nedužnim. Možeš me iskoristiti. Mogu prenijeti tvoju poruku svijetu. Molim te... Rekla sam ti da slušam. Tako i jest... Iskoristi me. Molim te... Nemoj više ubrati.

Pročitala je što je napisala. Bio je to očajnički pokušaj. I gore od toga.

Zastavši, osjećala je da će zbilja ući u priču ako pošalje poruku, da će se cijeli njezin život promijeniti.

»Sayonara«, šapnula je svom starom životu, onome u kojem je samo pasivno promatrala i pisala. Pritisnula je gumb za slanje.

60. Poglavlje

Bilo je teško raditi ostatak dana. Imala sam sastanak s Tracchijem koji je trajao oko jedan sat i poslala Jacobija i Cappyja da opet prođu barove u Berkeleyju i oko njega s Hardawayevom fotografijom.

Svako malo misli bi mi odlutale i srce bi mi brže zalupalo kad bih pomislila na večeras. No kao što je Joe Molinari rekao, moramo jesti.

Poslije, dok sam se tuširala kod kuće i udisala svjež miris lavande, ispirujući sa sebe dnevnu prljavštinu, na licu mi se raširio nestašan osmijeh: Tresem se poput čaše na rubu stola, koža mi se ježi kao djevojci prije prvog spoja.

Požurila sam se. Malo sam pospremila, dovela u red policu s knjigama, provjerila kako se peče pile u pećnici, nahranila Marthu i postavila stol pokraj prozora koji je gledao na zaljev. Iznenada sam shvatila da mi se Jill još nije javila. To je već bilo ludo. Mokre kose i još omotana ručnikom, opet sam je nazvala. »Ovo postaje smiješno. Hajde, javi se. Želim znati kako si...«

Baš sam mislila nazvati Claire i pitati ju je li se čula s Jill kad se začulo zvono na vratima.

Zvono na vratima!

Sranje, tek je 19:45.

Molinari je uranio.

Stavila sam ručnik na glavu i panično trčala uokolo. Uspjela sam prigušiti svjetla i izvaditi još jednu čašu za vino.

Napokon sam otišla do vrata. »Tko je?«

»Prethodnica Ministarstva domovinske sigurnosti«, doviknuo je Molinari.

»Da? Pa uranili ste, vi iz ministarstva. I zar niste naučili zvoniti na ulazu u zgradu?«

»Obično zaobilazimo takve sitnice.«

»Dobro, pustit ću te da uđeš, ali ne smiješ gledati.« Nisam mogla vjerovati da stojim tamo zamotana u ručnik. »Otvorit ću vrata.«

»Oči su mi zatvorene.«

»Bolje ti je da jesu.« Martha se progurala k meni. »Imam vrlo zaštitnički nastrojenog psa...«

Otključala sam vrata i polako ih otvorila.

Ispred vrata je stajao Molinari, s kaputićem prebačenim preko ramena. U ruci mu je bio buket narcisa. Oči su mu bile širom otvorene.

»Obećao si.« Napravila sam korak unatrag, crveneći se.

»Nemoj se sramiti.« Molinari je samo stajao tamo, smiješeći se. »Predivna si.«

»Ovo je Martha«, rekla sam. »Budi pristojna, Martha, ili će te Joe baciti u neku pseću kućicu u Guantanamu. Već sam ga vidjela kako radi.«

»Bok, Martha.« Molinari je čučnuo. Češkao ju je iza ušiju dok nije zatvorila oči. »I ti si divna, Martha.«

Molinari je ustao, a ja sam čvršće primila svoj ručnik. On se malo nacerio.

»Misliš li da bi se Martha uznemirila kad bih rekao da silno želim vidjeti što je ispod tog ručnika?«

Zatresla sam glavom i ručnik koji mi je pokrивao kosu pao je na pod. »Je li ovako dobro?«

»Nisam baš to imao na umu«, rekao je Molinari.

»Dok vas dvoje razgovarate«, rekla sam povlačeći se, »ja ću se odjenuti. U hladnjaku ima vina. Votka i viski su na stolu. U pećnici je pile, ako si baš jako gladan.«

»Lindsay«, rekao je Molinari.

Zastala sam. »Da...«

Napravio je korak prema meni. Srce mi je stalo - osim što je udaralo izvan kontrole.

Stavio mi je ruke na ramena. Osjetila sam kako drhtim, a onda se malo i zaljuljala pod njegovim rukama. Približio je lice mojem. »Za koliko će biti gotovo to pile?«

»Za 40 minuta.« Sve su mi se dlačice na rukama nakostriješile. »Otprilike.«

»Šteta...« nasmiješio se Molinari. »Ali i to će morati biti dovoljno.«

A onda me iznenada poljubio. Usne su mu bile snažne. Čim je njima dodirnuo moje, cijelu me prošla vrešina. Svidio mi se njegov poljubac pa sam mu ga uzvratila. Prešao mi je rukama preko leđa i pritisnuo me k sebi. Sviđao mi se njegov dodir. K vragu, sviđao mi se on.

I drugi moj ručnik pao je na pod.

»Moram te upozoriti«, rekla sam. »Martha je grozna ako vidi da me netko pogrešno shvatio.«

Pogledao je prema Marthi. Ležala je sklupčana na podu. »Mislim da sam te dobro shvatio«, rekao je.

61. Poglavlje

Joe Molinari ležao je okrenut prema meni, a plahte su bile izgužvane svuda oko nas. Primijetila sam da izbliza izgleda još bolje. Oči su mu bile tamnoplave i sjajile su privlačno.

Bilo je teško opisati kako sam se dobro osjećala, kako mi se sve ovo činilo prirodnim, ispravnim. Niz kralježnicu su mi prolazili žmarci. Iznenadujuće, ali ugodno. Prošle su dvije godine otkad sam zadnji put osjetila nešto ovakvo, a to je bilo... Drukčije. Nisam znala ništa o Molinariju.

Kakav je bio kad nije bio na poslu? U kakvim je odnosima bio s obitelji? Iskreno, uopće me nije bilo briga. Jednostavno sam se osjećala dobro. To je bilo dovoljno.

»Ovo je možda neobičan trenutak za ovakvo pitanje«, rekla sam, »ali kakva je tvoja situacija kod kuće, na Istočnoj obali?«

Molinari je udahnuo. »Nije složena... Obično se spetljam s podređenima koje upoznam radeći na slučaju.« Nasmiješio se.

»Ma daj.« Uspravila sam se u krevetu. »To je legitimno pitanje nakon seksa.«

»Rastavljen sam, Lindsay. Ponekad izlazim na spojeve. Kad imam vremena.«

Pogladio me po kosi. »Ako me pitaš događa li se ovo često... ?«

»Kako to misliš, ovo?«

»Znaš. Ovo. To što sad radimo. Dok surađujemo na zadatku.«

Molinari se okrenuo prema meni. »Tek toliko, da ne bi bilo zabune, sad sam ovdje jer si me, čim sam te prvi put vidio... Pa očarala si me. Odonda, jedino što je na mene ostavilo veći dojam od toga koliko si dobra u svom poslu jest to kako si dobro izgledala kad sam skinuo ručnik s tebe.«

Duboko sam udahnula i zagledala se u njegove plave oči. »Samo nemoj da se pokaže da si seronja, Joe Molinari.«

Iznenada sam se naglo uspravila u krevetu. »O, Bože. Večera.«

»Zaboravi na pile.« Molinari se nasmiješio i privukao me bliže. »Ne moramo jesti.«

Telefon je zazvonio. Što je sad?

Prvi mi je nagon bio da se ne javim. Čekala sam da se uključi automatska sekretarica.

Tada sam začula glas. Bila je to Claire. Zvučala je panično.

»Brinem se, Lindsay. Javi se ako si tamo. Linds?«

Zatreptala sam, otkotrljala se do noćnog ormarića i petljajući se javila na telefon. »Claire. Što ne valja?«

»Hvala Bogu što si kod kuće.« Glas joj je bio napet, neuobičajen za Claire. »Riječ je o Jill. Ispred njezine kuće sam, Lindsay. Nema je ovdje.«

»Danas je imala suđenje. Jesi li je zvala u ured? Vjerojatno je duže ostala na poslu.«

»Naravno da sam je pokušala nazvati u ured«, odmah je odvratila Claire. »Jill danas nije došla na posao.«

62. Poglavlje

Skočila sam na noge zbunjena, ali i uplašena, to nije imalo smisla. »Rekla je da ima suđenje, Claire. Sigurna sam.«

»Imala je suđenje, Lindsay. No nije došla. Traže je cijeli dan.«

Spustila sam glavu na uzglavlje. Razmislila sam o mogućnosti da Jill izbjegava posao, no nije držala vodu.

»Jill nije takva«, rekla sam.

»Nije«, odvratila je Claire. »Jill nije nimalo takva.«

Iznenada sam se zabrinula. »Claire, znaš li što se događa? Što se dogodilo sa Steveom?«

»Ne znam«, odvratila je Claire. »O čemu govoriš?«

»Ostani gdje si«, rekla sam.

Spustila sam slušalicu i ostala sjediti na trenutak. »Žao mi je, Joe, ali moram ići.«

Nekoliko minuta poslije vozila sam punom brzinom niz 23. ulicu prema Castru. Razmišljala sam o mogućnostima: Jill je bila u depresiji. Trebala je prostora. Otišla je u posjet roditeljima. Svaka od njih mogla je biti istinita. Ali Jill nikada — nikada — ne bi propustila suđenje.

Napokon sam se zaustavila ispred njezine kuće u Buena Vista Parku. Prvo što sam primijetila bio je plavi 535 koji je još bio na prilazu.

Claire me čekala ispred vrata pa smo se zagrlile. »Nikoga nema«, rekla je. »Zvonila sam, udarala po vratima.«

Osvrnula sam se, no nisam vidjela nikoga. »Grozno mi je što radim ovo.«

Zatim sam razbila staklo na prednjim vratima i pružila ruku unutra.

Razmišljala sam o tome da je i Steve mogao s lakoćom ući u kuću.

Odmah se uključilo upozorenje za alarm. Znala sam šifru. 63442, Jillin broj državne službenice. Utipkala sam broj razmišljajući je li to što je alarm uključen još dobar znak.

Upalila sam svjetlo. Dozvala sam je: »Jill?«

Zatim sam čula kako Oris laje. Iz kuhinje je dotrčao smeđi labrador.

»Bok, dečko.« Potapšala sam ga po leđima. Doimao se sretnim što vidi poznato lice. »Gdje je mama?« pitala sam. Jedno sam znala.

Jill ga nikada ne bi ostavila. Stevea možda, ali ne Otisa.

»Jill... Steve?« Dozivala sam po kući. »Ovdje Lindsay. I Claire.«

Jill je preuređivala kuću godinu prije. Nove presvlake za kaučeve, zidovi boje dinje, kožni tabure umjesto stolića za kavu. Kuća je bila mračna i tiha. Provjerile smo poznate sobe. Nije bilo odgovora. Nije bilo Jill.

Claire je glasno ispustila zrak iz pluća i rekla: »Ovo me zbilja počinje plašiti.«

Klimnula sam glavom i stisnula joj rame. »I mene. Dođi«, rekla sam joj. »Idem provjeriti na kat. Mi idemo provjeriti.«

Dok smo se penjale stepenicama nisam se mogla otresti pomisli da će Steve izjuriti iz neke od pokrajnjih soba, kao u nekom adolescentskom horor filmu. »Jill... Steve?« Opet sam pozvala. Za svaki sam slučaj primila dršku pištolja.

I dalje nije bilo odgovora. Svjetla u spavaćoj sobi bila su ugašena. Veliki je bračni krevet bio namješten. Jilline toaletne potrepštine i šminka bili su u kupaonici.

Kad smo zadnji put razgovarale, namjeravala je otići u krevet. Namjeravala sam se vratiti u hodnik kad sam je ugledala.

Jillina torba za spise.

Jill nikamo nije išla bez svojeg »putujućeg ureda«. Stalno smo se šalile na račun toga. Svoj je posao nosila i na plažu. Uzela sam neki komad tkanine i oprezno uhvatila torbu za dršku. Srela sam se s Claire u hodniku. Ona je provjerila ostale sobe. »Ništa...«

»Ne sviđa mi se ovo, Claire. Auto joj je na prilazu.« Pogledala sam prema torbi za spise. »Vidi ovo... Spavala je ovdje, Claire. Ali nije otišla na posao.«

63. Poglavlje

Nisam imala pojma kako doći do Stevea.

Bilo je kasno. Tko zna gdje je spavao. A Jill nije bilo tek jedan dan. Mogla bi se pojaviti i biti bijesna zbog strke koju smo podigli. Nisam mogla učiniti ništa osim brinuti se, a u mojem slučaju i kriviti se.

Nazvala sam Cindy i stigla je za 15 minuta. Claire je javila Edmundu da će ostati s nama neko vrijeme. Možda i cijelu noć.

Sjedile smo u Jillinoj sobi, sklupčane na kaučevima. Uvijek je postojala mogućnost da se predomisli i otišla k Steveu, ma gdje on bio.

Oko 23:00 zazvonio mi je mobitel. No bio je to samo Jacobi. Javio mi je da u barovima u Berkeleyju nitko nije priznao da prepoznaje Hardaway. Nakon toga smo sve tri samo sjedile bez riječi. Ni ne sjećam se kad sam zadrijemala.

Probudila sam se nekoliko puta te večeri, misleći da sam čula nešto. »Jill?« Ali to nije bila ona.

Odmah ujutro otišla sam kući. Joe je namjestio krevet i ostavio stan u urednom stanju. Istuširala sam se i javila u ured da ću kasniti.

Sat poslije bila sam u financijskom središtu, gdje je Steve radio. Auto sam ostavila ispred same zgrade. Kad sam prošla kroz vrata njegova ureda, jedva sam kontrolirala paniku.

Steve je razgovarao s tajnicom za njezinim stolom. Bolje rečeno, plazio je po njoj, pijuckajući kavu, s jednom nogom ležerno podignutom na stolac.

»Gdje je ona?« Pitala sam. Vjerojatno sam ga preplašila jer je prolio kavu posvuda po svojoj ružičastoj Lacoste majici.

»Koji ti je vrag, Lindsay?« Steve je podigao ruke.

»Idemo u tvoj ured«, rekla sam zureći u njega.

»G. Bernhardt?« rekla je tajnica.

»U redu je, Stacy«, rekao je Steve. »Ona mi je prijateljica.« Da, svakako.

Čim smo se našli u njegovu uredu zalupila sam vrata. »Jesi li poludjela, Lindsay?« rekao je Steve.

Gurnula sam ga u stolac. »Želim odmah znati gdje je, Steve.«

»Jill ?« Okrenuo je dlanove prema gore i zbilja izgledao zbunjeno.

»Dosta sranja, ti gade. Jill je nestala. Nije došla na posao. Želim znati gdje je.«

»Nemam pojma«, odvratio je Steve. »Kako to misliš, nestala?.«

»Jučer je imala suđenje, Steve«, rekla sam gubeći kontrolu, »no nije došla na njega. Zvuči li ti to poput Jill? Sinoć nije došla kući. Auto joj je tamo. I njezina torba sa spisima. Netko je ušao u kuću.«

»Malo ste pobrkale činjenice, inspektorice«, rekao je Steve podrugljivo se smijući. »Jill me neku večer izbacila. Promijenila je brave na tvrđavi Bernhardt.«

»Ne poigravaj se sa mnom, Steve. Želim znati što si učinio. Kad si je zadnji put vidio?«

»Reći ću ti kad. Preksinoć oko 23:00 kroz prozor dnevne sobe dok sam lupao po vratima pokušavajući ući u vlastitu kuću.«

»Rekla mi je da si jučer ujutro trebao doći pokupiti svoje stvari.«

U očima mu je bljesnuo bijes. »Koji je ovo vrag, policijsko ispitivanje?«

»Želim znati gdje si bio u petak navečer«, oštro sam zurila u njega, »i sve što si radio u subotu i ujutro prije nego što si došao na posao.«

»Što se događa? Zar trebam odvjetnika, Lindsay?«

Nisam mu odgovorila na pitanje. Samo sam se okrenula i otišla odande. Iskreno sam se nadala da Steve ne treba odvjetnika.

64. Poglavlje

Bijes više nije bio odgovarajuća riječ za ono što me obuzimalo dok sam se vraćala u postaju. Bilo je to dublje od bijesa.

Svaki put kad sam pogledala u retrovizor i uhvatila odraz vlastitih očiju, pomislila bih: Već sam vidjela takve oči.

Na dužnosti. Na licima roditelja i supružnika kojima je nestao netko od bližnjih. Nijema panika koja nastaje kad se dogodi nešto strašno,

no prave posljedice toga još se nisu pokazale. Ostanite mirni, govorimo im. Sve je moguće. Još je rano.

To sam govorila i sebi dok sam se vozila natrag u ured. Ostani mirna, Lindsay. Jill bi se svakog trenutka mogla pojaviti...

No kad bih se vidjela u retrovizoru, nisam se mogla otresti pomisli da sam takve oči već vidjela.

Kad sam stigla u postaju, nazvala sam Ingrid Barros, Jillinu spremačicu, no bila je na roditeljskom sastanku svom djetetu. Poslala sam Lorraine i China da se raspitaju kod Jillinih susjeda u Buena Vista Parku je li itko vidio nešto sumnjivo. Čak sam zatražila ispis poziva za njezin mobilni telefon.

Netko ju je morao nazvati. Netko ju je morao vidjeti. Nije imalo smisla da jednostavno nestane.

Jill nije bila od onih koji samo nestaju.

Trudila sam se usredotočiti na djeliće slagalice o Stephenu Hardawayu koji su stizali tijekom dana.

FBI je tražio Hardawayu već nekoliko godina. Iako nije bio na popisu najtraženijih, bio mu je dovoljno blizu da probudi sumnje.

Odrastao je u Lansingu, u Michiganu. Nakon srednje škole došao je na Zapadnu obalu i pohađao sveučilište Reed u Portlandu. Tad se počeo pojavljivati u policijskim dosjeima. U Oregonu je bio uhićen zbog napada na demonstracijama protiv WTO-a na Sveučilištu u Oregonu. Bio je osumnjičen za pljačke banaka u Eugeneu i Seattleu. Tada je 1999. uhićen u Arizoni pokušavajući kupiti detonator za eksploziv od člana bande koji je zapravo bio agent iz Kontrole alkohola, duhana i vatrenog oružja. Nakon toga je Stephen Hardaway nestao. Platilo je jamčevinu i pobjegao. Kružile su glasine da je bio umiješan u niz oružanih pljačka u Washingtonu i Oregonu. Znali smo da je naoružan i opasan te da ima sklonost k eksplozivu.

Tijekom zadnje dvije godine nismo čuli ni riječi o njemu.

Oko 17:00 Claire je pokucala na vrata mojeg ureda. »Poludjet ću, Lindsay. Dođi, idemo na kavu.«

»I ja sam izvan sebe«, rekla sam i zgrabila torbicu.

»Da pozovemo i Cindy?«

»Nema potrebe«, rekla je i pokazala niz hodnik.

»Već je tu.«

Sve tri otišle smo u kafić na prvom katu. Isprva smo samo sjedile i žličicama miješale tekućinu u šalicama, tišina se mogla rezati nožem.

Napokon sam duboko udahnula. »Mislim da se sve slažemo da Jill nije otišla nekamo patiti u samoći. Nešto se dogodilo. Čim prije to priznamo, tim ćemo prije otkriti što se zbilja dogodilo.«

»Stalno mislim da mora postojati neko objašnjenje«, rekla je Claire. »Poznajem Stevea. Sve ga znamo. Nije baš moj muškarac iz snova, ali ne mogu vjerovati da je sposoban za ovakvo što.«

»Samo ti vjeruj«, rekla je Cindy mršteći se. »Prošla su dva dana.«

Claire me pogledala. »Sjećaš li se kad je Cindy morala presjedati u Salt Lake Cityju vraćajući se iz Atlante? Čekala je let na aerodromu i gledala snijegom prekrivene planine. Iznenada je rekla: »Dovraga i sve. Idem!« Propustila je let, unajmila auto i cijeli se dan skijala.«

»Da, sjećam se«, rekla sam, a pomisao mi je izmamila smiješak na lice. »Steve ju je želio odvući na večeru s nekim svojim klijentom, iz ureda su je tražili cijeli dan, a gdje je bila Jill? Na 3000 metara nadmorske visine cijeli se dan spuštala niz obronke na unajmljenim skijama. Uživala je kao nikada u životu.«

Ta je slika prizvala osmijeh na sva lica, ali i suze u oči.

»Zato ja upravo to mislim.« Claire je uzela ubrus i obrisala oči. »Mislim da je otišla skijati. Moram vjerovati da je otišla skijati, Lindsay.«

65. Poglavlje

Cindy je te večeri ostala dugo na poslu. Još je samo nekolicina novinara bila u redakciji i to oni čiji je zadatak bio čekati eventualne hitne intervencije policije. Istina je bila da nije imala kamo otići?

Situacija s Jill ubijala ju je. Ubijala je sve njih.

Vijest je izašla u javnost. Nestanak pomoćnice okružnog tužitelja nije mala stvar. Cindyn urednik pitao ju je želi li pisati o tome. Znao je da su bile prijateljice. »To još nije vijest«, otrešla se. Postala bi vijest kad bi pisala o tome. Postalo bi stvarno.

Ovaj put se to nije dogodalo nekome drugom.

Zurila je u fotografiju koju je imala na zidu svog odjeljka.

Njih četiri, na njihovom starom mjestu u restoranu Susie's, u separeu u kutu nakon što su riješile slučaj mladenaca. Popile su nekoliko margarita i bile prilično pripite.

Jill se doimala nepobjedivom. Imala je vrhunski posao i vrhunskog supruga. Nijednom nije dala naslutiti...

»Hajde, Jill«, prošaptala je Cindy dok su joj se oči opet počinjale sjajiti. Izvuci se iz ovoga. Izadi kroz vrata. Pokaži svoj lijepi osmijeh. Molim te, Jill. Vрати se.

Već je prošlo 23:00. Ništa se nije dogodalo. Cindy je svojim bdijenjem samo pokušavala održati nadu na životu. Idi kući, Cindy. Dosta je za večeras. Ne možeš ništa učiniti.

Čistač koji je usisavao blizu nje namignuo joj je.

»Radite dokasna, gđice Thomas?«

»Da«, uzdahnula je. »Netko mora.«

Napokon je ubacila nekoliko stvari u torbicu i još jednom provjerila računalo prije nego što se prijavila. Možda da nazove Lindsay. Tek toliko, da malo razgovaraju.

Na zaslonu se pojavila poruka nove poruke e-pošte.

Cindy je znala tko je pošiljatelj i prije nego što je pogledala poruku.

Adresa je bila Toobad@hotmail.com.

Znala je da ne stiže slučajno u ovo vrijeme. Upozorili su ih na novu žrtvu svaka tri dana. Bila je nedjelja. Vrijeme za Augusta Spiesa.

»Upozorili smo vas«, počinjala je poruka, »no bili ste arogantni i niste slušali.«

O, Bože. Iz Cindynog je grla pobjegao tihi vapaj.

Pogledom je brzo prošla po zaslonu, čitajući zastrašujuću poruku i jezivi potpis na kraju.

August Spies opet je napao.

66.Poglavlje

Te sam se večeri vratila kući u 23:00, iscrpljena i praznih ruku. Prošavši kroz vanjska vrata, nekoliko sam trenutaka stajala u dnu stepenica. Ujutro će Jill biti službeno proglašena »nestalom«. Morat ću voditi istragu o nestanku jedne od najbližih prijateljica.

»Mislio sam da će te zanimati«, iznenada sam začula glas iznad sebe. »Dobio sam novosti iz Portlanda.«

Podigla sam pogled i ugledala Molinarija. Sjedio je na vrhu stepenica.

»Pronašli smo tajnicu sa sveučilišta u Portlandu koja je rekla svome dečku gdje će se Propp nalaziti te večeri. Utvrdili su i da je pištolj njegov. Lokalni radikal. No slutim da te to neće razveseliti.«

»Mislila sam da si ti neka važna osoba, Molinari«, rekla sam, previše umorna i otupjela da pokažem koliko mi je drago što ga vidim. »Kako to da uvijek završiš kao moja dadilja?«

Ustao je. »Nisam želio da misliš da moraš biti sama.«

Izenada se više nisam mogla suzdržavati. Kao da je brana popustila, a on je sišao niz stepenice i zagrlio me. Držao me čvrsto dok su mi se suze slijevale niz lice. Osjećala sam se posramljeno što me vidi takvu, silno sam se željela prikazati snažnom, no suze nisu prestajale.

»Žao mi je«, rekla sam, pokušavajući se pribrati.

»Ne«, rekao je gladeći me po kosi. »Ne moraš se pretvarati sa mnom. Izbaci to iz sebe. Nema mjesta sramu.«

Nešto se dogodilo Jill! Željela sam zavrištati, no bojala sam se podići lice.

»I meni je žao.« I dalje me držao čvrsto. A onda me uzeo za ramena i pogledao u moje podbuhle oči. »Radio sam u Ministarstvu pravosuđa«, rekao je brišući nekoliko suza, »kad su pali tornjevi Blizanci. Poznavao sam neke od poginulih. Nekoliko zapovjednika vatrogasaca, Johna O'Neilla iz osiguranja Trgovačkog centra. Bio sam nadređeni jedne od ekipa za hitno djelovanje, ali kad sam čuo koliko je ljudi s kojima sam radio poginulo, nisam više mogao izdržati. Otišao sam na WC. Znao sam što sve visi o koncu. No sjeo sam u jedan odjeljak WC-a i plakao. Nema mjesta sramu.«

Otključala sam vrata stana pa smo oboje ušli. Molinari mi je skuhao čaj dok sam sjedila sklupčana na kauču, Martha je držala glavu u mom krilu. Nisam znala što bih učinila da sam bila sama. Molinari mi je donio čaj. Smjestila sam se u njegov zagrljaj. Njegove su me ruke grlile dok me čaj grijao. Dugo smo sjedili tako. Imao je pravo. Nema mjesta sramu.

»Hvala ti«, uzdahnula sam naslonjena na njegova prsa.

crowarez.org

»Na čemu? Na tomu što znam skuhati čaj?«

»Jednostavno ti hvala. Zato što nisi jedan od seronja.« Sklopila sam oči. Na trenutak je sve loše bilo vani, daleko od moje dnevne sobe.

Telefon je zazvonio. Nisam se željela javiti. Na trenutak sam se osjećala beskrajno daleko, i ma koliko to bilo sebično, sviđalo mi se.

Tada sam pomislila: Što ako zove Jill?

Zgrabila sam telefon i začula Cindyn glas. »Lindsay, hvala Bogu. Nešto loše se dogodilo.

Cijelo mi se tijelo zgrčilo. Držala sam se za Molinarija. »Jill?«

»Ne«, odgovorila je. »August Spies.«

67. Poglavlje

Slušala sam kako mi Cindy čita poruku dok je u meni rasla mučnina. »Upozorili smo vas, no bili ste arogantni i niste slušali. Nismo iznenađeni. Ni prije niste slušali. Zato smo opet napali. Lindsay, potpis je August Spies.«

»Dogodilo se još jedno umorstvo«, rekla sam okrenuvši se prema Molinariju.

Zatim sam završila razgovor sa Cindy.

U poruci se još spominjalo da ćemo ono što tražimo pronaći u Oaklandu, u Ulici Harrison broj 333, dolje kod dokova. Prošla su točno tri dana otkad je Cindy primila prvu poruku e-pošte.

August Spies ispunio je svoju prijetnju.

Nakon razgovora sa Cindy odmah sam nazvala postrojbu za hitna djelovanja. Željela sam da na mjestu zločina budu naši policajci te da sav promet u luci Oaklanda bude blokiran. Nisam imala pojma o kakvom je incidentu riječ ni koliko ima stradalih pa sam nazvala Claire i rekla joj da i ona dođe.

Molinari je već odjenuo kaputić i razgovarao na mobitel.

Ja sam bila spremna minutu poslije. »Hajde«, rekla sam na vratima. »Najbolje je da idemo mojim autom.«

Jurili smo niz Treću ulicu prema mostu uz uključenu sirenu i rotirajući svjetla. U to doba noći gotovo nije bilo prometa. Lako smo prošli Zaljevski most.

Na radiju su se počele izmjenjivati poruke. Policija Oaklanda primila je hitni poziv. Molinari i ja slušali smo kako bismo saznali s čim imamo posla: požar, eksplozija, višestruke ozljede?

S mosta sam prešla na autocestu 880 i sišla s nje na izlazu za luku. Policijska blokada već je bila postavljena. Dva patrolna automobila s uključenim rotirajućim svjetlima. Zaustavili smo se. Vidjela sam da su zaustavili Cindyn ljubičasti VW. Svađala se s jednim od policajaca.

»Uskači!« Viknula sam joj. Molinari je pokazao značku mladom policajcu koji je trenutačno izbuljio oči. »Ona je s nama.«

Do luke nije bilo daleko. Ulica Harrison bila je uz same dokove. Cindy je objasnila kako je primila poruku. Donijela je ispis pa je Molinari čitao dok smo se vozili.

Dok smo se približavali luci, bljeskajuća zelena i crvena svjetla bila su posvuda. Činilo se kao da je svaki policajac u Oaklandu tamo. »Hajde, ovdje izlazimo.«

Sve troje smo iskočili iz auta i potrčali prema skladištu od cigle označenom brojem 333. Kranovi su se uzdizali u noć. Posvuda je bila roba pripremljena za utovar u kontejnere. Na području San Francisca najviše je tereta dolazilo kroz luku Oaklanda.

Čula sam kako me netko doziva. Bila je to Claire. Iskočila je iz svog terenca i dotrčala do nas. »Što imamo?«

»Još ne znam«, rekla sam.

Naposljetku sam ugledala kako iz zgrade izlazi zapovjednik postaje u Oaklandu s kojim sam surađivala. »Gene!« Dotrčala sam do njega. S obzirom na sve, nisam ga pitala što radi tu.

»Truplo žrtve je na prvom katu. Jedan metak u potiljak.«

Dio se mene trgnuo, no dio je osjetio olakšanje. Barem je bila samo jedna.

Popeli smo se metalnim stepenicama. Claire i Cindy bile su odmah iza nas. Neki policajac iz Oaklanda pokušao nas je zaustaviti. Pokazala sam mu značku i progurala se pokraj njega. Truplo je bilo na podu, djelomično zamotano u krvavu ceradu. »Dovraga«, rekla sam. »Prokleti gadovi.« Nad truplo su se naginjali dvojica policajaca i bolničari.

Za ceradu je metalnom štipaljkom bila pričvršćena poruka. Dostavnica.

»Upozorili smo vas«, počela sam čitati naglas. »Zločinačka država nije izuzeta od svojih zločina. Članice G-8, urazumite se. Odbacite kolonijalističku politiku. Imate još tri dana. Možemo napasti bilo gdje i bilo kad. August Spies.«

Na dnu papira bile su tiskane riječi vratiti u palaču pravde.

Tijelo kao da mi je stalo. Obuzeo me val panike. Na trenutak se nisam mogla pomaknuti. Pogledala sam Claire. Lice joj je bilo zgrčeno od šoka.

Gurnula sam jednog od bolničara u stranu. Spustila sam se na koljena. Najprije sam ugledala žrtvin zglavak. Na njemu je bila plava narukvica koju sam tako dobro poznavala.

»O, ne«, zavapila sam. »Ne, ne, ne...«

Maknula sam ceradu u stranu.

Bila je to Jill.

DIO ČETVRTI

68. Poglavlje

Sjećam se samo bljeskova onoga što se događalo nakon toga. Stajala sam tamo no nisam mogla shvatiti to što vidim: Jillino divno lice sada je bilo beživotno. Njezine su oči zurile naprijed, jasne, gotovo mirne. »Ne, ne, ne...« Ponavljala sam stalno iznova.

Znam da su mi noge popustile i da me netko pridržao. Čula sam Clairein glas kako puca: »O, Bože, Lindsay.«

Nisam mogla prestati gledati u Jillino lice. Iz ugla usana curio joj je tanak mlaz krvi. Ispružila sam ruku i dodirnula njezinu. Još je imala vjenčani prsten.

Čula sam kako je Cindy počela plakati i vidjela Claire kako je grli. Stalno sam ponavljala: Ovo ne može biti Jill. Kakve ona ima veze s Augustom Spiesom ?

Nakon toga se sve gubi u izmaglici. Stalno sam se podsjećala: Ovo je mjesto zločina, Lindsay, mjesto umorstva. Htjela sam biti snažna zbog Claire i Cindy te zbog svih policajaca uokolo. Pitala sam: »Je li netko vidio kako su je dovezli ovamo?« Osvrnula sam se. »Pretražite cijelo područje. Netko je možda vidio vozilo.«

Molinari me pokušao odvući, ali otrešla sam ga. Morala sam pretražiti sve i pronaći nešto. Uvijek je bilo nešto. Uvijek naprave neku pogrešku. Prokleti gad August Spies... Obično smeće.

Iznenada se Jacobi našao tamo. I Cappy. Čak i Tracchio.

Cijeli moj odjel za umorstva. »Pustite nas da to riješimo«, rekao je Cappy. Naposljetku sam im samo prepustila zapovjedništvo.

Počela sam shvaćati da je ovo stvarno. Rotirajuća svjetla mrtvozomikovih kola nisu bila moja mašta. Jill je bila mrtva.

Bila je ubijena, no nije ju ubio Steve nego August Spies.

Gledala sam kako je odvoze. Moju prijateljicu. Jill... Gledala sam kako Claire pomaže da je unesu u kola te kako kola kreću uz glasan

zvuk sirene. Joe Molinari tješio me najbolje što je mogao, ali onda se morao vratiti u postaju.

Kad se na mjestu zločina sve smirilo, Claire, Cindy i ja sjele smo na stepenice susjedne zgrade dok je po nama sipila kiša.

Nismo razmijenile ni riječi. Mozak mi je odzvanjao pitanjima na koja nisam mogla odgovoriti: Zašto? Kako se ovo uklapa? To je sasvim drugi slučaj! Kako Jill može biti povezana s tim ?

Ne znam koliko smo dugo sjedile na stepenicama. Kroz izmaglicu, užurbani su se glasovi miješali s bljeskovima rotirajućih svjetala. Cindy je plakala dok ju je Claire grlila. Ja sam bila previše zapanjena da bih progovorila. Stisnutih šaka u glavi sam uvijek iznova okretala pitanje. Zašto?

U glavu mi se zavukla misao. Da sam samo otišla k Jill te večeri. Ništa od ovoga možda se ne bi...

Iznenada je tišinu razbila zvonjava. Bio je to Cindyn mobitel. Odgovorila je drhtavim glasom. »Da?« Cindy je udahнула. »Na licu mjesta sam.«

Zvali su je iz redakcije.

Nesigurnim je glasom opisivala što se dogodilo. »Da, čini se da to jest nastavak niza zločina. Treća žrtva...« Opisala je lokaciju, poruku e-pošte koju je primila te večeri, vrijeme kada se to dogodilo.

Zatim je stala. Vidjela sam kako joj se oči pune suzama.

Ugrizla se za usnicu, kao da se boji izustiti riječi. »Da, žrtva je identificirana. Zove se Bernhardt... Jill«

Izgovorila je ime i prezime slovo po slovo.

Pokušala je reći još nešto, ali riječi su joj zapele u grlu. Claire ju je opet zagrlila. Cindy je udahнула i obrisala oči. »Da«, rekla je, klimajući glavom. »Gđica Bernhardt bila je glavna pomoćnica okružnog tužitelja San Francisca...«

A zatim je prošaptala: »I bila je moja prijateljica.«

69. Poglavlje

Znala sam da te noći neću moći spavati. Nisam željela ići kući.

Stoga sam ostala na mjestu zločina sve dok forenzičari nisu došli i otišli. Zatim sam oko jedan sat vozila po pustim ulicama oko luke

tražeći nekoga, noćnog čuvara ili skitnicu, tko je mogao vidjeti kako dovoze Jill.

Vozila sam se uokolo, plašeći se vratiti u postaju. Dok su mi suze tekle niz lice, u glavi mi se stalno ponavljao isti grozni prizor. Kad sam podigla ceradu i ugledala Jill.

Vozila sam uokolo sve dok se nije činilo da auto sam zna kamo ići. Kamo sam drugdje mogla? Bila su tri sata u noći. Našla sam se u mrtvačnici.

Znala sam da će Claire biti tamo. Bez obzira na doba noći.

Radila je svoj posao jer je to bilo jedino što joj je omogućavalo da ostane pribrana. Bila je u operacijskoj sali, s plavom pregačom na sebi.

Jill je ležala na operacijskom stolu. Pod istim jarkim svjetlima pod kojima sam dosad vidjela tolike žrtva.

Jill... Moja draga prijateljica.

Zurila sam kroz staklo dok su mi suze tekle niz lice.

Mislila sam da sam je na neki način iznevjerila.

Naposljetku sam prošla kroz staklena vrata. Claire je bila usred obdukcije. Radila je isto što i ja.

Svoj posao.

»Bolje je da ne budeš ovdje, Lindsay«, rekla je kad me ugledala. Navukla je plahtu preko Jilline izložene rane.

»Moram biti, Claire.« Samo sam stajala tamo. Nisam namjeravala otići. Morala sam to vidjeti.

Claire je zurila u moje lice, zamrljano i podbuhlo od suza. Klimnula je glavom uz sitnu naznaku smiješka. »Onda budi korisna i dodaj mi onu sondu.«

Dodala sam Claire njezin instrument i nadlanicom prošla preko Jillinog hladnog, tvrdog obraza. Kako je moguće da ovo nije san?

»Teške ozljede desnog okcipitalnog režnja«, rekla je Claire u mikrofonski koji joj je bio pričvršćen na ovratniku kute. »To odgovara ozljedama nastalim od jednog metka koji je ušao straga. Izlazne rane nema. Zrno se još nalazi u lijevoj bočnoj moždanoj klijetki. Minimalni gubitak krvi u ozlijeđenom području. Neobično... », promrmljala je.

Jedva sam je slušala. Oči su mi još bile usredotočene na Jill.

»Lakše opekotine na kosi i vratu ukazuju da je pogođena malokalibarskim oružjem iz blizine«, nastavila je Claire.

Pomaknula je truplo. Otvoreni stražnji dio Jilline lubanje prikazao se na monitoru.

To nisam mogla gledati. Skrenula sam pogled.

»Vadim zrno malokalibarskog metka iz lijeve moždane klijetke«, nastavila je Claire. »Teška oštećenja tkiva, tipična za ovakvu vrstu traume, ali... Vrlo malo oteklina...« Gledala sam kako Claire vadi spljošteni metak. Ispustila ga je u pliticu.

Osjetila sam navalu bijesa. Izgledalo je poput zrna kalibra 22.

Po njemu su bile sitne mrlje Jilline krvi.

»Nešto se ne uklapa«, rekla je Claire zbunjeno. Podigla je pogled. »Ovdje bi trebalo biti tekućine iz kralježnice. Moždano tkivo nije natečeno. Općenito ima vrlo malo krvi.«

Iznenada je Claire opet bila profesionalna. »Otvorit ću prsni koš«, progovorila je u mikrofon. »Lindsay, skreni pogled.«

»U čemu je problem, Claire? Što se događa?«

»Nešto nije kako treba.« Claire je preokrenula truplo i izvukla skalpel. Zatim je skalpelom povukla ravnu crtu niz Jillina prsa, odozgo prema dolje.

Zbilja sam skrenula pogled. Nisam željela vidjeti Jill takvu.

Radim standardnu stemotomiju«, rekla je Claire, diktirajući u mikrofon. »Otvaram prsni koš. Plućna membrana je mekana, tkivo... oštećeno, kašasto... Dolazim do osrčja...« Čula sam kako je Claire duboko udahnula.

»Sranje.«

Srce mi je počelo udarati. Zurila sam u zaslon.

»Claire, što se događa? Što vidiš?«

»Ostani tamo.« Podigla je ruku. Vidjela je nešto grozno. Ali što to?

»O, Lindsay«, prošaptala je i naposljetku me pogledala. »Jill nije ubijena tim metkom.«

»Što?!«

»Nema oteklina ni mnogo krvi.« Odmahnula je glavom. »U glavu joj je pucano kad je već bila mrtva.«

»Što želiš reći, Claire?«

»Nisam sigurna«, podigla je pogled, »ali da moram nagađati... Rekla bih da je ubijena ricinom.«

70. Poglavlje

Biti oči u oči s Charlesom Dankom uvijek je u nekoj mjeri ulijevalo strah. Čak i na šminkerskom mjestu kao što je hotel Huntington u San Franciscu. Danko se svuda uklapao. Nosio je kaputić od tvida, košulju na pruge i kravatu.

S njim je bila djevojka. Lijepa, bujne crvene kose. Uvijek je volio izbacivati sugovornika iz ravnoteže. Tko je ona ?

I Malu je rečeno da odjene kaputić odijela pa čak i kravatu, ako je uspije pronaći. Uspio je i bila je prilično smiješna, jarko crvena s malim trubama.

Danko je ustao, prilično formalno, i rukovao se s Malom, još jedna od njegovih zbunjujućih gesti. Rukom je pokazao po blagovaonici. »Ima li sigurnijeg mjesta za naš sastanak? Bože moj pa to je Huntington!«

Pogledao je djevojku i oboje su se nasmijali, no nije ju predstavio.

»Ricin«, rekao je Malcolm. »Fantastičan je. Kakav sjajan dan. Sredili smo Bengosiana! Možemo napraviti mnogo štete. Mogli bismo istrijebiti sve u ovom kapitalističkom brlogu za oko jednu minutu. Otići u hotel Mark Hopkins i pobiti još stotinu bogatih krvopija. Voziti se tramvajem i prskati smrt po svakome pokraj koga prođemo.«

»Da, a posebno zato što sam smislio kako napraviti koncentrat.«

Malcolm je klimnuo glavom, no izgledao je nervozno. »Zar ne radimo ovo zbog G-8?«

Danko je opet pogledao djevojku. Oboje su se nadmoćno nasmiješili. Tko je, dovraga, ona? Što zna ?

»Ne razmišljaš dovoljno široko, Male. Već smo razgovarali o ovome. Najvažnije od svega je zastrašiti ljude. A to ćemo i učiniti, vjeruj mi. Ricin će to učiniti. Prema njemu antraks izgleda kao nešto zbog čega bi se trebale brinuti samo životinje s farme.«

Sad je snažno zurio u Malcolma. »Imaš li način isporuke koji sam tražio? Za ricin?«

Malcolm ga je prestao gledati u oči. »Imam.«

»A još tvojih eksploziva?«

»Mogli bismo srušiti ovaj hotel do temelja. I Mark Hopkins, također.« Malcolm si je napokon dopustio suzdržani smiješak. »Dobro, a tko je ona?«

Danko je zabacio glavu i nasmijao se. »Ona je genij, baš kao i ti. Ona je tajno oružje. Neka ostane na tomu. Samo još jedan vojnik«, rekao je, a zatim se zagledao u djevojčine oči. »Uvijek postoji drugi vojnik, Malcolme. To je ono što bi sada trebalo plašiti svakoga.«

71. Poglavlje

Michelle je čula glasove u drugoj prostoriji. Mal se vratio sa sastanka. Julia je bila izvan sebe od veselja, kao da je dobila na lutriji. No Michelle se osjećala grozno.

Znala je da je učinila mnogo toga groznog. Zadnje joj se ubojstvo nimalo nije svidjelo. Ona lijepa, nedužna pomoćnica okružnog tužitelja. Uspjela je zaboraviti lica Charlotte Lightower i kućne pomoćnice koje su poginule u eksploziji, a tješilo ju je to što su barem djeca bila spašena. Lightower i Bengosian bili su pohlepni gadovi.

Ali tužiteljica. Čime je ona zaslužila da se nađe na popisu? Time što je radila za državu? Kako je ono Mal rekao? Ovo ćemo učiniti iz užitka. Tek toliko da pokažemo da možemo. Ali Michelle to nije vjerovala. Mal je uvijek imao skrivene nakane.

Jadna je tužiteljica znala da će umrijeti od trenutka kad su je ugurali u kamionet. No nije se predala. Ni u jednom trenutku. Michelle ju je smatrala hrabrom. Pravi je zločin bio to što nije saznala ni zašto umire! Nisu joj htjeli dati ni to.

Vrata su se škripeći otvorila i Mal se uvukao u sobu. Od izraza trijumfa na njegovu licu Michelle su prošli žmarci. Legao je pokraj nje, a ona je osjetila zadah duhana i alkohola. »Što se dogodilo mojoj djevojci za zabavu?«

»Ne večeras«, rekla je Michelle. Iz dušnika joj se začulo pištanje.

»Ne večeras?« Mal se nacerio.

Michelle je sjela uspravno. »Jednostavno ne razumijem. Zašto ona? Što je ona ikomu učinila?«

»Hoću reći, što je itko od njih zapravo učinio?« Mal ju je gladio po kosi. »Pogrešan poslodavac, dušo. Predstavljala je veliku zlu državu koja dopušta zločinačku pljačku cijelog svijeta. To je učinila, Michelle. Ona predstavlja tenkove u Iraku. Ona je Grumman i Dow Chemical i WTO sve u jednom. Nemoj da te zavara to što je bila zgodna.«

»Na vijestima su rekli da je spremala ubojice u zatvor. Čak je vodila procese protiv nekih direktora u poslovnim skandalima.«

»A ja sam tebi rekao da ne obraćaš pozornost na vijesti, Michelle. Ponekad ljudi koji čine dobro umru. Pričekaj malo.«

Pogledala ga je užasnuto. Poriv za kašljem u njezinim prsima sve je više jačao. Potražila je svoj novi inhalator po krevetu, ali Mal joj je blokirao ruku. »Što misliš, Michelle? Da ćemo samo ubiti nekoliko debelih milijunaša? Borimo se protiv države. Država je vrlo moćna. Neće se samo prevrnuti i umrijeti.«

Michelle se natjerala da udahne. U tom je trenutku shvatila da je drukčija od Mala. Od svih njih. Nazivao ju je djevojčicom. No varao se. Njezina zlodjela nije počinila mala djevojčica. Opet je pištavo udahnula. »Trebam svoj inhalator, Male. Molim te.«

»A ja moram znati da ti mogu vjerovati, dušice.« Uzeo je inhalator i zavrtio ga u prstima poput igračke.

Disanje joj je postajalo teško, isprekidano. A Mal je samo pogoršavao stvar plašeći je. Nije znala na što je sposoban. »Možeš mi vjerovati, Male. Znaš to«, prošaptala je.

»Znam to, Michelle, no ne brinem se zbog sebe. Hoću reći, radimo za nekoga, zar ne? Charles Danko ne oprašta tako lako poput mene. Danko je dovoljno čvrst da ih pobijedi u njihovoj vlastitoj igri. On je genij.«

Zgrabila je inhalator iz Malove ruke i dvaput ga pritisnula, blagotvorni joj je sprej štrcao u usta.

»Znaš li što je super kod ricina?« Mal se nasmiješio. »Može ti ući u krvotok na stotinu načina.« Dvaput je zamahnuo kažiprstom, kao da pritišće zamišljeni inhalator. Nasmiješio se. »Štrc, štrc.«

U očima mu je bio sjaj koji još nije vidio. »To bi ti zbilja sredilo pluća, zar ne, dušo? Štrc, štrc.«

72.Poglavlje

U postaji je to jutro bila ludnica. Otkad sam postala policajka nisam doživjela ništa takvo.

Pomoćnica okružnog tužitelja je ubijena. Treća žrtva Augusta Spiesa.

Već u šest ujutro sve je bilo prepuno saveznih agenata: FBI, Ministarstvo pravosuđa, Kontrola alkohola, duhana i oružja. I novinara, naguranih u konferencijsku salu na petom katu da čuju nekakvu izjavu.

Na naslovnici Examinera bio je velik naslov: tko je sljedeći ?

Čitala sam jedno od izvješća s mjesta gdje je pronađena Jill kad su me iznenadili Joe Santos i Phil Martelli kucajući mi na vrata. »Zbilja nam je žao zbog gđice Bernhardt«, rekao je Santos ulazeći.

Bacila sam papire sa strane i klimnula glavom. »Lijepo od vas što ste došli.«

Martelli je slegnuo ramenima. »Zapravo, nismo došli zbog toga, Lindsay.«

»Odlučili smo provjeriti ima li u našem arhivu što o tom Hardawayu«, rekao je Santos i sjeo. Izvukao je veliku žutu omotnicu. »Mislili smo da se netko takav morao pojaviti već prije.«

Santos je izvukao niz crno-bijelih fotografija iz omotnice. »Ovo je s prosvjednog skupa koji smo nadzirali. Bilo je to 22. listopada. Prije šest mjeseci.«

Fotografije su bile uobičajene nadzorne snimke gomile, objektiv nije bio usmjeren na nekog posebnog. No jedno je lice bilo zaokruženo. Imao je svijelu kosu i usku bradu na kojoj je bilo nekoliko rijetkih dlaka. Nosio je tamnu jaknu, jeans hlače i šal koji mu je visio do koljena.

Krv mi je počela strujati brže. Otišla sam do zidne ploče i usporedila fotografiju s onom koju je FBI snimio u Seatleu pet godina prije.

Stephen Hardaway.

Gad je bio ovdje prije šest mjeseci.

»Tu postaje zanimljivo.« Phil Martelli je namignuo.

Izvukao je još nekoliko fotografija. S drugog skupa.

Opet Hardaway. Ovaj put je stajao pokraj nekoga koga sam poznavala.

Bio je to Roger Lemouz.

Hardaway ga je grlio jednom rukom.

73. Poglavlje

Pola sata poslije već sam se parkirala na Aveniji Durant, kod južnog ulaza na sveučilište. Utrčala sam u krilo Dwinelle gdje je Lemouz imao svoj ured.

Profesor je bio unutra, odjeven u kaputić od tvida i bijelu košulju, i zabavljao neku crvenokosu studenticu.

»Zabava je završena«, rekla sam.

»O, gospođo inspektorice.« Nasmiješio se. Taj bahati izgovor, s Etona ili Oxforda ili odakle već dovraga.

»Upravo sam govorio Annette o Foucaultovoj tvrdnji da sile koje upravljaju klasnom borbom utječu i na spolnu diskriminaciju.«

»Predavanje je završeno, crvenokosa.« Prostrijelila sam studenticu pogledom koji je govorio: »Za 10 sekunda ne želim te više vidjeti ovdje.« Toliko joj je trebalo da uzme knjige i ode. Ipak, imala je hrabrosti pokazati mi srednji prst dok je izlazila kroz vrata. Uzvratila sam joj istom mjerom.

»Oduševljen sam što vas opet vidim.« Lemouzu, činilo se, nije smetalo što sam otjerala djevojku, nego se zavalio dublje u svoj naslonjač. »S obzirom na jutrošnje tužne vijesti, bojim se da ste došli razgovarati o politici, a ne o ženskim pravima.«

»Mislim da sam vas podcijenila, Lemouz.« Ostala sam stajati. »Mislila sam da ste sitni, pompozni agitator, ali vi ste pravi igrač.«

Lemouz je prekrizio noge i prezrivo me pogledao. »Nisam siguran da razumijem na što mislite.«

Izvukla sam Santosovu omoćnicu s fotografijama.

»Najzabavnije mi je što vas zapravo ja štitim od domovinske sigurnosti. Ako im dam vaše ime i navedem izjave koje ste davali u javnosti, sljedeći put kad se vidimo, bit ćete u ćeliji.«

Lemouz se malo ispravio, ali i dalje s osmijehom na licu. »A zašto me upozoravate, inspektorice?«

»Tko kaže da vas upozoravam?«

Izraz mu se promijenio. Nije imao pojma što znam o njemu. To mi se svidjelo.

»Meni je pak zabavno«, rekao je Lemouz odmahujući glavom, »kako je vaš sveti Ustav slijep na ljude koji žive u ovoj zemlji i nose maramu preko lica ili govore krivim naglaskom, no silno se brine o prijetnji slobodnom društvu kad je riječ o dvojici pohlepnih polovnjaka i zgodnoj tužiteljici«

Pravila sam se da nisam čula što je rekao.

»Želim da nešto vidite, Lemouz.«

Otvorila sam omotnicu i raširila FBI-jeve fotografije Stephena Hardawaya preko stola.

Lemouz je slegnuo ramenima. »Ne znam. Možda sam ga vidio... Ne znam gdje. Studira li ovdje?«

»Niste slušali, Lemouz.« Bacila sam još jednu fotografiju pred njega. I drugu. I treću. One koje su fotografirali Santos i Martelli. Na kojima Hardaway stoji pokraj njega i rukom ga je obgrlio oko ramena.

»Kako da ga nađem, Lemouz? Kako?«

Odmahnuo je glavom. »Ne znam. Ovo su stare fotografije. Mislim da je riječ o profesoru uhićenom nakon 11. rujna. Prošle jeseni. Došao je na nekoliko naših skupova. Odonda ga nisam vidio. Zapravo ga ne poznajem.«

»To nije dovoljno dobro.« Nisam popuštala.

»Ne znam. To je istina, inspektorice. Bio je negdje sa sjevera, koliko se sjećam. Eugene? Seattle? Neko se vrijeme motao oko nas, no činilo se da mu je sve to dosadno.«

To sam vjerovala Lemouzu. »Koje ime je rabio?«

»Nije Hardaway. Malcolm i još nešto. Malcolm Dennis, mislim. Ne znam gdje je sad. Nemam pojma.«

Dio mene uživao je u tome kako je Lemouzova uglađena, nadmoćna vanjština počela pucati. »Želim znati još nešto. Ovo mora ostati između nas. Dobro?«

Lemouz je klimnuo glavom. »Naravno.«

»August Spies. Znate li to ime?«

Lemouz je trepnuo. Lice mu je opet dobilo boju. »Tako se nazivaju?«

Sjela sam i približila mu se. Nikada nismo objavili to ime. A on ga je znao. Vidjela sam mu to na licu.

»Recite, Lemouz. Tko je August Spies?«

74. Poglavlje

Jeste li ikada čuli za masakr na trgu Haymarket?« pitao me, kao da se obraća nekoj od svojih studentica.

»Mislite, u Chicagu?« rekla sam.

»Vrlo dobro, inspektorice.« Lemouz je klimnuo glavom. »I danas se tamo nalazi spomenik. Koji ga obilježava. Prvog svibnja 1886. došlo je do velikih radničkih prosvjeda na Aveniji Michigan. Najveće okupljanje radnika u povijesti SAD-a do tad. Bilo je 80.000 radnika, među njima mnogo žena i djece. Prvi svibnja i danas se obilježava kao službeni Praznik rada diljem svijeta. Naravno, svuda«, rekao je s podsmijehom, »osim u Sjedinjenim Državama.«

»Prijeđite na stvar. Ne zanima me politika.«

»Demonstracije su bile mirne«, nastavio je Lemouz, »a tijekom narednih dana sve je više radnika štrajkalo i okupljalo se. Onda je trećeg dana policija otvorila paljbu na gomilu. Ubijena su dva prosvjednika. Sljedeći je dan organiziran još jedan prosvjed. Na trgu Haymarket. Na križanju ulica Randolph i Des Plaines.

Radnici su ljutitim govorima napadali vladu. Gradonačelnik je naredio policiji da rastjera gomilu. Na trg je ušlo 176 policajaca i u formaciji krenulo prema prosvjednicima, mašući pendrecima. Onda je policija otvorila vatru. Kad se prašina slegla, sedam policajaca i četiri prosvjednika bila su mrtva.

Policija je trebala žrtvenu janjad pa su uhitili osam vođa radnika, od kojih neki nisu ni bili tamo tog dana.«

»Kamo ovo vodi?«

»Jedan od njih bio je učitelj po imenu August Spies. Svima su im sudili i objesili ih. Za vrat. Dok ne umru. Poslije se pokazalo da Spies uopće nije bio na trgu Haymarket. Dok je stajao pod vješalima, rekao je: Ako mislite da možete uništiti radnički pokret time što ćete nas objesiti, onda to i učinite. Ali zemlja vam gori pod nogama. Neka se glas naroda čuje.«

Lemouz je zurio u moje oči. »Taj je trenutak jedva zabilježen u povijesti vaše zemlje, inspektorice, no on će nadahnuti neke ljude. Očito već jest.«

75.Poglavlje

Ovdje će uskoro biti mrtvih. I to prilično mnogo njih.

Charles Danko sjedio je i pravio se da čita Examiner ispred goleme fontane u blještavom staklenom predvorju trgovačkog centra Rincon, kod ulice Market, u središtu grada, blizu Zaljevskog mosta. Iznad njega se veličanstveni mlaz vode rušio s visine od 25 metara u plitak bazen.

Amerikanci vole biti zaprepasteni, mislio je. Vole to u svojim filmovima, svojoj pop-umjetnosti pa čak i u svojim trgovačkim centrima. Stoga ću ih zaprepastiti. Zaprepastit ću ih smrću.

Ovdje će biti velika gužva, znao je Danko. Restorani u centru Rincon pripremali su se za navalu gostiju za ručak. Tisuću ili više privremeno izbjeglih iz pravnih tvrtki, agencija za trgovanje nekretninama i ureda za financijsko savjetovanje iz cijele financijske četvrti.

Šteta što ovo ne može trajati još malo dulje, pomislio je Charles Danko, i uzdahnuo. Žaljenje osobe koja je dugo čekala određeni trenutak. Centar Rincon bilo je jedno od njegovih omiljenih mjesta u San Franciscu.

Danko nije pozdravio dobro odjevenog crnca koji je sjeo pokraj njega, gledajući prema fontani.

Znao je da je riječ o veteranu Zaljevskog rata. A nakon rata je zapao u depresiju iz koje se nije izvukao. Pouzdan, iako vjerojatno previše napet.

»Mal je rekao da vas mogu zvati profesor.« Crnac je govorio kutom usana.

»A ti si Robert?« pitao je Danko.

Čovjek je klimnuo glavom. »Robert sam ja.«

Neka je žena počela svirati na koncertnom klaviru koji se nalazio na sredini predvorja. Svaki dan u 11:50. Melodija iz Fantoma u operi ispunila je golemi prostor.

»Znaš koga trebaš tražiti?« pitao je Danko.

»Znam«, odvratio je čovjek samouvjereno. »Obavit ću svoj posao. Ne brinite se za mene. Vrlo sam dobar vojnik.«

»Moraš biti siguran da je to pravi čovjek«, rekao je Danko. »Vidjet ćeš ga kako ulazi u predvorje oko 12:20. Proći će pokraj pijanistice, možda joj ostaviti nešto sitniša. Onda će ući u kineski restoran.«

»Činite se vrlo sigurni da će doći.«

Danko je napokon pogledao čovjeka i nasmiješio se. »Vidiš li onaj mlaz vode, Roberte? Pada s visine od točno 25 metara. Znam to jer sjedim ovdje već dugo. Izračunao sam točan kut između linije mog pogleda i zamišljene linije koja se pruža iz središta bazena te tvori pravi kut s podom. Iz toga je bilo lako izračunati visinu. Znaš li koliko sam dana sjedio ovdje i gledao ovu fontanu, Roberte? Ne brini se. Doći će.«

Charles Danko je ustao. Ostavio je torbu za spise za sobom. »Hvala ti, Roberte. Radiš nešto vrlo hrabro. Nešto za što će te samo rijetki pohvaliti. Sretno, prijatelju. Ti si danas junak.« I sjajno služiš mojoj svrsi.

76.Poglavlje

Bilo je vlažno poslijepodne u Highland Parku, u Teksasu, dok smo se opraštali od Jill. I prije sam ispraćala na posljednji počinak ljude koje sam voljela, ali nikada se nisam osjećala tako prazno i zatupjelo. I tako prevareno.

Hram je bio suvremena građevina od cigle i stakla, sa svetištem vrlo kosog krova, ispunjen svjetlom. Rabin je bila žena. Jill bi se to svidjelo. Svi su stigli avionom.

Šef policije Tracchio, okružni tužitelj Sinclair. Neki suradnici iz ureda. Claire, Cindy i ja. Nekoliko djevojaka iz srednje škole i s fakulteta s kojima je Jill ostala u kontaktu tijekom godina. I Steve je bio tamo, naravno, no nisam se mogla natjerati da razgovaram s njim.

Sjeli smo, a mjesni je zbor zapjevao ariju iz opere Turandot, koju je Jill najviše voljela.

Bennett Sinclair rekao je nekoliko riječi. Hvalio je Jill kao najpredaniju tužiteljicu u svom uredu. »Ljudi su govorili da je oštra. I bila je oštra. Ali ne toliko oštra da bi izgubila poštovanje i humanost u

svom stavu. Većina nas izgubila je dobru prijateljicu«, nakratko je stisnuo usne, »ali San Francisco je izgubio vrhunsku odvjetnicu.«

Njezina kolegica sa Stanforda pokazala je sliku Jill sa ženskim nogometnim timom koji je igrao državno finale. Svi smo se nasmijali kad je ispričala kako je bilo jasno tko je najsposobniji u ekipi kad se našalila da »udvajanje« zapravo znači imati dva glavna predmeta.

I ja sam ustala i kratko govorila. »Svi su poznavali Jill Meyer Bernhardt kao samouvjerenu i uspješnu, pobjednicu u svemu. Bila je najbolja studentica na svojoj godini. Imala je najviše osuda od svih u uredu tužitelja. Popela sa na Sultanov Vrh kod Moaba, u Utahu, free-climbing stilom«, rekla sam. »I ja sam je poznavala po svemu tome, ali najviše kao prijateljicu čija najveća želja nije bila dobiti osudu u nekom važnom slučaju, nego donijeti dijete na ovaj svijet. To je bila Jill koju sam najviše voljela, prava Jill.«

Claire je svirala violončelo. Polako se penjala na podij, a zatim sjedila neko vrijeme dok nije počela svirati. Uskoro se pridružio i zbor u predivnoj izvedbi »Loving Arms«, jedne od Jillinih omiljenih pjesama. Koliko smo samo puta pjevale tu pjesmu kad bismo se našle nakon posla kod Susie's, trudeći se održati harmoniju natopljenju margaritama. Gledala sam kako Claire zatvara oči, a drhtavi zvuk violončela i nježni glasovi koji su pjevali u pozadini bili su savršen ispraćaj za Jill.

Kad je počela posljednja kitica, nosači su podigli lijes, a zatim se Jillina obitelj neodlučno podigla i počela ih slijediti. U tom su trenutku neki od nas počeli pljeskati u ritmu.

Najprije polako, dok je procesija prolazila. Zatim su se, jedan po jedan, priključili i svi ostali.

Lijes se bližio stražnjim vratima, nosači su zastali na trenutak kao da žele biti sigurni da Jill čuje kako je ispraćamo.

Gledala sam Claire. Suze su se slijevale niz moje lice tako snažno da sam mislila da nikada neće prestati. Željela sam povikari: Naprijed, Jill... Claire mi je stisnula ruku. Zatim je Cindy stisnula drugu.

Pomislila sam: Pronaći ću gada, Jill. Ti samo počivaj u miru.

77.Poglavlje

Već je prošla ponoć kad je Cindy stigla kući.

Oči su joj se sklapale, tijelo joj je bilo utrnulo, a ona se pitala hoće li se ikada oporaviti od toga što je izgubila Jill.

Znala je da neće moći zaspati. Svjetlo na automatskoj sekretarici je bljeskalo. Bila je nedostupna cijeli dan. Morala je provjeriti e-poštu, da barem malo pokuša prestati misliti na Jill.

Otišla je do računala i provjerila prvu stranicu Chroniclea. Priča dana bio je ricin. Saznalo se što je zapravo ubilo Jill. Njezina smrt, u kombinaciji s Bengosianovom, izazvala je paniku u gradu. Koliko je lako doći do ricina? Koji su simptomi? Što ako uđe u dovod vode? Postoji li protuotrov? Koliko bi ljudi moglo umrijeti u San Franciscu?

Namjeravala je provjeriti e-poštu kad joj je iskočila trenutačna poruka. Pošiljalac je bio Hotwax1199.

Ne tratite vrijeme pokušavajući ući u trag ovome, započela je poruka. crowarez.org

Cindy se smrzla.

Ne moraš ni zapisivati korisničko ime. Pripada nekom 12-godišnjaku iz Dublina, u Ohiju. Čak ne zna ni da mu je ukradeno. Ime mu je Marion Delgado, nastavljala se poruka. Znaš li tko sam?

Da, odgovorila je Cindy. Znam tko si. Ti si gad koji je ubio moju prijateljicu Jill. Zašto mi se javljaš?

Doći će do još jednog udara, pojavio se odgovor.

Sutra. Neće biti kao oni prije. Poginut će mnogi nedužni ljudi. Potpuno nedužni ljudi.

Gdje? Napisala je Cindy. Napeto je čekala. Možeš li mi reći gdje? Molim te!

Ovaj sastanak G-8 mora biti otkazan, odvratila je poruka.

Rekao si da želiš pomoći, onda pomoz, do vraga! Ti ljudi, vlada, moraju platiti za svoje zločine. Ubijaju nedužne, samo zbog nafte. Multinacionalne kompanije otele su se kontroli i izrabljuju siromašne diljem svijeta. Rekla si da želiš prenijeti našu poruku. Evo ti prilike. Natjeraj te lopove i ubojice da odmah prestanu sa svojim zločinima.

Nastala je tišina. Cindy nije bila sigurna je li njezin sugovornik još tamo. Nije znala što bi učinila sljedeće.

Na zaslonu se prikazalo još riječi.

Natjeraj ih da priznaju svoje zločine. To je jedini način da se izbjegnute žrtve.

Ovo je nešto drugo, mislila je Cindy. Njezin je sugovornik tražio pomoć. Možda tračak krivnje ili razuma koji su zadržavali navalu ludila.

Vidim da i ti želiš zaustaviti ovo ludilo, napisala je Cindy.

Molim te, reci mi što će se dogoditi. Nitko ne mora stradati!

Ništa. Više nije bilo odgovora.

»Sranje!« Cindy je udarala po tipkovnici. Iskorištavali su je, to je bilo sve. Kako bi prenijeli svoju poruku.

Napisala je:

Zašto je Jill Bernhardt morala umrijeti? Kakav je zločin počinila? Krađa nafte? Globalizacija? Što je učinila?

Prošlo je punih 30 sekunda. Zatim i minuta. Cindy je bila sigurna da je izgubila kontakt sa sugovornikom. Nije se trebala naljutiti. Ovo je bilo veće od njezinog bijesa ili njezine tuge.

Napokon je naslonila glavu na monitor. Kad je podigla pogled, nije mogla vjerovati. Pojavilo se još riječi.

Jill Bernhardt nije imala nikakve veze s G-8. Ovo umorstvo nije bilo poput ostalih. Ovo je bilo osobno, pisalo je u poruci.

78. Poglavlje

Danas će se dogoditi nešto strašno. Zadnja poruka e-pošte koju je Cindy primila uvjerila nas je u to. Njezin neobični dopisni prijatelj još se nije prevario, nije nas naveo na krivi put niti je lagao.

Osjećala sam nemoć i mučninu dok sam gledala kako nebo rasvjetljuje zora jer sam znala da unatoč svim resursima vlade SAD-a, suvremenim sustavima nadzora i upozorenja, svim policajcima koje možemo poslati na ulicu i svim mojim godinama iskustva u rješavanju umorstava... August Spies udarit će danas.

Nikako nismo mogli zaustaviti ubojice.

Nalazila sam se u jednom od gradskih Zapovjednih središta za hitne slučajeve. Nalazio se na tajnoj lokaciji, u trošnoj ciglenoj zgradi u zabačenom uglu brodogradilišta ratne mornarice na Hunters

Pointu. Bila je to velika prostorija prepuna monitora i visokotehnološke komunikacijske opreme.

Svi su bili na rubu živaca. Što će August Spies sad učiniti?

Joe Molinari bio je tamo. Gradonačelnik, Tracchio, zapovjednici vatrogasaca i hitne pomoći, svi smo se nagurali uz stol za »ratno vijećanje«.

I Claire je bila tamo. Zbog zadnjeg upozorenja svi su se prepali da bi mogla biti riječ o masovnom napadu ricinom. Molinari je uzbunio stručnjake za otrove.

Tijekom noći odlučili smo objaviti Hardawayevo ime i opis novinarima. Dosad ga nismo uspjeli locirati, a situacija je postajala sve teža. Više nije bilo važno umorstvo nego javna sigurnost. Bili smo sigurni da je Hardaway na neki način umiješan i da je izuzetno opasan.

Počinjale su jutarnje emisije vijesti. Hardawayevo lice bilo je glavna tema na sve tri mreže. Bilo je to poput odbrojavanja do uništenja svijeta iz nekog filma katastrofe, samo mnogo gore. Pomisao da bi u našem gradu u bilo kojem trenutku mogla eksplodirati bomba ili da bi mogao biti bačen otrov, možda čak i raspršen iz aviona, bila je zastrašujuća.

Oko 7:00 su počele stizati neizbježne dojave o viđenjima Hardawayea. Neki je činovnik bio siguran da ga je vidio prije dva tjedna u Oaklandu, u trgovini koja radi cijelu noć. Drugi su zvali iz Spokanea, Albuquerqueja pa čak i iz New Hampshirea. Tko je mogao znati je li ijedan od njih bio stvaran? No sve je pozive valjalo provjeriti.

Molinari je bio na telefonu s nekim po imenu Ronald Kuli, iz WTO-a.

»Mislim da bismo trebali dati izjavu za medije«, inzistirao je doministar. »Bez ikakvih priznanja, samo reći da će organizacija razmotriti sve što žele reći ako prestanu s nasiljem. Time ćemo kupiti vrijeme. A mogli bismo i spasiti živote. Možda i mnogo života.«

Činilo se da je zaboravio na neki sporazum, a nakon toga je rekao da će napraviti grubu verziju izjave. No to su morali odobriti Washington i WTO.

Koliko birokracije. A vrijeme istječe. Svakog trenutka dogodit će se neka katastrofa.

A onda se i dogodila, baš kao što je poruka e-pošte predvidjela.

U 8:42. Nikada neću zaboraviti koliko je sati bilo.

79. Poglavlje

Djeci koja su pila vodu u osnovnoj školi u Redwood Cityju pozlilo je... Bile su to prve strašne riječi koje smo čuli.

Sva srca u sobi zastala su u istom trenutku. 8:42. Molinari je već za nekoliko sekunda razgovarao s direktorom škole. Odlučili su odmah evakuirati sve iz nje. Claire, sa slušalicama na glavi, pokušavala je stupiti u kontakt s osobljem bolničkih kola koja su prevozila djecu iz škole.

Nikada prije nisam vidjela toliko sposobnih ljudi koji upravljaju gradom u tolikoj panici. Molinari je upozorio direktora: »Nitko se ne smije ni približiti vodi dok ne dođemo tamo. Školu morate odmah isprazniti.«

Naredio je FBI-jevom timu da helikopterom ode u Redwood City.

Stručnjak za toksikologiju govorio je putem zvučnika.

»Ako je riječ o ricinu«, rekao je, »odmah će doći do grčeva, snažnog stezanja dišnih putova i izrazitih simptoma nalik gripi.«

Claire se povezala s medicinskom sestrom u školi.

Predstavila se i rekla: »Morate mi vrlo pomno opisati simptome koje su djeca imala.«

»Nisam znala što je to«, odgovorio je izbezumljeni glas.

»Djeca su iznenada klonula, osjećala su snažnu mučninu. Imala su temperaturu gotovo 40 °C. Bolovi u trbuhu, povraćanje.«

Jedan je helikopter već stigao do škole te nam je prenosio snimke iz zraka. Djeca su trčala van kroz izlaze, vođeni učiteljima. Panični roditelji stizali su pred školu.

Iznenada se na svim kanalima začulo novo izvješće.

Na gradilištu u San Leandru srušio se jedan radnik. To je bilo s druge strane zaljeva. Nisu znali je li riječ o srčanom udaru ili je razlog bilo nešto uneseno u organizam.

Počeli smo se baviti time kad su se na jednom od televizora pojavile izvanredne vijesti: »U Redwood Cityju djeca su evakuirana iz mjesne osnovne škole, a neka su hitno odvezena u obližnju bolnicu jer im je pozlilo, što bi moglo biti vezano uz neku otrovnu

tvar. Osim toga, danas su objavljena upozorenja zbog moguće terorističke aktivnosti...«

»Ima li novih vijesti o bolesti u školi?« pitao je Molinari putem telefona.

»Još nema«, odgovorio je direktor. Škola je u potpunosti evakuirana. Helikopter je još kružio.

Iznenada se javio liječnik iz hitne službe s novim informacijama. »Temperatura im raste čak do 40 °C«, rekao je. »Snažna mučnina i otežano disanje. Ne znam što ga uzrokuje. Nikada se nisam susreo s nečim takvim.«

»Odmah im uzmite bris nosa i grla kako biste utvrdili jesu li bili izloženi«, davao mu je upute stručnjak za toksine. »I napravite snimke pluća. Potražite bilo kakve bilateralne plućne infiltrate.«

Claire se ubacila. »Kakve su pulmonalne funkcije? Disanje? Rad pluća?«

Svi su napeto čekali. »Čini se da funkcioniraju«, odvratio je liječnik.

Claire je zgrabila Molinarija za ruku. »Slušajte, ne znam što se događa, ali mislim da to nije ricin«, rekla je.

»Kako možete biti sigurni?«

Claire je preuzela glavnu riječ. »Ricin napada putem nekroze vaskularnih stanica. Vidjela sam rezultate toga. Pluća bi se već počela raspadati. Osim toga, ricin ima razdoblje inkubacije, zar ne, dr. Taub?« pitala je stručnjaka za toksikologiju koji je bio na vezi.

Stručnjak se nevoljko složio.

»To znači da su morali biti izloženi tijekom noći. Ako nema simptoma u plućima, mislim da njihova bolest nema veze s vodom koju su pili. Ne znam je li to stafilokok ili strihnin, ali mislim da nije ricin.«

Minute su sporo prolazile dok su liječnici u Redwood Cityju obavljali prvi niz dijagnostičkih testiranja.

Istodobno, na gradilište u San Leandru stigla su kola hitne pomoći.

Javili su nam da je radnik imao srčani udar te da mu je stanje stabilno. »Srčani udar«, ponovili su.

Nekoliko minuta poslije opet su se javili iz Redwood Cityja. Rendgenske snimke djece nisu pokazivale nikakve znakove oštećenja pluća.

»U krvnim nalazima pronađeni su tragovi stafilokoknog enterotoksina B.«

Promatrala sam Clairein izraz lica.

»Kojeg to vraga uopće znači?« želio je znati gradonačelnik Fiske.

»Znači da imaju tešku infekciju stafilokokom«, rekla je Claire, ispuštajući zrak iz pluća. »Ozbiljno je i zarazno, ali nije ricin.«

80. Poglavlje

Trgovački centar Rincon bio je pun u podne. Stotine ljudi razgovarale su ručajući, čitale sportske stranice ili trčale uokolo s vrećicama iz Gapa ili Office Maxa. Jednostavno su se opuštali dok se iznad njih s blještavog krova rušio dugi mlaz vode.

Pijanist je svirao pjesmu Mariah Carey. »A hero comes along.« No činilo se da nitko ne obraća pozornost ni na glazbu ni na njega. K vragu, bio je grozan.

Robert je sjedio čitajući novine, a srce mu je snažno tuklo. »Nema više razgovora ni prepirki«, stalno je razmišljao. Nema više čekanja promjene. Danas će sam promijeniti nešto. Bog zna da je bio jedan od obespravljenih. Stalno se vukao po bolnicama za veterane.

Ono što je doživio u borbi, izludjelo ga je, a zatim ga je vojska prepustila samome sebi. Zbog toga je postao radikal.

Vrhom cipele udario je o kožnu torbu za spise, samo da bude siguran da je još tamo. Sjetio se nečega što je vidio na TV-u, bila je to dramatizacija Građanskog rata. Vojska sjevera oslobodila je odbjeglog roba i unovačila ga da se bori za njih. Sudjelovao je u nekima od najkrvavijih bitaka rata. Nakon jedne je uočio svog bivšeg gospodara, među zarobljenim vojnicima Konfederacije.

»Bok, gazda«, rekao je rob kad mu je prišao. »Čini se da je onaj tko je bio dolje, sad gore.«

Upravo je o tome razmišljao Robert dok je gledao odvjetnike i bankare kako proždiru svoj ručak ništa ne sumnjajući. Tko je bio dolje, sad je gore...

S druge strane prepunog predvorja pojavio se prosijedi čovjek kojeg je Robert čekao.

Krv mu je počela brže teći. Ustao je, sklapajući prste oko drške torbe za spise. Oči nije micao s čovjeka koji je bio njegova meta za taj dan.

Ovo je bio trenutak, govorio si je, kad sve riječi, obećanja i zavjeti postaju djela. Ostavio je novine. Prostor oko fontane bio je prepun.

Krenuo je prema klaviru.

Bojiš li se djelovati? Bojiš li se pokrenuti kotač?

Ne, rekao je Robert, spreman sam. Spreman sam već godinama.

Zastao je i pričekao kod klavira. Pijanist je baš započeo novu pjesmu. Bili su to Beatlesi. »Something.« Još bjelačkog smeća.

Robert se nasmiješio mladom crvenokosom momku za klavirom. Izvukao je novčanicu i stavio je u posudu na klaviru.

Hvala stari, klimnuo je glavom pijanist.

Robert je uzvratio klimanjem, gotovo se nasmijavši lažnoj pristojnosti, i spustio svoju torbu pokraj noge klavira. Provjerio je kako napreduje njegova meta, bila je udaljena deset metara, a zatim je opušteno nogom gurnuo torbu pod klavir. Evo vam, gadovi!

Robert se počeo polako kretati prema sjevernom izlazu.

To je to, stari. To je ono što je čekao. Petljao je po džepu tražeći ukradeni mobitel. Meta je bila udaljena oko pet metara. Robert se okrenuo kod izlaznih vrata i obuhvatio pogledom cijelu scenu.

Prosijedi se čovjek zaustavio kod klavira, baš kao što je profesor rekao da hoće. I on je izvukao novčanicu iz lisnice. Iza njega se 25-metarski mlaz vode rušio sa stropa.

Robert je izašao kroz vrata te je, udaljavajući se od zgrade, pritisnuo dvije prethodno određene tipke na mobitelu. G-8.

Učinilo se da je cijeli svijet progutao plamen i dim, a Robert je osjetio golemu navalu zadovoljstva, veću nego ikada prije. Ovo je bio rat u kojem se želio boriti.

Nije vidio bljesak, samo zgradu koja se pretvara u ruševinu, dok vrata iskaču iz dovratka.

Započni revoluciju, stari... Robert se nasmiješio sam sebi.

Tko je bio dolje, sad je gore...

81.Poglavlje

U zapovjednom središtu za hitne slučajeve, začuo se glasan povik. Jedan od ljudi koji je pratio policijske kanale naglo je skinuo slušalice. »U trgovačkom centru Rincon upravo je eksplodirala bomba!«

Okrenula sam se prema Claire i osjetila kao da život istječe iz mene. Trgovački centar Rincon bio je jedno od najspektakularnijih mjesta u gradu, u samom srcu Financijske četvrti u kojoj su urede imale mnoge vladine službe kao i razne tvrtke, a bilo je i dosta stambenih zgrada. U ovo doba dana bio je prepun. Koliko je ljudi upravo poginulo?

Nisam čekala da policija javi kolika je šteta i koliko je stradalih. Istrčala sam iz zapovjednog središta, a Claire je bila korak iza mene. Uskočile smo u njezin kombi mrtvozornika. Trebalo nam je oko petnaest minuta da se sjurimo do centra i probijemo se kroz labirint prometa, vozila i promatrača koji su okružili mjesto napada.

Putem radija su stizala izvješća da je bomba eksplodirala u predvorju, gdje je oko podne bila najveća gužva.

Ostavile smo kombi na uglu ulica Beale i Folsom te počele trčati. Bile smo udaljene još nekoliko ulica, no već smo vidjele kako se dim uzdiže s mjesta na kojem je bio centar Rincon. Morale smo ići kroz ulaz iz ulice Steuart. Protrčale smo pokraj Red Herringa, hotela Harbor Court, podružnice YMCA.

»Lindsay, ovo je grozno, grozno«, jaukala je Claire.

Prvo što sam osjetila bio je snažan miris baruta.

Vanjska su vrata bila raznesena. Ljudi su sjedili na pločniku, kašljući izbacivali dim iz pluća i krvarili iz posjekotina od razbijenog stakla. I dalje su posvuda uokolo evakuirali preživjele, to je značilo da je najgore unutra.

Duboko sam udahнула. »Idemo. Budi oprezna, Claire.«

Sve je bilo prekriveno vrelom crnom čađom. Dim me pekao u plućima. Policija je pokušala napraviti malo slobodnog prostora. Vatrogasci su gasili plamenove koji bi iskakali tu i tamo.

Claire je kleknula pokraj žene čije je lice bilo spaljeno i koja je vikala da ne vidi. Prošla sam pokraj njih i nastavila dalje. Nekoliko tijela ležalo je zgrčeno na središtu predvorja, kod fontane koja je i dalje lijevala vodu i plitki bazen ugrađen u pod. Što su to učinili? Zar je to njihova ideja ratovanja?

Iskusni policajci izvikivali su zapovijedi u ručne radiouređaje, no mlađi su samo stajali i suzdržavali suze.

U samom središtu predvorja ugledala sam hrpu razbijenog drvenog materijala i rastaljene žice. Činilo se da je to nekoć bio klavir. Vidjela sam kako pokraj njega čuči Niko Magitakos iz pirotehničkog odjela. Nikad mu neću zaboraviti izraz lica. Svi se mi molimo da se nešto ovako grozno nikada ne dogodi.

Progurala sam se do njega.

»Ovdje je bilo središte eksplozije«, rekao je, bacajući čađavi komad drveta natrag na hrpu koja je ostala od klavira. »Ti gadovi, ti gadovi, Lindsay. Ljudi su upravo ručali.«

Nisam bila pirotehničarka, ali vidjela sam kako se širio krug razaranja. Klupe, stabla, tragovi vatre, ljudske žrtve koje su bile odbačene iz središta predvorja.

»Dvoje svjedoka kaže da je vidjelo dobro odjevenog crnca. Ostavio je torbu ispod klavira i otišao. Vjerojatno su sve učinili na isti način kao i u marini. Plastični eksploziv detoniran elektroničkim putem. Vjerojatno mobitelom.«

Dotrčala je žena u jakni s oznakom pirotehničara, držeći u ruci dio raznesene kožne torbe.

»Označi to«, rekao je Niko. »Ako pronađemo dršku, možda na njoj čak bude i otisaka.«

»Čekajte«, rekla sam kad je već krenula. To što je pronašla bila je široka kožna traka koja se prebacivala preko vrha torbe i pričvršćivala se za kopču. U traku su bila ugravirana dva zlatna slova. AS.

Osjetila sam kako u meni raste gađenje. Vukli su nas za nos. Izrugivali su nam se. Znala sam što znače ta slova, naravno.

A. S. August Spies.

Zgrabila sam mobitel koji mi je zazvonio. Bila je to Cindy.

»Jesi li tamo, Lindsay?« pitala je. »Jesi li dobro?«

»Tu sam. Što je?«

»Preuzeli su odgovornost za napad«, rekla je. »Netko je nazvao novine. Predstavio se kao August Spies. Rekao je: >Još tri dana, a onda se čuvajte!< Rekao je da je ovo bila samo vježba.«

82. Poglavlje

Krajem poslijepodneva napokon sam shvatila da sam u zadnja tri dana spavala manje od jedan sat.

Također mi se počelo činiti da previđam nešto važno vezano uz slučaj. Bila sam sigurna.

Pozvala sam Cindy i Claire da se nađemo. Previše sam se usredotočila na to da pronađem Hardaway pa mi je nešto drugo promaklo.

Claire je provela dan u mrtvačnici, s neveselim zadatkom da pokuša identificirati žrtve eksplozije u centru Rincon.

Dosad je bilo šesnaest mrtvih, a nažalost, bit će ih još.

Pristala je nakratko sastati se s nama, u restoranu Susie's, za našim stolom u kutu.

Čim sam izašla na ulicu i krenula prema restoranu, osjetila sam napetost. Vidjela sam je na licima ljudi. Claire i Cindy čekale su me unutra.

»Poruka o Jill je ključna.« Iznosila sam im svoju zadnju teoriju dok smo pijuckale čaj.

»U poruci se spominjalo to što je radila za državu«, rekla je Claire, izgledajući zbunjeno.

»Ne u toj poruci. U onoj koju je dobila Cindy. U njoj je pisalo: >Ovo umorstvo nije bilo poput ostalih...<«

»Ovo je bilo osobno«, dovršila je Cindy.

»Misliš da je Jill imala osobni kontakt s njim?« Claire je trepnula.
»Kakav?«

»Ne znam što mislim. Ali znam da je svaka žrtva bila precizno odabrana. Nijedno od umorstava nije bilo nasumično. Što ih je dovelo do Jill? Pratili su je. Provalili su joj u kuću i oteli je. Lighttower, Bengosian... Jill je nekako bila povezana s njima dvojicom.«

»Možda je to vezano uz neki od njezinih slučajeva?« Cindy je slegnula ramenima. Claire nije izgledala uvjereno.

Nastala je stanka u razgovoru. Osvrnule smo se oko sebe.

No naposljetku je tišina dovela naše poglede na isto mjesto. Prazno mjesto za stolom.

»Neobično je biti ovdje«, rekla je Claire, ispuštajući zrak iz pluća.
»Raditi ovo bez Jill. Razgovarati o njoj.«

»Jill će nam pomoći«, prošaptala sam.
Pogledala sam ih oboje. Oči su im opet sjajile.
»Dobro«, rekla je Claire, klimajući glavom. »Kako?«
»Pregledat ćemo njezine stare slučajeve«, rekla sam. »Pokušat ću dobiti nekoga od Sindairovih ljudi da se uključi.«
»Što točno tražimo?« Cindy je suzila oči.
»Ono iz poruke koju si primila. Nešto osobno«, rekla sam. »Kao što je ovaj slučaj za nas. Pogledajte preplašena lica ovdje i na ulici. Netko mora zaustaviti te gadove, te ubojice.«

83. Poglavlje

Bennett Sinclair povezo me s Wendy Hong, mladom tužiteljicom iz njegova odjela, i s April, Jillinom pomoćnicom. Rekla sam da trebam spise o svim slučajevima na kojima je Jill radila u zadnjih osam godina. Na svima!

Bilo je to pravo brdo papira, dovezeno iz pravnog arhiva u velikim kolicima i poslagano u Jillinom uredu. Visoki stupovi debelih, uvezanih spisa.

I tako smo počeli.

Po danu sam i dalje vodila istragu, pokušavajući pronaći Hardawayu. Ali noću, i u svakom drugom slobodnom trenutku koji sam imala, otišla bih dolje i pregledavala spise. Claire se uključila. Cindy također. Kasno noću, činilo se da je Jillino svjetlo jedino koje gori u cijeloj zgradi.

Ovo je bilo osobno. Ta nam je fraza zvonila u ušima.

No nismo ništa pronašli. Mnogi su ljudi potrošili mnogo vremena.

Ako je postojala veza između Jill i Augusta Spiesa, nije se nalazila u njezinim spisima. Gdje je onda bila? Morala je biti negdje.

Naposljetku smo sve spise vratili u arhiv.

»Idi kući«, rekla mi je Claire, i sama iscrpljena. »Naspavaj se.« Ustala je uz napor i odjenula kišni ogrtač.

Stavila mi je ruku na rame i stisnula ga. »Pronaći ćemo drugi način, Lindsay. Pronaći ćemo ga.«

Claire je imala pravo. Ništa mi nije trebalo više od dobrog sna. Osim možda tuširanja. Silno sam mnogo uložila u ovo.

Još jednom sam telefonirala u postaju, a onda sam, nakon dugo vremena, krenula kući spavati. Ušla sam u svoj Explorer i krenula niz ulicu Brannan prema Potreru. Stala sam na semaforu. Osjećala sam se potpuno prazno.

Na semaforu se promijenilo svjetlo. Ja sam samo sjedila. U sebi sam znala da neću otići kući.

Kad se upalilo zeleno skrenula sam naglo desno, po 16. ulici prema Buena Vista Parku. Nije mi na um pala nikakva briljantna ideja... Jednostavno nisam imala što drugo raditi.

Nešto ih je povezivalo. U to sam bila sigurna. Samo to još nisam pronašla.

Kad sam se zaustavila ispred Jilline kuće, vidjela sam policajca u odori koji ju čuvao. Stepenice su bile blokirane policijskom trakom.

Pokazala sam značku mladom policajcu na vratima kojem je vjerojatno bilo drago što je dobio nekakvu razonodu u to doba noći. Ušla sam u Jillinu kuću.

84. Poglavlje

Obuzeo me jezovit osjećaj da ne bih trebala raditi to što sam radila. Hodati po kući u kojoj sam bila već toliko puta, znajući da je Jill mrtva.

Vidjela sam njezine stvari: Burberryjev kišobran, Otisovu zdjelicu za hranu, hrpu nedavnih novina. Obuzeo me osjećaj samoće. Nedostajala mi je više nego ikada.

Ušla sam u kuhinju. Pregledala sam neke stvari razbacane po starom radnom stolu od borovine. Sve je bilo kako je ostavila. Poruka za Ingrid, njezinu spremačicu. Nekoliko računa. Jillin poznati rukopis. Kao da je još bila tamo.

Otišla sam na kat. Prošla sam niz hodnik do Jilline radne sobe. Tu je radila i provodila mnogo vremena. Bio je to njezin prostor.

Sjela sam za njezin stol. Osjetila sam njezin miris. Jill je imala staru bakrenu lampu. Upalila sam je. Po stolu su bila razbacana pisma.

Jedno je bilo od njezine sestre Beth. Nekoliko fotografija: ona, Steve i Otis u Moabu.

Što radiš ovdje, Lindsay? Pitala sam se opet.

Što očekuješ da ćeš pronaći ? Nešto s potpisom August Spies ? Ne budi budala.

Otvorila sam jednu od ladica stola. Spisi. Uglavnom dokumenti vezani uz kuću. Putovi, potvrde o prijeđenim kilometrima avionom.

Ustala sam i otišla do police s knjigama. Narvalovo putovanje, Ispravke, priče Eudore Welty. Jill je uvijek imala ukusa za knjige. Nisam znala kako je imala vremena za čitanje. Ali nekako jest.

Sagnula sam se i otvorila vrata ormara ispod police. Naišla sam na kutije pune starih fotografija. Putovanja, vjenčanje njezine sestre. Neke su čak bile s promocije na fakultetu.

Vidi ti Jill: bujna frizura, mršava poput štapa, ali snažna. Gledajući njezine fotografije počela sam se smiješiti. Sjedila sam na drvenom podu i pregledavala ih. Bože, kako mi nedostaješ.

Vidjela sam debelu, staru mapu, omotanu elastičnom gumicom. Otvorila sam je. Unutra je bilo mnogo toga. Sadržaj me iznenadio. Pisma, fotografije, isječki iz novina.

Jilline svjedodžbe iz srednje škole. Pozivnica za vjenčanje njezinih roditelja.

A zatim cijeli jedan spis pun isječaka iz novina. Prelistala sam ih. Članci su uglavnom bili o njezinu ocu.

Njezin je otac bio tužitelj, u San Franciscu i u Teksasu. Jill je govorila da ju je zvao svojom malom pomoćnicom tužitelja. Umro je nekoliko mjeseci prije i bilo je očito da je nedostajao Jill. Većina članaka bila je vezana uz slučajeve na kojima je radio ili uz napredovanje na poslu.

Naišla sam na požutjeli članak. Njegov me izvor iznenadio.

San Francisco Examiner. Datum 17. rujna 1970.

Naslov je bio određen tužitelj u slučaju podmetanja
BOMBE CRNE NACIONALNE ARMIJE.

Crna nacionalna armija bila je radikalna skupina tijekom 1960-ih. Bili su poznati po nasilnim pljačkama i oružanim prepadima.

Prešla sam pogledom po članku. Kad sam vidjela ime tužitelja, prošli su me trnci.

Robert Meyer.

Jillin otac.

85. Poglavlje

Jedan sat poslije snažno sam pritiskala zvonice ispred Cindynih vrata. Bilo je 2:30 ujutro. Čula sam kako se brava okreće i vidjela kako se vrata polako otvaraju. Cindy je zurila u mene mutnog pogleda, odjevena u dugu sportsku majicu. Vjerojatno sam je probudila iz najdublje sna u zadnja tri dana.

»Bolje ti je da je ovo dobro«, rekla je dok je zaključavala vrata za mnom.

»Dobro je, Cindy.« Gurnula sam joj stari broj Examinera pred nos. »Mislim da sam otkrila kako je Jill bila povezana sa slučajem.«

Petnaest minuta poslije poskakivale smo niz mračne, prazne gradske ulice u mojem Exploreru, prema redakciji Chroniclea na uglu Pete ulice i ulice Mission.

»Nisam ni znala da je Jillin otac radio ovdje«, rekla je Cindy pa zijevnula.

»Počeo je ovdje, nakon završenog fakulteta, a zatim se vratio u Teksas. Odmah nakon što je Jill rođena.«

Bilo je tri ujutro kad smo došle do njezinog radnog mjesta. Svjetla u redakciji bila su prigušena. Unutra su bila dva početnika, dežurna uz telefone. Uхватili smo ih kako igraju videoigre.

»Kontrola noćne učinkovitosti«, rekla je Cindy, ozbiljnog lica.

»Niste prošli.«

Zatim je sjela za svoj stol i uključila računalo. Upisala je nekoliko riječi u polje za pretraživanje baze podataka Chroniclea: Robert Meyer. Crna nacionalna armija. Zatim je pritisnula tipku ENTER.

Odmah je dobila nekoliko rezultata. Pregledale smo nekoliko nevezanih članaka o proturatnim prosvjedima i aktivnostima CNA. Onda smo pronašli nešto.

ODREĐEN TUŽITELJ U SLUČAJU RACIJE PROSTORIJA CNA.

Niz članaka iz rujna 1970.

Nastavile smo pregledavati rezultate i napokon pronašle ono što smo tražile! FBI i policija napali uporište CNA. **ČETVERO POGINULIH U OBRAČUNU.**

Bilo je to doba radikala tijekom 1960-ih. Stalni prosvjedi protiv rata, studentski neredi na trgu Sproul u Berkeleyju. Prošle smo nekoliko članaka. Pripadnici CNA opljačkali su nekoliko banaka, a zatim i

jedno blindirano vozilo. Tijekom pljačke poginuli su jedan čuvar, jedan talac i dva policajca. Dva pripadnika CNA bila su na FBI-jevom popisu 10 najtraženijih bjegunaca.

Pregledale smo sve što je Chronicle imao o tome. U skrovište CNA upali su noću, 6. prosinca 1969. Savezni agenti okružili su kuću u mirnoj ulici u Berkeleyju, nakon dojave doušnika. Upali su i odmah otvorili vatru.

U kući je ubijeno petero radikala. Među poginulima su bili Fred Whitehouse, vođa skupine, i dvije žene.

Također je ubijen i jedan bijeli student s Berkeleyja. Bio je rođen u višoj srednjoj klasi u Sacramentu. Obitelj i prijatelji tvrdili su da nije znao ni pucati iz pištolja. Bio je samo mladi idealist koji je prosvjedovao protiv nemoralnog rata.

Nitko nije znao što je radio u kući.

Ime mu je bilo William »Billy« Danko.

86. Poglavlje

Radi istrage pucnjave u skrovištu Crnačke nacionalne armije sazvano je suđenje pred porotom. Na sve su strane letjele teške optužbe.

Slučaj je dodijeljen tužitelju u usponu iz ureda okružnog tužitelja.

Robertu Meyeru. Jillinom ocu.

Porota nije pronašla nikakve dokaze o policijskom nemaru.

Policija je tvrdila da su ubijeni bili na FBI-jevom popisu najtraženijih, iako je to bilo daleko od istine što se tiče Billyja Danka. Savezni su pokazali cijeli arsenal zaplijenjen tijekom racije: automati Uzi, ručni raketni bacači, hrpe streljiva. U ruci Freda Whitehousea pronađen je pištolj, no simpatizeri su tvrdili da je bio podmetnut.

»Dobro«, umorno je rekla Cindy i odgurnula se od monitora. »Što ćemo dalje?«

Baza podataka navodila je kao referencu članak iz 1971., godinu poslije, u nedjeljnom izdanju Chroniclea.

»U podrumu imate arhiv, zar ne?«

»Da, imamo. U podrumu. Arhiv.«

Bilo je već blizu četiri ujutro. Upalile smo svjetlo u arhivu. Unutra nije bilo ničega osim redova metalnih polica na kojima su stajale košare od isprepletene žice.

Namrštila sam se, razočarana. »Znaš li kako ovo funkcionira, Cindy?«

»Naravno da znam«, odgovorila je. »Dođeš tijekom radnog vremena i obratiš se čovjeku koji sjedi tu za stolom.«

Razdvojile smo se i počele lutati mračnim, uskim prolazima.

Cindy nije bila sigurna imaju li uopće tako stare spise. To što smo tražile, možda se nalazi samo na mikrofilmovima.

Naposljetku sam začula kako viče: »Pronašla sam nešto!«

Probila sam se kroz mračne redove slijedeći zvuk njezina glasa. Kad sam pronašla Cindy, skidala je velika ukoričena izdanja starih nedjeljnih izdanja u velikim plastičnim kutijama. Bile su označene po godini.

Sjele smo na hladan betonski pod, jedna pokraj druge, i počele čitati pri jedva dovoljnom svjetlu.

No ubrzo smo pronašle članak koji se spominjao u bazi podataka. Naslov je bio: »Što se zapravo dogodilo u ulici Hope broj pet«.

Autor je tvrdio da je policija podmetnula sve dokaze na mjestu zločina kako bi se riješila pobunjenika. Dobili su dojavu od neimenovanog doušnika. Bio je to masakr, a ne uhićenje. Žrtve su navodno bile u krevetima i spavale.

Velik dio članka odnosio se na bijelu žrtvu racije, Billyja Danka. FBI je tvrdio da je bio član Weathermen Undergrounda i povezivao ga s podmetnutom bombom u podružnici Raytheona, proizvođača oružja. Članak u Chronicleu negirao je sve FBI-jeve tvrdnje o Danku, koji se doista činio nedužnom žrtvom.

Bilo je četiri ujutro. Postajala sam frustrirana, ljutita.

Tada smo, činilo se, i Cindy i ja to ugledale u istom trenutku.

Transkripti sa suđenja. Navedeno je da su CNA i Weathermen Undergroud rabili kodna imena kad su kontaktirali jedni s drugima. Fred Whitehouse bio je Bobby Z, po ubijenom pripadniku Crnih pantera. Leon Mickens bio je Vlad - Vladimir Iljič Lenjin. Joanne Crow bila je Saša, žena koja se raznijela boreći se protiv vojne hunte u Čileu.

»Vidiš li i ti to, Cindy?« Pogledala sam je pod slabim svjetlom.

Ime koje je Billy Danko odabrao za sebe bilo je August Spies.
Jill nam je pokazala put.

87. Poglavlje

Svjetla su bliještala u Molinarijevom uredu, jedina svjetla u postaji u šest ujutro.

Kad sam ušla, razgovarao je na telefon. Lice mu se razvedrilo u neku vestu umornog osmijeha. Bilo mu je drago što me vidi, no bio je iscrpljen. Ovih dana nije mnogo spavao.

»Upravo sam pokušavao uvjeriti načelnika stožera«, rekao je spuštajući slušalicu i smiješeći se, »da sigurnosna situacija ovdje nije poput one u Čečeniji, samo s većim mostovima. Reci mi da ti imaš nešto, bilo što.«

Gurnula sam mu preko stola požutjelu mapu koju sam pronašla u Jillinoj radnoj sobi.

Molinari je uočio članak određen tužitelj u slučaju podmetanja bombe Crne nacionalne armije. Na brzinu ga je pročitao.

»Kako si ih ono nazvao, Joe? Radikale iz 1960-ih koji su još tamo vani i dalje pritajeni?«

»Bijeli zečevi?« rekao je.

»Što ako razlog nije politički? Što ako ih motivira nešto drugo? Možda dijelom i jest politički, ali postoji još nešto?«

»Za što bi ih motiviralo, Lindsay?«

Gurnula sam mu posljednji članak koji smo pronašle, nedjeljni dodatak Chroniclea, otvoren na stranici gdje je kodno ime Billyja Danka bilo zaokruženo crvenim: August Spies.

»Da se vrati u igru. Da počini ta umorstva. Možda da se nekako osveti. Ne znam još sve. Ali tu ima nečega.«

U sljedećih nekoliko minuta prenijela sam Molinariju sve što sam saznala, sve do tužitelja Roberta Meyera, Jillinog oca.

Molinari je zatrepao mutnim očima. Gledao me kao da sam luda. I zbilja jest zvučalo ludo. Sve što sam pronašla, bilo je u suprotnosti s onim što je otkrila istraga, s izjavama počinitelja, s iskustvom svih agencija za provođenje zakona u zemlji.

»Što želiš učiniti s ovim, Lindsay?« Napokon je upitao Molinari.

»Moramo saznati što više o ljudima iz te kuće. Počela bih s Billyjem Dankom. Njegova je obitelj iz Sacramenta. FBI ima spise o tome slučaju, zar ne? Ili Ministarstvo pravosuđa, tko već. Moram znati sve što zna i FBI.«

Molinari je polako zatresao glavom naprijed-natrag. Shvatila sam da mnogo tražim. Na trenutak je zatvorio oči i zavalio se u stolac. Kad ih je otvorio, u njima sam vidjela slabašnu naznaku osmijeha. »Znao sam da postoji razlog zašto si mi nedostajala, Lindsay.«

Shvatila sam to kao »da«.

»No nisam znao«, gurnuo je stolac unatrag, »da je to zato što ćemo vjerojatno imati mnogo slobodnog vremena kad oboje dobijemo otkaz.«

»I ti si meni nedostajao«, rekla sam.

88. Poglavlje

San Francisco bio je u stanju panike kakvo još nikada nisam vidjela. Vijesti na televiziji nisu ni prestajale. A gdje smo mi bili za to vrijeme? Ne dovoljno blizu ubojicama, bojala sam se.

Moja je cijela teorija ovisila o tome da pronađemo neki način kako da se ostale žrtve uklope u trenutačna umorstva. Bila sam sigurna da postoji veza.

Bengosian je bio iz Chicaga. To neće biti lako povezati. No sjetila sam se da je Lightower pohađao Berkeley. Njegov nam je pravnik to rekao kad smo bili kod njih u tvrtki nakon što je ubijen.

Nazvala sam Dianne Aronoff, sestru Morta Lightowera, i uhvatila je kod kuće. Razgovarajući s njom, otkrila sam da je njezin brat nekoć bio član radikalne studentske organizacije. Tijekom 1969., svoje prve godine na Berkeleyju, uzeo je slobodni semestar.

To je bila godina racije u ulici Hope. Je li to išta značilo? Moglo bi značiti.

Oko jedan sat, Jacobi mi je pokucao na prozor. »Mislim da smo pronašli oca tog Danka.«

On i Cappy počeli su od telefonskog imenika, a zatim dobili adresu od lokalne srednje škole. Dankov je otac još živio u Sacramentu. Na istoj adresi kao i 1969. Kad je Cappy nazvao, javio se muškarac.

Spustio je slušalicu čim su inspektori spomenuli Billyja Danka. »FBI ima ured tamo.« Jacobi je slegnuo s ramenima. »Ili?« »Evo ti!« Poskočila sam i dobacila mu ključeve Explorera. »Ti voziš.«

89. Poglavlje

Sacramento je udaljen dva sata vožnje autocestom 80. Krenuli smo preko Zaljevskog mosta i nastavili dalje brzinom od 120 km/h. Sat i pedeset minuta poslije zaustavili smo se ispred pomalo zapuštenog imanja iz 1950-ih. Morali smo uspjeti ovdje, zbilja smo morali.

Kuća je bila velika i oronula. Ispred nje je bio izbljedjeli travnjak, a straga ograđeno dvorište. Dankov je otac bio liječnik, sjetila sam se. Prije trideset godina to je možda bila jedna od najljepših kuća u okolici.

Skinula sam sunčane naočale i pokucala na prednja vrata. Trebalo je neko vrijeme da netko odgovori, a ja sam bila, blago rečeno, nestrpljiva.

Naposljetku je vrata otvorio starac i zagledao se u nas. Vidjela sam mu nos i oštru, zašiljenu bradu - sličnost s fotografijom Billyja Danka u časopisu Chronicle.

»Vi ste idioti koji su zvali telefonom?« Stajao je tamo i oprezno nas odmjeravao. »Naravno da jeste.«

»Ja sam inspektorica Lindsay Boxer«, rekla sam. »Ovo je detektiv Odjela za umorstva Warren Jacobi. Hoće li vam smetati ako uđemo?«

»Smetat će mi«, rekao je, ali je ipak širom otvorio vrata.

»Policiji nemam što reći glede svog sina, osim prihvatiti njihovu duboku ispriku zbog njegova umorstva.«

Poveo nas je kroz vlažan hodnik, s čijih se zidova ljuštila boja, do male sobe. Činilo se da nitko ne živi s njim.

»Nadali smo se da bismo vam mogli postaviti nekoliko pitanja o vašem sinu«, rekao je Jacobi.

»Samo naprijed.« Danko se spustio na kauč preko kojeg je bio prebačen pokrivač ručne izrade. »Pitanja ste trebali postavljati prije trideset godina. William je bio dobar dečko. Sjajan dečko. Odgojili smo ga da misli svojom glavom, a to je i činio. Donosio je odluke

prema savjesti. Ispravne odluke, pokazalo se poslije. S njim sam izgubio sve što sam imao. Svoju suprugu...« Klimnuo je prema crno-bijelom portretu sredovječne žene. »Sve.«

»Žao nam je što se to dogodilo.« Sjela sam na rub vrlo zamrljanog naslonjača. »Ne želimo vas dodatno uznemiravati. No sigurno ste čuli što se u zadnje vrijeme događa u San Franciscu. Mnogo je ljudi umrlo tamo.«

Danko je odmahnuo glavom. »Ni nakon trideset godina ne želite ga pustiti da počiva u miru.«

Pogledala sam Jacobija. Ovo će biti tvrd orah. Počela sam govoriti o Jill, kako smo pronašli vezu između njezinog oca i racije u ulici Hope. A zatim i kako je još jedna od žrtava također bila povezana s Berkeleyjem i studentskim prosvjedima.

»Ne želim vas učiti vašemu poslu, inspektori,« nasmiješio se Carl Danko, »ali to zvuči poput ludih pretpostavki.«

»Vaš je sin imao kodno ime«, rekla sam. »August Spies. To ime rabe i oni koji stoje iza nedavnih ubojstava.«

Carl Danko prezirno je frknuo i pružio ruku prema luli. Činilo se da ga sve to zabavlja.

»Znate li tko bi još mogao biti umiješan?« Nisam popuštala. »Netko od Billyjevih prijatelja? Možda vam se netko nedavno javio?«

»Tko god to radio, Bog ga blagoslovio.« Carl Danko očistio je svoju lulu. »Uludo ste potrošili vrijeme dolazeći ovamo. Ne mogu vam pomoći. A da i mogu... Valjda razumijete zašto ne bih bio pretjerano voljan pomagati policiji San Francisca. A sad odlazite iz moje kuće.«

Jacobi i ja smo ustali. Napravila sam korak prema vratima, nadajući se nekakvoj Božjoj intervenciji prije nego što stignem do njih. Zastala sam pokraj fotografije Dankove supruge. Zatim sam primijetila fotografiju pokraj njezine.

Bila je to obiteljska fotografija.

crowarez.org

Zbog nečega sam se zagledala u lica.

Na fotografiji je bio još jedan sin.

Mlađi od Williama. Imao je možda 16 godina. Bio je vrlo sličan majci. Svi četvero bili su nasmijani i bezbrižni, nekog sunčanog dana u dalekoj prošlosti.

»Imate još jednog sina«, rekla sam i okrenula se prema Danku.
»Charles...« Slegnuo je ramenima.

Uzela sam fotografiju u ruke. »Trebali bismo razgovarati s njim.
Možda on nešto zna.«

»Sumnjam.« Danko je zurio u mene. »I on je mrtav.«

90. Poglavlje

Kad smo opet bili u Explorera, nazvala sam Cappyja. »Provjeri mi Charlesa Danka. Rođen u Sacramentu, oko 1953. Možda je mrtav. To je sve što znam. I vrati se u prošlost koliko god je potrebno. Ako je mrtav, želim vidjeti osmrtnicu.«

»Provjerit ću«, rekao je Cappy. »Dotad, imam nešto za vas. George Bengosian, inspektorice. Imali ste pravo, diplomirao je medicinu na Sveučilištu u Chicagu. No to je bilo nakon što se prebacio s Berkeleyja. Bengosian je bio tamo 1969.«

»Hvala, Cappy. Sjajno obavljeno. Samo nastavi tako.«

Sad smo imali troje — Jill, Lightowera i Bengosiana - koji su bili povezani sa smrtonosnom policijskom racijom u ulici Hope. A kodno ime August Spies bilo je povezano s Billyjem Dankom.

Nisam još znala što bih s tim. Kao što je Danko rekao, bila je to sve hrpa pretpostavki.

Dok je Jacobi vozio natrag prema gradu, napokon sam malo zadrijemala. Bio mi je to prvi čvrst san u tri dana. U postaju smo se vratili oko šest. »Ako nisi znala«, rekao je Jacobi, »hrčeš.«

»Predem«, ispravila sam ga. »Ja predem.«

Prije povratka u ured htjela sam se javiti Molinariju. Otrčala sam gore i uvukla se u njegov ured. Tamo je trajao sastanak. Nisam imala pojma što je to?

Načelnik Tracchio sjedio je za svojim stolom. Kao i Tom Roach iz FBI-a. I Strickland, koji je bio zadužen za osiguravanje sastanka G-8.

»Lightower je bio tamo«, objavila sam, jedva obuzdavajući uzbuđenje. »Na Berkeleyju, u vrijeme racije na skrovište CNA. George Bengosian također. Svi su bili tamo.«

»Znam«, rekao je Molinari.

91. Poglavlje

Trebala mi je sekunda da povežem sve. »Pronašli ste spis FBI-a o raciji na skrovište CNA?«

»Još bolje«, rekao je Molinari. »Pronašli smo jednog od agenata koji su vodili raciju u ulici Hope.

»William Danko bio je član skupine Weathermen Underground. To je sigurno. Viđen je blizu podružnice tvrtke Grumman u kojoj je u rujnu 1969. podmetnuta bomba. Njegovo kodno ime August Spies zabilježeno je i tijekom nadzora telefonskih linija skupine Weathermen. Mali nije bio nedužan, Lindsay. Bio je umiješan u umorstvo.«

Molinari mi je pokazao papir ispunjen njegovim rukopisom. »FBI ga je počeo slijediti tri mjeseca prije racije. Bilo ih je umiješano još nekoliko iz Berkeleyjske ćelije. FBI je uspio pridobiti jednoga od njih i rabiti ga kao doušnika. Nevjerojatno je kako prijetnja zatvorskom kaznom od 25 godina može ugroziti obećavajući medicinsku karijeru.«

»Bengosian!« Povikala sam. Krv mi je potekla brže. Dobila sam potvrdu svojih sumnja.

Molinari je kimnuo. »Pridobili su Bengosiana, Lindsay. Tako su došli do kuće u ulici Hope te večeri. Bengosian je izdao svoje prijatelje. Imala si pravo. A to nije sve.«

»Lightower«, rekla sam, puna iščekivanja.

»Bio je Dankov cimer«, odgovorio je Molinari. »Fakultet je pritisnuo radikalne studente. Možda je Lightower odlučio da je vrijeme za semestar u inozemstvu.«

»Jedan od agenata FBI-a koji su ušli u kuću tog jutra dobio je promaknuće. Nakon dvadeset godina u FBI-ju, otišao je u mirovinu i doselio se u San Francisco. Ime mu je bilo Frank T. Seymour. Je li ti poznato?«

Da, bilo mi je poznato, no nije me oduševilo.

Samo mi je izazvalo blagu mučninu.

Frank T. Seymour bio je jedan od ljudi ubijenih u eksploziji u trgovačkom centru Rincon.

92. Poglavlje

Bila je noć, a Michelle je voljela noć. Mogla je gledati Simpsons, reprize Prijatelja. Malo se smijati, kao što je to činila prije nego što je sve ovo počelo, dok je još bila dijete u Eau Claireu.

Morali su otići iz stana u Oaklandu gdje su živjeli zadnjih šest mjeseci. Preselili su se u Julijinu kuću u Berkeleyju.

Nisu više smjeli izlaziti mnogo. Situacija je bila previše napeta. Ponekad je na televiziji vidjela Malovu fotografiju, no na vijestima su ga nazivali Stephenom Hardawayem. I Robert se doselio k njima. Sad ih je bilo četvero. Možda se i Charles Danko pojavi uskoro. Navodno je imao planove za završnicu, koja će, tvrdio je Mal, zaprepastiti sve. Bilo je to nešto golemo.

Michelle je isključila TV i sišla u prizemlje. Mal je bio pogrbljen nad žicama, sklapajući novi uređaj, najnoviju bombu. Imao je plan kako će je unijeti na lokaciju. Već i to što je bila u istoj kući s tom stvari, izluđivalo ju je.

Prišuljala mu se s leđa. »Male, jesi li gladan? Mogu ti spremi nešto.«

»Vidiš da radim, Michelle.« Više se otresao na nju nego joj odgovorio. Lemio je crvenu žicu u drvenoj nozi stola u kojoj je, znala je to, već bio detonator.

Stavila mu je ruku na rame. »Moram razgovarati s tobom, Male. Mislim da želim otići.«

Mal se ukočeno uspravio. Skinuo je povećalo s čela i obrisao znojno lice.

»Otići?« rekao je Mal, klimajući glavom tik ispred njezinog lica, kao da ga zabavlja to što je rekla. »Kamo ćeš otići? Skočit ćeš na autobus i otići kući? Natrag u svoj Seljoskonsin? Upisat ćeš višu školu u Seljoskonsinu i zaboraviti da si u gradu digla u zrak dvoje djece?«

U Michellinim očima nakupile su se suze. Bili su to znakovi slabosti, znala je. Omražene sentimentalnosti.

»Prestani, Male.«

»Ti si tražena ubojica, dušo. Slatka mala dadilja koja je digla u zrak djecu koju je čuvala. To si zaboravila?«

Iznenada joj je bilo jasno. Mnogo toga. Čak i ako obave taj posljednji posao, Mal nikada neće otići s njom. Kad bi noću zatvorila oči, vidjela je djecu Lighttowerovih. Kako sjede za doručkom. Oblače se za školu. Znala je da je učinila mnogo toga groznog. Ma koliko ona željela da nije tako, Mal je imao pravo. Nije imala kamo otići. Bila je dadilja ubojica. Zauvijek će to ostati.

»Hajde sad«, rekao je Mal, iznenada nježnije. »Kad si već tu, možeš mi pomoći, dušo. Trebam taj tvoj lijepi prstić. Stavi ga tu, na žicu. Znaš da se ne moraš brinuti.«

Podigao je mobitel u ruci. »Nema soka, pa ni ne puca. Bit ćemo junaci, Michelle. Spasit ćemo svijet od zlikovaca. Nikada nas neće zaboraviti.«

93. Poglavlje

Bilo je jedan u noći, ali tko je mogao spavati?

Molinari je ušao u zajedničku prostoriju. Paul Chin i ja pratili smo poruke na policijskim kanalima. Pogledao me i uzdahnuo. »Charles Danko.«

Bacio je zelenu mapu na stol ispred mene. Na njoj pisalo POVJERLJIVI podaci, FBI. »Morali su zaći duboko u stare neriješene slučajeve da ga pronađu.«

Osjetila sam kako mi se krv uzburkala. Koža mi se nakostriješila. Znači li to da smo blizu tome da ga pronađemo?

»Pohađao je Sveučilište u Michiganu«, rekao je Molinari. »Dvaput je uhićen zbog remećenja javnog reda i poticanja nereda. Pritvoren u New Yorku 1973. zbog nedopuštenog posjedovanja oružja. Kuća u kojoj je živio samo je eksplodirala jedno poslijepodne. Nestala je s lica zemlje u sekundi.«

»Zvuči poput našeg momka.«

»Tražili su ga vezano uz bombu postavljenu u Pentagonu 1972. Stručnjak je za eksplozive. Nakon što je kuća u New York eksplodirala, nestao je. Nitko nije znao je li ovdje ili u inozemstvu.

Charles Danko jednostavno je nestao prije trideset godina. Nitko ga čak ni ne traži.«

»Bijeli zec«, rekla sam.

Izvukao je stari policijske dosje iz 1974. i crno-bijeli plakat traženog zločinca koji je faksirao FBI. Na fotografiji je bila starija verzija dječaćkog lica koje sam vidjela na obiteljskoj fotografiji u kući Dankovih.

»To je naš čovjek«, rekao je Molinari. »Kako da ga pronađemo?«

94. Poglavlje

Inspektortce!« Čula sam kako netko glasno kuca na staklena vrata mojeg ureda.

Poskočila sam. Na mom je satu bilo 6:30. Valjda sam zadrijemala čekajući da Molinari javi još novosti o Danku.

Na vratima je bio Paul Chin. »Inspektorice, javite se na liniju tri. Odmah...«

»Danko?« Probudila sam se trećući očima.

»Još bolje. Nazvala je neka žena iz Wisconsina koja misli da joj je kći povezana sa Stephenom Hardawayem. Mislim da zna gdje je ona.«

Dok sam se ja razbuđivala nekoliko sekunda, Chin je otišao do svog stola i uključio snimanje razgovora. Javila sam se na telefon.

Pročistila sam grlo i rekla: »Inspektorica Lindsay Boxer.«

Žena je počela govoriti kao da nastavlja usred rečenice koju je prekinula razgovarajući s Chinom. Glas joj je bio uzrujan, možda i ne pretjerano obrazovan.

Naglasak sa Srednjeg zapada.

»Uvijek sam joj govorila da s tim pametnjakovićem nešto nije u redu. Ona je govorila da je genijalan. Moš mislit da je genijalan... Uvijek je željela činiti dobro, moja Michelle. Uvijek su je lako iskorištavali. Rekla sam joj: Idi na državno sveučilište. Možeš biti što god poželiš.«

»Ime vaše kćeri je Michelle?« Uzela sam penkalu u ruke. »Gospođo...«

»Fontieul. Tako je, Michelle Fontieul.«

Zapisala sam ime. »Recite mi što znate?«

»Vidjela sam ga, znate«, prisjećala se žena. »Onoga na televiziji. Onoga kojeg svi traže. Smotao je moju Michelle.«

»Naravno, tada se nije zvao Stephen«, nastavila je. »Kako ga je ono zvala kad bi razgovarali telefonom? Malcolm? Mal. Prošli su ovuda kad su išli na zapad. Mislim da je on bio iz Portlanda ili iz Washingtona. On ju je uvukao u te prosvjede. Pola toga nisam ni razumjela. Pokušala sam je upozoriti.«

»Sigurni ste da je to bio čovjek kojeg ste vidjeli na TV-u?« Inzistirala sam.

»Sigurna sam. Naravno, sad mu je kosa drukčija. I onda nije imao bradu. Znala sam...«

Prekinula sam je. »Kad ste zadnji put razgovarali sa svojom kćeri, gđo Fontieul?«

»Ne znam, možda prije tri mjeseca. Uvijek bi ona zvala. Nikada nije ostavljala svoj broj. Zadnji je put zvučala pomalo čudno. Rekla je da će napokon zbilja učiniti nešto dobro. Rekla mi je da sam je dobro odgojila. Da me voli. Mislila sam da je jednostavno ostala trudna.«

Sve se poklapalo. Ono što smo znali o Hardawayu i opis koji smo dobili od vlasnika KGB Bara. »Znate li kako bismo mogli stupiti u kontakt s vašom kćeri? Imate li njezinu adresu?«

»Imala sam neku adresu, no mislim da pripada nekoj njezinoj prijateljici. Imam i broj poštanskog pretinca. Michelle je rekla da uvijek mogu tamo poslati nešto, ako bude potrebno. Pretinac broj 3338. Poštanski ured, Broad Street, Oakland, Kalifornija.«

Pogledala sam China. Oboje smo istodobno zapisivali.

To se neće otvoriti još nekoliko sati. Morat ćemo poslati agente FBI-ja k njoj u Wisconsinu. Da uzmu fotografiju njezine kćeri. Istodobno sam je ja zamolila da je opiše.

»Svjetlokosa. Plavih očiju.« Žena je oklijevala. »Michelle je oduvijek bila lijepa, to se mora priznati. Ne znam postupam li ispravno. Ona je samo dijete, inspektorice.«

Zahvalila sam joj što nam se javila. Rekla sam joj da ću se pobrinuti da s njezinom kćeri postupaju pravedno, ako je umiješana u sve to, a nisam ni sumnjala da jest.

»Spojit ću vas s drugim policajcem«, rekla sam joj, »ali prije toga vas moram još nešto pitati.« Sjetila sam se nečega još od prvog

dana.

»Ima li vaša kći poteškoća s disanjem?«

»Da, svakako«, rekla je i zastala, »oduvijek je imala astmu, inspektorice. Od desete godine nosi inhalator sa sobom.«

Pogledala sam China kroz staklo. »Mislim da smo upravo pronašli Wendy Raymore.«

95. Poglavlje

Cindy Thomas krenula je na posao autobusom do ulice Market, kao i svakog jutra, ali ovaj put s predosjećajem da se bliži prijelomni trenutak. Na ovaj ili onaj način. August Spies to je obećao.

Autobus je bio pun to jutro, mnogo je ljudi stajalo. Tek nakon dvije postaje uspjela je sjesti. Izvukla je Chronicle, kao i svako jutro, i pregledala naslovnicu. Bila je tu fotografija gradonačelnika Fiskea, pokraj kojeg su stajali doministar Molinari i šef policije Tracchio. Sastanak G-8 i dalje je trebao ići prema planu. Njezina priča, o mogućoj vezi s Billyjem Dankom, bila je u gornjem desnom kutu.

Prišla joj je djevojka kratke kose obojane u crveno, odjevena u hlače s naramenicama i rukom pleteni džemper. Cindy je podigla pogled. Nešto na njoj bilo joj je poznato. Djevojka je imala tri naušnice u lijevom uhu i ukosnicu sa znakom mira iz 1960-ih. Bila je lijepa, iako je izgledala poput siročeta.

Cindy je jednim okom pratila kad treba sići s autobusa. Dovoljno joj je bilo vidjeti izloge na ulici Market. Čovjek pokraj nje ustao je na ulici Van Ness.

Djevojka kratke kose progurala se na mjesto pokraj nje. Cindy joj se nasmiješila i okrenula stranicu. Još članaka o susretu G-8. Činilo se da kratkokosa djevojka čita preko njezinog ramena.

Zatim je pogledala Cindy u oči. »Neće prestati, znate.«

Cindy se bezvoljno nasmiješila. Razgovor joj nije bio potreban prije 8:00. No ovaj put ju je djevojka nastavila gledati ravno u oči.

»Neće prestati, gđice Thomas. Pokidala sam. Učinila sam kako ste rekli. Pokušala sam.«

Cindy se smrzla. Činilo se da je sve u njoj stalo.

Pogledala je djevojčino lice. Bila je starija nego što je izgledala. Možda u srednjim dvadesetima. Cindy ju je mislila pitati kako joj zna ime, ali u sljedećem trenutku sve joj je postalo jasno.

To je bila osoba s kojom je komunicirala putem interneta.

Ovo je djevojka bila umiješana u Jillino umorstvo. Možda je čak bila i dadilja koju su tražili.

»Slušajte me. Išuljala sam se. Ne znaju da sam ovdje. Dogodit će se nešto grozno«, rekla je djevojka. »Na sastanku G-8. Još jedna bomba. Ili gore. Ne znam točno gdje, ali bit će veliko. Najveće do sad. Mnogo će ljudi umrijeti. Sad vi to pokušajte zaustaviti.«

Svaki se mišić u Cindynom tijelu napeo. Nije znala što bi trebala učiniti. Zgrabiti je, povikati, zaustaviti autobus? Svaki čuvar zakona u gradu tražio je ovu djevojku. No nešto je zaustavilo Cindy. »Zašto mi govoriš ovo?« pitala je.

»Žao mi je, gđice Thomas.« Djevojka je dodirnula Cindynu ruku.

»Žao mi je zbog svih njih. Erica, Caitlin. One pravnice, vaše prijateljice. Znam da smo učinili mnogo toga groznog... Voljela bih da mogu vratiti vrijeme. Ali ne mogu.«

»Moraš se predati policiji«, rekla je Cindy zureći u nju. Osvrnula se, skamenjena od straha da će je netko od putnika čuti. »Gotovo je. Znaju tko si.«

»Imam nešto za vas.« Djevojka ju je ignorirala.

Gurnula je savijeni komadić papira u Cindynu ruku. »Ne znam kako bih to zaustavila. Osim ovako. Najbolje je da ostanem s njima. Za slučaj da se planovi promjene.«

Autobus se zaustavio kod centra Metro Civic. Cindy je rastvorila papir koji joj je djevojka dala.

Pročitala je: Sedma ulica, br. 722, Berkeley.

»O, Bože«, zavapila je Cindy. Djevojka joj je otkrila gdje se kriju.

Iznenada je djevojka bila na nogama i kretala je prema izlazu.

Stražnja su se vrata otvorila.

»Ne možeš se vratiti tamo!« Povikala je Cindy.

Djevojka se okrenula, ali je nastavila hodati.

»Čekaj!« povikala je. »Ne vraćaj se tamo!«

Djevojka je izgledala iznenađeno i izgubljeno. Na trenutak je oklijevala. »Žao mi je«, oblikovala je riječi usnama. »Moram to učiniti na ovaj način.« Zatim je požurila s autobusa.

Cindy je skočila na noge kad su se vrata zatvorila, povukla polugu za hitne slučajeve i povikala vozaču da opet otvori vrata. Ovo je bio hitan slučaj. Dok je ona izašla na ulicu, Michelle Fontieul već je nestala u ranojutarnjoj gužvi.

Cindy je nazvala Lindsay mobitelom. »Znam gdje su! Imam adresu.«

DIO PETI

96. Poglavlje

Okolo oronule bijele kuće u Sedmoj ulici br. 722 u Berkeleyju okupljale su se najveće interventne snage u povijesti grada. Specijalci iz San Francisca, obična policija iz Berkeleyja i Oaklanda, savezni agenti iz FBI-ja i Ministarstva domovinske sigurnosti.

Promet je bio blokiran u cijeloj okolici. Susjedne su kuće potiho praznili jednu po jednu. Pirotehnički je odred bio spreman. Stigao je i kombi hitne pomoći.

Dvadeset minuta prije ispred kuće se zaustavio sivi Chevroletov kombi. Netko je bio kod kuće.

Uspjela sam zauzeti položaj blizu Molinarija, koji je telefonom razgovarao s Washingtonom. Specijalcima je zapovijedao linijski inspektor Joe Szerbiak.

»Ovako ćemo«, rekao je Molinari, klečeći iza crnog policijskog automobila koji je služio kao barikada 30 metara od kuće. »Nazvat ćemo ih. Dat ćemo im priliku da se predaju. Ako to ne učine«, klimnuo je prema Szerbiaku, »vi nastupate.«

Plan je bio ubaciti suzavac u kuću i tako istjerati van one koji se nalaze u njoj. Ako se prije toga predaju, zapovjedit ćemo im da legnu na pod i uhititi ih.

»Ako istrče s oružjem?« Pitao je Joe Szerbiak, stavljajući na sebe neprobojni prsluk.

Molinari je slegnuo ramenima. »Ako istrče pucajući, moramo ih ustrijeliti.«

Nepoznanica cijele situacije bili su eksplozivni. Znao smo da imaju bombe. Svima je bilo na umu ono što se dogodilo dva dana prije u trgovačkom centru Rincon.

Specijalci su se pripremili. Nekoliko snajperista zauzelo je položaje. Specijalci su ušli u oklopljeni kombi kojim će provaliti u kuću ako

zatreba. Cindy Thomas bila je s nama. Činilo se da joj djevojka koja je unutra vjeruje. Michelle. Ona bi mogla biti Wendy Raymore, dadilja.

Bila sam napeta i uzrujana. Željela sam da ovo završi. Bez dodatnog krvoprolića, samo da završi.

»Misliš da znaju da smo ovdje?« Tracchio je promatrao kuću zaklonjen iza prednjeg dijela policijskog automobila.

»Ako ne znaju«, rekao je Molinari, »upravo će saznati.« Pogledao je Szerbiaka. »Inspektore«, rekao je klimnuvši glavom. »Možete ih nazvati.«

97. Poglavlje

U kući u Sedmoj ulici broj 722, sve i svi kao da su poludili. Veteran Robert zgrabio je automatsku pušku i čučnuo ispod jednog od prednjih prozora, promatrajući scenu vani. »Vani je cijela vojska! Policija je posvuda!«

Julia je vrištala i ponašala se poput luđakinje. »Rekla sam vam da odete iz moje kuće! Rekla sam vam da odete!« Gledala je prema Malu. »Što ćemo sad? Što ćemo sad učiniti!«

Mal se doimao smirenim. Otišao je do prozora i provirio kroz zavjese. Zatim je otišao u drugu sobu i vratio se vukući crni kovčeg. »Vjerojatno ćemo umrijeti«, odgovorio je.

Činilo se da Michellino srce udara tisuću puta u sekundi. U bilo kojem trenutku naoružani ljudi u odorama mogu provaliti u kuću. Dio nje bio je prestravljen, a dio se sramio. Znala je da je iznevjerila prijatelje. Zaustavila je ono za što su se borili. No pomagala je u ubojstvima žena i djece. Možda bi sad mogla zaustaviti ubijanje.

Iznenada je zazvonio telefon. Na trenutak svi su se okrenuli i ostali tako, zagledani u telefon. Zvonjava je zvučala poput alarma.

»Javi se«, rekao je Robert Malu. »Želiš biti vođa. Javi se.«

Mal je otišao do telefona. Četiri, pet zvona. Naposljetku je dignuo slušalicu.

Slušao je na trenutak. Na licu mu se nije vidio strah niti iznenađenje. Čak im je rekao i svoje ime. »Stephen Hardaway«, izgovorio je ponosno.

Zatim je dugo slušao. »Čuo sam vas«, odgovorio je. Spustio je slušalicu, progutao slinu i ogledao se. »Kažu da imamo jednu priliku. Tko želi otići. Neka ide sad.«

U sobi je vladala smrtna tišina. Robert je bio na prozoru. Julia je bila leđima naslonjena na zid. Mal se napokon činio u šoku i bez odgovora. Michelle je željela zavikati da je ona kriva za ovo.

»Mene neće dobiti u ruke«, rekao je Robert. Podigao je automatsku pušku, leđa naslonjenih na kuhinjska vrata, gledajući kombi parkiran na prilazu.

Namignuo je, bilo je to poput nijemog pozdrava. Zatim je naglo otvorio vrata i istrčao iz kuće.

Malo više od metra prije kombija podigao je pušku i ispalio dug rafal u smjeru policije. Začula su se dva glasna pucnja. Samo dva. Robert je stao na mjestu. Zatim se zavrtio, iznenađenog izraza lica, dok su mu se na prsima širile dvije crvene mrlje.

»Roberte!« zavrištala je Julia. Razbila je prozor pomoću cijevi svog pištolja i počela divljački pucati. Zatim je pala unatrag i više se nije pomaknula.

Iznenada je kroz prozor uletio crni predmet u obliku valjka dugog desetak centimetara. Plin je počeo izlaziti iz njega. Zatim još jedan crni spremnik. Sobu je počeo obavijati gusti oblak koji je grizao i pekao Michellina pluća.

»O, Male«, povikala je. Gledala je prema njemu. On je stajao tamo, opet bez straha na licu.

U ruci je držao mobitel.

»Ne izlazim tamo«, rekao je.

»Ni ja.« Odmahnula je glavom.

»Zbilja si hrabra djevojčica.« Mal se nasmiješio.

Gledala je kako bira četveroznamenasti broj. Sekundu zatim začula je zvono. Dopiralo je iz kovčega.

Zatim drugo zvono.

Treće...

»Ne zaboravi«, rekao je Mal i udahnuo, »nema soka, pa ni ne puca. Je li tako, Michelle?«

98.Poglavlje

Kad je kuća eksplodirala, čučali smo iza policijskog vozila, udaljeni jedva trideset metara.

Ugledali smo jarki narančasti bljesak, a prozori su prsnuli. Zatim se činilo kao da se kuća podigla s temelja, a plameni se oblak probio kroz krov.

»Dolje !« Povikao je Molinari. »Svi dolje!«

Udar nas je bacio unatrag. Povukla sam na tlo Cindy, koja je stajala pokraj mene, štiteći je od snage udara i krhotina koje su uslijedile.

Ležale smo tako dok je iznad nas protutnjao vreli zračni val. Neki su povikali od prepasti ili se dozivali da provjere jesu li svi dobro.

Polako smo opet ustali. »O, Bože...«, stenjala je Cindy.

Tamo gdje je trenutak prije stajala bijela kuća, sad je bio samo dim, vatra i srušeni zidovi.

»Michelle«, promrmljala je Cindy. »Hajde, Michelle.«

Gledale smo kako se vatra diže, a vjetar je rasplamsava. Nitko nije izašao. Takvu eksploziju nitko nije mogao preživjeti.

Začule su se sirene. Zrak su ispunile panične poruke preko radija. Čula sam kako policajci viču u svoje walkie-talkieje. »Velika eksplozija u Sedmoj ulici broj 722...«

»Možda nije bila unutra«, rekla je Cindy odmahujući glavom i dalje zureći u razorenu kuću.

Zagrlila sam je jednom rukom. »Oni su ubili Jill, Cindy.«

Poslije, nakon što su vatrogasci ugasili plamenove, a forenzičari hodali uokolo označavajući pougljenjene ostatke, i sama sam počela pretraživati nastali krš.

Je li bilo gotovo? Je li prijetnja nestala? Koliko ih je bilo unutra? Nisam znala. Činilo se da ih je četiri ili pet. Hardaway je vjerojatno bio mrtav. Je li i Charles Danko bio unutra? August Spies.

Stigla je i Claire. Klečala je iznad prekrivenih tijela, no dijelovi su bili spaljeni do neprepoznatljivosti.

»Tražim bijelca, muškarca«, rekla sam joj. »Ima oko 50 godina.«

»Za sad ti mogu samo reći da ih ima četvero«, rekla je. »Crnac koji je ustrijeljen ispred kuće. Unutra ih je bilo još troje. Od toga dvije žene, Lindsay.«

Joe Molinari došao je do mene. Javio je u Washington što se upravo dogodilo. »Dobro si?« pitao je.

»Još nije gotovo«, rekla sam pokazujući glavom prema označenim ostacima.

»Danko?« Slegnuo je ramenima. »To će nam reći forenzičari. U svakom slučaju, njegova je mreža uništena. Nema više svoju ćeliju. Ni svoj uređaj. Što sad može učiniti?«

Među krhotinama ugledala sam nešto. Ukosnicu. Bilo je to gotovo smiješno. Sagnula sam se i podigla je.

»Neka se glas naroda čuje«, rekla sam Molinariju, podižući ukosnicu.

Na njoj je bio simbol mira.

99. Poglavlje

Charles Danko besciljno je lutao ulicama San Francisca, razmišljajući o onome što se dogodilo u Berkeleyju, gdje su njegovi prijatelji umrli boreći se za ispravnu stvar, umrli su kao mučenici, baš kao i William prije mnogo godina.

Mogao bih odmah ubiti mnogo ljudi. Upravo ovdje.

Znao je da bi mogao krenuti na ubilački pohod te da ga ne bi uhvatili nekoliko sati, možda i dulje ako bi razmišljao hladne glave, ako bi dobro promislio o svemu, ako bi bio oprezan ubojica.

Mrtav si, poslovni ljigavče u skupom crnom odijelu.

I ti si mrtva, plavokosa ovisnice o modi.

Ti. I ti. Ti! Ti! Sva četvorica vas pедера!

Bože, bilo bi tako lako dati oduška svom bijesu.

Policija i FBI bili su grozni u »štićenju« ljudi.

Sve su radili pogrešno.

Nije im bilo jasno da bi motiv mogla biti i pravda i osveta. Ta su dva koncepta bila u potpunosti kompatibilna. Slijedio je korake svoga brata Williama, odavao je počast snovima svog palog brata, a istodobno je i osvećivao Williama. Dva su cilja bila bolja od jednog. Dvostruka motivacija, dvostruki bijes.

Lica pokraj kojih je prolazio, skupa odjeća, apsurdne trgovine, sve mu se mutilo pred očima - svi su oni krivi. Cijela je zemlja bila kriva.

Ali to nisu shvaćali. Još nisu.

Rat je stigao na njihove ulice popločane zlatom i neće otići odavde.

Nitko ga više nije mogao zaustaviti.
Uvijek će biti još vojnika.
Nakon svega, to je bio i on. Samo vojnik.
Zaustavio se pokraj javne govornice i uputio dva poziva.
Prvi je bio upućen drugom vojniku.
Drugi je bio upućen njegovu mentoru, čovjeku koji je smislio sve ovo, uključujući i to kako ga iskoristiti.
Charles Danko donio je odluku: teror će sutra ipak započeti.
Ništa se nije promijenilo.

100.Poglavlje

Sljedećeg je dana sastanak G-8 trebao započeti prema planu. Tvrdočinijaši iz Washingtona tako su željeli. Pa neka im bude.

Te se večeri održavao prijem u galeriji Rodin u Palači Legije časti s pogledom na most Golden Gate.

Domaćin će biti Eldridge Neal, jedan od najcjenjenijih Afroamerikanaca u zemlji, trenutani potpredsjednik države. Svi su policajci bili raspoređeni kao osiguranje na lokaciji i putovima do nje. Svaku je iskaznicu trebalo provjeriti tri puta, svaku kantu za smeće i svaki ventilacijski otvor provjeriti uz pomoć pasa uvježbanih za pronalaženje eksploziva.

No Danko je još bio tamo vani.

A Carl Danko još je bio jedina veza koju sam imala s njegovim sinom.

Opet sam se odvezla u Sacramento dok se ostatak odjela pripremao za G-8 paradu. Carl Danko doimao se iznenađenim što me opet vidi. »Mislio sam da ćete danas primiti nekakvu Medalju časti. Čini se da vam je ubijanje mladeži prešlo u naviku. Zašto ste ovdje?«

»Zbog vašeg sina«, rekla sam mu.

»Moj je sin mrtav.«

No Danko je uzdahnio i pustio me da uđem. Slijedila sam ga natrag do njegove sobice. U kaminu je gorjela vatra. Kleknuo je i raspirio plamenove, a zatim sjeo u naslonjač.

»Kao što sam vam već rekao, o Williamu je trebalo razgovarati prije trideset godina.«

»Ne o Billyju«, rekla sam. »O Charlesu.«

Činilo se da Danko oklijeva. »Rekao sam saveznim agentima...«

»Znamo«, prekinula sam ga usred rečenice. »Znamo što je nekoć radio, g. Danko. Znamo i da nije mrtav.«

Starac je zarežao: »Vi stvarno ne znate prestati? Najprije William, a sada Charlie. Idite preuzeti svoja odlikovanja, inspektorice. Uхватili ste svoje ubojice. Tko vam daje pravo da dolazite ovamo i govorite mi da je Charlie živ?«

»George Bengosian«, odgovorila sam.

»Tko?«

»George Bengosian. Druga žrtva. Poznao je Billyja na Berkeleyju. I više od toga, g. Danko. On je bio taj koji je prijavio vašega sina.«

Danko se pomaknuo na naslonjaču. »Što bi to trebalo značiti?«

»A Frank Seymour? Ubijen je u eksploziji u centru Rincon neki dan. Seymour je bio savezni agent i zapovjednik racije u ulici Hope u kojoj je ubijen vaš sin. Charles je tamo vani. Ubija nedužne ljude, g. Danko. Mislim da je poludio. Mislim da se slažete sa mnom.«

Starac je duboko udahnuo. Neko je vrijeme zurio u vatru, a zatim ustao i otišao do radnog stola. Izvadio je snop pisama iz najdonje ladice. Bacio je ih je pred mene na stolić za kavu.

»Nisam lagao. Moj sin za mene jest mrtav. U zadnjih trideset godina vidio sam ga jednom i to na pet minuta na uglu ulice u Seatleu. Prije nekoliko godina počela su stizati ova pisma. Jednom godišnje, blizu mojeg rođendana.«

Isuse, imala sam pravo sve vrijeme. Charles Danko bio je živ...

Uzela sam pisma i počela ih pregledavati.

Stari je slegnuo ramenima. »Vjerojatno predaje na fakultetu ili tako nešto.«

Pregledala sam omotnice. Nije bilo povratne adrese. No zadnje četiri stigle su sa sjevera. Iz Portlanda, u Oregonu. Jedna čak prije samo četiri mjeseca, 7. siječnja.

Portland.

Kroz glavu mi je prošla misao. To nije mogla biti slučajnost. Stephen Hardaway pohađao je fakultet u Portlandu. Sveučilište

Reed. Pogledala sam starca. »Rekli ste da predaje. Gdje to?«

Odmahnuo je glavom. »Ne znam.«

Ali ja znam. Iznenada mi je to bilo kristalno jasno.

Danko je predavao na Reedu. Sve ovo vrijeme bio je gore, kao sveučilišni profesor.

Tako su se on i Stephen Hardaway upoznali.

101. Poglavlje

Spojili su me s Molinarijem u Palači Legije časti. Potpredsjednikov prijem počinjao je za manje od dva sata. Sastanak G-8 je započeo.

»Mislím da znam gdje je Danko«, povikala sam u slušalicu. »Na Sveučilištu Reed. U Portlandu. Predaje tamo. Joe, Stephen Hardaway studirao je na sveučilištu Reed. Sve se poklapa.«

Molinari mi je rekao da će poslati agente na sveučilište dok se ja vraćam u grad. Cijelim sam putem imala uključena rotirajuća svjetla i sirenu. Kad sam bila južno od Valleja, nisam više mogla čekati. Saznala sam broj centrale Sveučilišta Reed.

Predstavila sam se operatorici na centrali koja me prosljedila Michaelu Picotteu, dekanu za akademske studije. Portlandski agenti FBI-a stizali su dok se on javljao na telefon.

»Moramo što prije pronaći jednog od vaših profesora. Ovo je izuzetno hitan slučaj«, rekla sam mu. »Nemam ime ili opis. Pravo ime mu je Charles Danko. Ima oko pedeset godina.«

»D-Danko?« zamucuo je Picotte. »Na sveučilištu nema nikoga s tim prezimenom. Imamo mnogo profesora u pedesetim godinama. I ja sam jedan od njih.«

Postajala sam sve očajnija i nestrpljivija. »Imate li telefaks?« pitala sam. »Broj telefaksa koji mi možete dati?«

Putem radija javila sam se u postaju i dobila Lorraine na liniju. Rekla sam joj da pronađe FBI-jev plakat tražene osobe za Charlesa Danka iz 1970-ih. Sličnost možda još postoji.

Dekan Picotte stavio me na čekanje dok je primao telefaks.

Približavala sam se Zaljevskom mostu. Međunarodna luka San Francisca bila je udaljena samo dvadeset minuta. Razmišljala sam

da bih mogla i sama otići u Portland. Možda bih trebala odmah sjesti u avion i otići na sveučilište Reed.

»Dobro, primio sam ga«, rekao je dekan, opet se javljajući. »Ovo je plakat tražene osobe...«

»Dobro ga pogledajte«, rekla sam. »Molim vas... Prepoznajete li lice?«

»O, Bože...«, činilo se da se dekan guši.

»Tko je on? Trebam ime!« Povicala sam u telefon. Osjećala sam da Picotte oklijeva. Možda sam tražila da oda kolegu, ili čak prijatelja.

Sišla sam s mosta, ušla u grad i skrenula u Ulicu Harrison. »Dekane Picotte, molim vas... Morate mi reći ime! Životi su u pitanju.«

»Stanzer«, rekao je dekan naposljetku. »Izgleda poput Jeffreyja Stanzera. Gotovo sam siguran.«

Izvukla sam olovku i na brzinu napisala ime. Jeffrey Stanzer. Stanzer je bio Danko!

Danko je bio August Spies. I još je bio na slobodi.

»Gdje ga možemo pronaći?« pitala sam. »Na sveučilištu su agenti FBI-a. Odmah trebamo Stanzerovu adresu.«

Picotte je opet oklijevao. »Profesor Stanzer ugledan je zaposlenik ovog fakulteta.«

Zaustavila sam se uz rub ulice. »Morate nam dati točnu lokaciju gdje možemo pronaći Jeffreyja Stanzera. Ovo je istraga umorstva! Stanzer je ubojica. Ubit će opet.«

Dekan je duoko udahnuo. »Rekli ste da zovete iz San Francisca?«

»Da.«

Nastala je stanka. »On je dolje kod vas... Jeffrey Stanzer održat će predavanje na sastanku G-8. Mislim da je predavanje večeras.«

O, Bože, Danko će pobiti sve tamo.

102.Poglavlje

Charles Danko stajao je pod jarkim svjetlima ispred Palače Legije časti dok su mu cijelo tijelo prolazili trnci od napetosti i iščekivanja. Ovo je bila njegova noć. Bit će slavan, a i njegov brat William također.

Svi koji su ga poznavali bili bi iznenađeni što večeras drži govor u San Franciscu. Jeffrey Stanzer proveo je godine u povučenom akademskom životu, pomno izbjegavajući oči javnosti. Skrivajući se od policije.

No večeras će učiniti nešto mnogo odvažnije od držanja nekog dosadnog govora. Sve teorije i analize nisu sad značile ništa. Večeras će iznova napisati povijest.

Svaki policajac u San Franciscu tražio je njega, Augusta Spiesa. A najsmješnije od svega bilo je to što su ga propuštali da uđe i to na glavna vrata!

Stresao se od vala hladnoće koji ga je prošao. Čvršće je pritisnuo svoju torbu uz izgužvani smoking. U torbi je bio njegov govor. Analiza učinaka ulaganja stranog kapitala na tržišta rada zemalja u razvoju. Njegovo životno djelo, rekli bi neki. Ali što je itko zapravo znao o njemu? Ništa. Čak ni njegovo ime.

Ispred njega su agenti odjeveni u smokinge i večernje haljine pregledavali džepove i torbice ekonomista i žena veleposlanika, umišljenih funkcionara koji su hrlili na ovakva događanja.

Mogao bih ih sve pobiti, mislio je. A zašto i ne bih? Došli su podijeliti svijet, ostaviti svoj ekonomski trag na onima koji im ne mogu konkurirati ili se čak ni braniti.

Krvopije, pomislio je. Odvratna ljudska bića vrijedna prezira. Svi ovdje zaslužuju smrt. Baš poput Lightowera i Bengosiana.

Red ljudi prolazio je pokraj odljeva Rodinovog Mislioca.

Još jednom su mu udovima prostrujali trnci. No naposljetku je i na Danka došao red da preda svoju posebnu VIP pozivnicu privlačnoj ženi odjevenoj u crnu večernju haljinu. Vjerojatno FBI. Vjerojatno joj je ispod haljine bio Glock. Cure s mudima, pomislio je Danko.

»Dobra večer, gospodine«, rekla je i provjerila je li njegovo ime na popisu. »Ispričavam se zbog neugodnosti, profesore Stanzer, no smijem li vas zamoliti da nam predate torbicu za spise na pregled?«

»Svakako. Ali to je ionako samo moj govor«, rekao je Danko, dodajući joj torbu poput svakog smetenog profesora. Ispružio je ruke dok ga je zaštitar pregledavao detektorom metala.

Zatim je napipao nešto u njegovu kaputiću. »Što je ovo?« pitao je. Danko je izvukao mali plastični spremnik. Na njemu je bila naljepnica iz ljekarne i recept izdan na njegovo ime. Spremnik je bio još jedno

remek-djelo Stephena Hardawaya. Jadni mrtvi Stephen. Jadni Julia, Robert i Michelle. Vojnici. Baš kao i on.

»Za moju astmu«, rekao je Danko. Malo se nakašljao i pokazao prema svojim prsima. »Proventil. Uvijek ga trebam prije govora. Imam čak i rezervni.«

Zaštitar ga je na trenutak gledao. Ovo je zapravo bilo zabavno. On i Stephen usavršili su spremnik. Kome treba oružje i bombe kad je sav užas ovog svijeta mogao stati na njegov dlan?

William bi bio ponosan!

»Smijete ući, gospodine.« Zaštitar je napokon mahnuo Charlesu Danku da prođe. »Uživajte večeras.«

»To i namjeravam.«

103. Poglavlje

Pritisnula sam gas do daske i projurila Explorerom kroz crveno svjetlo, jureći ulicom Ness prema ulici Geary. Palača Legije časti bila je na samom kraju poluotoka, blizu mosta Golden Gate. Čak i ako promet nije bio gust, trebalo mi je deset minuta do tamo.

Birala sam Molinarijev broj. Njegov mobitel nije prihvaćao pozive.

Pokušala sam dobiti šefa policije. Javio se jedan od njegovih pomoćnika i rekao da je šef među uzvanicima. »Potpredsjednik upravo ulazi u prostoriju«, rekao je. »Eno ga.«

»Slušaj me!« Urlala sam dok sam krivudala kroz promet uz zavijajuću pratnju sirene. »Pronađi Tracchija ili Molinarija, koji god ti je bliže. Daj im ovaj telefon. Ovo je pitanje nacionalne sigurnosti. Nije me briga s kime razgovaraju! Kreni! Odmah!«

Nakratko sam pogledala na sat na ploči s instrumentima. Bomba bi mogla eksplodirati u bilo kojem trenutku. Imali smo samo fotografiju staru 30 godina da bismo identificirali Charlesa Danka. Nisam bila sigurna bih li ga i sama prepoznala.

Minuta je prošla vrlo sporo. Tada sam čula glas u slušalici mobitela. Molinari. Napokon.

»Joe«, rekla sam u slušalicu, »samo me slušaj, molim te. Charles Danko je tamo! Upravo sada! Predstavlja se kao Jeffrey Stanzer.

Održat će predavanje na konferenciji. Ja stižem za tri minute. Sredi ga, Joe!«

Brzo smo raspravili o prednostima i manama evakuiranja Palače ili nekakve objave sa Stanzerovim imenom. Molinari se tomu protivio. Na prvi znak uzbune mogao bi odlučiti izvesti ono što je planirao.

Napokon sam izašla na 3. ulicu, a zatim uzbrdo prema Palači. Park je bio prepun demonstranata. Prolaz su priječile barikade.

Policijci su provjeravali osobne dokumente. Spustila sam prozor i pokazala značku, pritišćući trubu što sam jače mogla.

Napokon sam mogla manevrirati kroz uski prolaz između limuzina i policijskih automobila koji se pružao do same palače. Ostavila sam Explorer ispred samog ulaza sa stupova i lukovima. Počela sam trčati. Stalno sam se zalijetala u savezne agente koji su nešto govorili u svoje prijenosne radiouređaje i pokazivala im značku. »Propustite me!«

Napokon sam se progurala u glavnu zgradu. Hodnici su bili prepuni. Državnici, počasni gosti.

Ugledala sam Molinarija kako izvikuje zapovijedi u svoj ručni radio. Dotrčala sam do njega. »Ovdje je«, rekao je. »Ime mu je prekriženo na popisu gostiju. Već je ušao.«

104. Poglavlje

Posvuda su bili veleposlanici, članovi kabineta, poslovni ljudi. Razgovarali su u skupinama i pijuckali pjenušac. U bilo kojem trenutku bomba bi mogla eksplodirati. Potpredsjednika su odvodili na sigurno. No Charles Danko mogao je biti bilo gdje. Sam je Bog znao što namjerava. Čak nismo znali ni kako gad sad izgleda!

Molinari mi je dodao walkie-talkie namješten na njegovu frekvenciju. »Imam plakat s njegovom fotografijom. Idem lijevo. Ostani u kontaktu sa mnom, Lindsay. Večeras nema junačenja.« Počela sam se provlačiti kroz gužvu. U glavi sam se prisjećala slike Charlesa Danka od prije trideset godina i uspoređivala je sa svakim licem koje sam vidjela. Da sam barem tražila dekana Sveučilišta Reed da mi da trenutačni Dankov opis. Sve se događalo prebrzo. Još sam išla prebrzo.

Gdje si, Danko, ti gade ?

crowarez.org

»Pretražujem glavnu prostoriju«, rekla sam u walkie-talkie. »Ne vidim ga.«

»Ja sam u pokrajnjoj prostoriji«, odvratio je Molinari. »Još ništa. Ali sigurno je tu.«

Zurila sam u svako lice. Naša je jedina prednost bila to što nije znao da mi znamo. Nekoliko agenata je potajno pratilo ljude prema izlazima. Nismo smjeli izazvati paniku i tako se odati.

Ali nisam ga vidjela nigdje. Gdje je bio Danko? Što je planirao za večeras? Sigurno je bilo veliko kad je došao osobno.

»Idem prema prostoriji s Rodinovim skulpturama«, rekla sam Molinariju. Oko mene su bili veliki, prepoznatljivi brončani kipovi na mramornim postoljima i ljudi koji su pijuckali pjenušac. Došla sam do nekoliko ljudi koji su se okupili pokraj jednog kipa.

»Što se događa ovdje?« Pitala sam ženu u crnoj haljini.

»Potpredsjednik«, rekla je. »Sad bi trebao proći ovuda.« Potpredsjednika su odveli, no to nikomu nije rečeno. Ljudi su se okupljali kako bi se upoznali s njime. Hoće li i Danko biti tu?

Proučavala sam jedno lice za drugim.

Vidjela sam visokog, mršavog muškarca koji je ćelavio na tjemenu. Imao je visoko čelo. Blisko smještene, uske oči. Ruku je držao u džepu kaputića. Osjetila sam iznenadnu hladnoću u prsima.

Uočila sam sličnost s fotografijom starom trideset godina. Uokolo su se kretali ljudi blokirajući mi pogled. No nije bio nikakve sumnje. Charles Danko bio je slika i prilika svog oca.

Okrenula sam glavu i progovorila u svoj walkie-talkie. »Pronašla sam ga! Joe, ovdje je.«

Danko je stajao u redu za upoznavanje s potpredsjednikom. Srce mi je bijesno udaralo. Lijeva mu je ruka još bila u džepu kaputića. Je li držao nekakav detonator? Kako ga je uspio unijeti?

»U prostoriji sam s Rodinovim skulpturama. Joe, gledam ravno u njega.«

»Ostani tamo«, rekao je Molinari. »Dolazim. Nemoj riskirati.«

Iznenada se Dankov pogled našao na meni. Ne znam je li me vidio na TV-u kao dio istrage ili mi je na licu pisalo da sam policajka. Nekako je znao. Pogledi su nam se ukrstili.

Vidjela sam da izlazi iz reda u kojem je stajao. Nije skidao pogleda s mene.

Napravila sam korak prema njemu. Otkopčala sam kaputić kako bih izvukla pištolj. Najmanje desetak ljudi priječilo mi je put. Morala sam se probiti. Izgubila sam Danku iz vida samo na trenutak. Ne više.

Kad su se ljudi opet razmaknuli, Danko više nije bio tamo. Bijeli je zec opet nestao.

105. Poglavlje

Progurala sam se do mjesta gdje je stajao nekoliko sekunda prije. Nestao je! Pogledom sam pretražila sobu. »Izgubila sam ga«, procijedila sam u walkie-talkie. »Vjerojatno se zavukao u gužvu. Prokleti gad!« Bila sam bijesna na sebe bez pravog razloga.

Nigdje nisam vidjela Charlesa Danka. Svi su muškarci imali smokinge i izgledali jednako. A svi su oni bili izloženi opasnosti, možda i smrtnoj.

Prošla sam barikade pokazujući značku i otrčala niz dugi hodnik koji je vodio u zatvoreni dio muzeja. Danku još nije bilo ni traga. Otrčala sam natrag u glavnu prostoriju i naletjela na Molinarija.

»Ovdje je. Znam da je tu, Joe. Ovo je njegov veliki trenutak.«

Molinari je klimnuo glavom i javio svima da nitko, ni u kojem slučaju, ne smije napustiti zgradu. Pomislila sam da će, ako nešto eksplodira u Palači, pokraj ovoliko ljudi, to biti potpuna katastrofe. I ja bih poginula. Molinari također. Bilo bi to gore od trgovačkog centra Rincon.

Gdje si, Danko?

Zatim sam ga opet ugledala na trenutak. Ili sam barem tako mislila. Pokazala sam prema visokom proćelavom čovjeku. Udaljavao se od nas ulazeći sve dublje u gužvu. »To je on!«

»Danko!« Povikala sam izvlačeći Glock iz futrole. »Danko! Stani!«

Gomila se dovoljno raširila da ga vidim kako izvlači ruku iz džepa. Opet je vidio da ga gledam, a zatim mi se nasmiješio. Kog je to vraga imao?

»Policija!« povikao je Molinari. »Svi dolje!«

Prsti Charlesa Danka bili su omotani oko nečega. Nisam znala je li to pištolj ili možda detonator.

Tada sam vidjela što ima u ruci. Mali plastični spremnik. Koji je to vrug bio? Podigao je ruku, a ja sam pojurila prema njemu. Nisam imala drugog izbora.

Nekoliko sekunda poslije zaletjela sam se u Charlesa Danka, grabeći ga za ruku i nadajući se da će mu spremnik ispasti. Uхватила sam ga za ruku, očajnički mu pokušavajući istrgnuti spremnik iz nje. Nisam mogla.

Čula sam kako stenje od boli i okreće spremnik prema meni. Izravno prema mojem licu.

Molinari je bio s Dankove druge strane i pokušavao ga srušiti. »Makni se od njega!« Čula sam kako viče na mene. Spremnik se opet okrenuo, ovaj put prema Molinariju. Sve se događalo brzo, u nekoliko sekunda.

Vukla sam Dankovu ruku. Osjećala sam da popušta. Pokušavala sam je slomiti.

Okrenuo se prema meni. Oči su nam se susrele. Nikada nisam vidjela takvu mržnju, takvu hladnoću. »Gade!« Povikala sam mu u lice. »Ovo je za Jill!«

U tom sam trenutku pritisnula spremnik.

Sprej ga je poprskao po licu. Iz velike blizine. Danko je zakašljao i počeo hvatati zrak. Lice mu se iskrivilo u užasnutu masku. Drugi su ga agenti držali. Odvukli su ga od mene.

Danko je teško disao. Još je kašljao, kao da pokušava izbaciti otrov iz pluća.

»Gotovo je«, rekla sam duboko udahnuvši. »Ti si gotov. Gotov si. Izgubio si, gade.«

Oči su mu se prazno smiješile. Privukao me bliže. »Nikada neće biti gotovo, glupačo. Uvijek postoji drugi vojnik.«

Tada sam začula pucnjeve i shvatila da zaista jesam glupača.

106.Poglavlje

Istrčali smo u dvorište Palače iz kojeg su se čuli pucnjevi. Joe Molinari i ja progurali smo se kroz gomilu. Ljudi su bili užasnuti, neki

su već plakali.

Isprva nisam vidjela što se događalo, a onda jesam. I voljela bih da nisam.

Eldridge Neal ležao je na leđima, dok mu se na prsima širila crvena mrlja. Netko je ustrijelio potpredsjednika SAD-a. O, Bože. Ne još jedna američka tragedija.

Agenti tajne službe držali su neku ženu. Nije mogla imati više od osamnaest ili devetnaest godina. Bujna crvena kosa. Urlala je na potpredsjednika, nešto o novorođenčadi koja se u Sudanu prodaju u ropstvo, o AIDS-u koji ubija milijune u Africi, o korporacijskim ratnim zločinima u Iraku i Siriji. Vjerojatno je dočekala Neala dok su ga izvodili iz glavne prostorije.

Iznenada sam prepoznala djevojku. Već sam je vidjela, u uredu Rogera Lemouza. Djevojka koja mi je pokazala prst na odlasku. K vragu, bila je još djevojčica.

Joe Molinari pustio je moju ruku i išao pomoći potpredsjedniku. Djevojku koja je psovala i vrištala su odveli. Istodobno su u dvorište ušla kola hitne pomoći. Bolničari su iskočili i počeli pomagati potpredsjedniku Nealu.

Je li Charles Danko planirao ovo?

Je li znao da smo mu na tragu?

Je li ovo bila namještaljka? Znao je da će doći do kaosa ako ga sustignemo? Što je ono rekao? Uvijek postoji drugi vojnik.

To je bilo najstrašnije od svega. Zнала sam da Danko ima pravo.

107. Poglavlje

Trebala sam ići u bolnicu da me pregledaju, no nisam željela. Još ne. Joe Molinari i ja otišli smo s crvenokosom djevojkom natrag u postaju. Ispitivali smo Annette Breiling nekoliko sati, a onda se ta revolucionarka i teroristica, osoba koja je hladnokrvno ustrijelila potpredsjednika, jednostavno slomila.

Annette Breiling rekla nam je sve što smo željeli znati, i više od toga, o zavjeri kod Palače Legije časti.

Bilo je četiri ujutro kad smo stigli u bogatu četvrt u Kensingtonu, gradiću blizu Berkeleyja. Tamo je već bilo pet-šest policijskih

automobila, a svi su policajci bili dobro naoružani. Ulica je bila u brdima i gledala je na umjetno jezero San Pablo. Bilo je vrlo lijepo i iznenađujuće otmjeno. Izgledalo je kao da se tu nikada ne bi moglo dogoditi nešto loše.

»Dobro živi«, rekao je Molinari, ali neobavezni razgovor tu je završio. »Ti i ja imamo čast.«

Ulazna je vrata otvorio profesor romanskih jezika Roger Lemouz. Na sebi je imao kućni ogrtač, a crna kovrčava kosa bila mu je razbarušena. Oči su mu bile mutne i crvene. Pitala sam se je li pio te večeri. Je li Lemouz slavio?

»Gospođo inspektorice«, rekao je promuklim šaptom, »počinjete me pomalo gnjaviti. Sad je četiri ujutro. Ovo je moj dom.«

Nisam se trudila odgovoriti nekom jednako neumjesnom primjedbom, a nije ni Molinari. »Uhićeni ste zbog zavjere za umorstvo«, rekao je, a zatim se progurao unutra.

Lemouzova žena i dvoje djece pojavili su se iza njega, ušavši u dnevnu sobu, što nije bilo baš najsretnije. Dječak je imao najviše dvanaest godina, a djevojčica je bila još i mlađa. Molinari i ja spremili smo pištolje.

»Charles Danko je mrtav«, rekla sam Lemouzu. »Mlada žena koju znate pod imenom Annette Breiling povezala vas je s umorstvom Jill Bernhardt. Sa svim umorstvima, Lemouz. Rekla nam je da ste vi organizirali ćeliju Stephena Hardawaya. Unovačili ste Juliju Marr i Roberta Greena. Kontrolirali ste Charlesa Danka, znali ste kako treba s njim. Bijes u njemu kiptio je trideset godina, no uspjeli ste ga navesti da ga pretvori u djelo. Bio je vaša marioneta.«

Lemouz mi se nasmijao u lice. »Ne poznajem nijednu od tih osoba. Gđica Breiling je bila moja studentica. Ali prestala je studirati. Silno ste pogriješili i odmah ću nazvati odvjetnika ako ne odete.«

»Uhićeni ste«, rekao je Joe Molinari, kako bi ono očito postalo službeno. »Želite li čuti svoja prava, profesore? Želim vam ih pročitati.«

Lemouz se nasmiješio. Bilo je to neobično i jezivo. »Još ne razumijete, zar ne? Nijedno od vas. Zbog toga ste osuđeni na propast. Jednog će se dana vaša zemlja raspasti. To se već počelo događati.«

»Objasnite nam to što nam izmiče.« Istresla sam mu riječi u lice.

Klimnuo je glavom i okrenuo se prema svojoj obitelji. »Izmiče vam ovo.« Njegov maloljetni sin držao je pištolj u ruci i bilo je očito da ga zna upotrijebiti. Oči su mu bile hladne kao i očeve.

»Oboje ću vas ubiti«, rekao je. »Bit će mi to zadovoljstvo.«

»Vojska koja se diže protiv vas golema je, njihov je cilj pravedan. Žene, djeca, toliko mnogo vojnika, gospođo inspektorice. Razmislite o tome. Treći svjetski rat je počeo.«

Lemouz je mirno otišao do svoje obitelji uzeo pištolj iz ruke svojeg sina. Stalno ga je držao okrenutog prema nama. Zatim je poljubio ženu, kćer i sina. Poljupci su bili nježni i iskreni.

U očima njegove žene bile su suze. Lemouz je šapnuo nešto svakome od njih.

Izašao je iz dnevne sobe hodajući unatrag, a zatim smo začuli korake u trku. Negdje u kući zalupila su se vrata. Kako se mogao nadati da će se izvući?

U unutrašnjosti kuće glasno je odjeknuo pucanj.

Molinari i ja potrčali smo u tom smjeru.

Pronašli smo ga u spavaćoj sobi. Ustrijelio se metkom u desnu sljepoočnicu.

U drugoj su sobi naricali njegova žena i djeca.

Toliko vojnika, pomislila sam. Ovo neće prestati, zar ne?

Ovaj Treći svjetski rat.

108. Poglavlje

Charles Danko nije me poprskao ricinom. To su mi govorili liječnici dok su me cijelo jutro pregledavali na toksikološkom odjelu medicinskog centra Moffit.

A potpredsjednik je preživio pokušaj atentata. Pričalo se da je dva kata ispod mene, da je čak već razgovarao sa svojim šefom u Washingtonu.

Nekoliko sam sati provela ležeći dok je iz mene virio pravi labirint žica i cjevčica, a monitori su mi očitavali puls i disanje. Utvrđeno je da je u Dankovom spremniku bio ricin. Dovoljno ricina da ubije stotine ljudi, ako se neprimjetno proširi. Danko je imao ricina u plućima i bio je na samrti. Nije mi bilo žao što sam to čula.

Oko podne me nazvao predsjednik. Da, predsjednik države. Stavili su mi slušalicu telefona pokraj uha i kroz izmaglicu se sjećam da sam oko šest puta čula riječ junakinja. Predsjednik je čak rekao da se nada kako će imati priliku upoznati me uživo. Našalila sam se da bismo trebali pričekati da prestanem ispuštati toksično zračenje.

Kad sam otvorila oči nakon drijemanja, Joe Molinari sjedio je na rubu mog kreveta, kod nogu.

Nasmiješio se. »Hej, Zar nisam rekao bez junačenja?«

Zatreptala sam i također se nasmiješila, još pospana više nego ponosna i posramljena zbog cjevčica i monitora.

»Dobre su vijesti«, rekao je namignuvši, »to da liječnici kažu da si dobro. Samo će te još nekoliko sati zadržati na promatranju. Vani te čeka cijela vojska novinara.«

»Koje su loše vijesti?« rekla sam promuklo.

»Netko će te morati naučiti kako se odjenuti za fotografiranje.«

»Trebam novi modni stil«, uspjela sam iscijediti osmijeh.

Primijetila sam da mu je preko ruke prebačen kišni ogrtač te da nosi tamnoplavo odijelo u kojem sam ga vidjela prvi put. Bilo je to vrlo lijepo odijelo i dobro mu je pristajalo.

»Potpredsjednik se oporavlja. Večeras se vraćam u Washington.«

Mogla sam samo klimnuti glavom. »Dobro...«

»Ne«, odmahnuo je glavom približavajući mi se. »Nije dobro. Jer to nije ono što želim.«

»Oboje smo znali da će se to dogoditi«, rekla sam, pokušavajući biti snažna. »Imaš posao. Druge žene kojima si nadređen...«

Molinari se namrštio. »Dovoljno si hrabra da napadneš čovjeka sa spremnikom smrtonosnog otrova u ruci, no odbijaš se izboriti za ono što želiš.«

Osjetila sam kako mi se iz kuta jednog oka šuljala suza. »Trenutačno ne znam što želim.«

Molinari je spustio ogrtač i prišao mi bliže, stavljajući mi ruku na obraz i brišući suzu s njega. »Mislim da trebaš vremena. Moraš odlučiti, kad se sve smiri, jesi li spremna pustiti nekoga blizu k sebi. Imati pravu vezu, Lindsay.«

Uzeo je moju ruku u svoju. »Ime mi je Joe, Lindsay. A ne Molinari, ili gospodin doministar. Govorim o nas dvoje. Ne želim sve okrenuti na šalu jer si već bila povrijeđena. Ili zato što si izgubila vrlo blisku

prijateljicu. Znam da će te to razočarati, Lindsay, ali imaš pravo biti sretna. Znaš na što mislim. Zovi me staromodnim ako hoćeš.« Nasmiješio se.

»Staromodni«, rekla sam, čineći upravo ono za što me optuživao, šaleći se kad bih trebala biti ozbiljna.

Nešto je zapelo u meni, kao što se to uvijek događalo kad bih željela govoriti iz srca. »Koliko često si u ovim krajevima?«

»Dolazim održati govore, na konferencije o sigurnosti... Ako još uzmemo u obzir pokoji krizu nacionalne sigurnosti...«

Nasmijala sam se. »Ne možemo si pomoći. Moramo se šaliti. Oboje.«

Molinari je uzdahnuo. »Ovo si već i ti morala shvatiti: Nisam jedan od kretena, Lindsay. Naša veza može uspjeti. Sljedeći je korak tvoj. Moraš se pomaknuti s mjesta i pokušati.«

Ustao je i pogladio me po kosi. »Liječnici su me uvjerali da je ovo u potpunosti sigurno.« Nasmiješio se, a zatim se nagnuo i poljubio mi usne. Njegove su usne bile meke, a moje suhe i ispucale od noći pa su se zalijepile za njegove. Pokušavala sam mu pokazati kako se osjećam, znajući da bih bila luda da mu ne kažem i pustim ga da ode.

Joe Molinari ustao je i opet prebacio ogrtač preko ruke. »Bio mi je užitak i čast upoznati vas, inspektorice Boxer.«

»Joe«, rekla sam, pomalo se bojeći pustiti ga da ode.

crowarez.org

»Znaš gdje me možeš pronaći«

Gledala sam ga kako ide prema vratima. »Nikad ne znaš kad će se djevojka naći u krizi nacionalne sigurnosti...«

»Da«, okrenuo se i nasmiješio. »Ja sam momak za krize nacionalne sigurnosti.«

109. Poglavlje

To poslijepodne k meni je došao liječnik i rekao mi da je s mojim tijelom sve u redu, a dvije-tri čaše dobrog vina mogu to samo poboljšati.

»Tu su čak i neki koji vas žele odvesti kući«, rekao je.

Vidjela sam Claire i Cindy kako stoje ispred moje sobe i vire unutra. Odvezle su me kući samo da se istuširam, presvučem i zagrlim Marthu što već predugo nisam. Nakon toga sam morala otići u postaju. Svi su iznenada htjeli razgovarati sa mnom. Dogovorila sam se s djevojkama za poslije u Susie's. Bilo je važno da se držimo skupa.

Intervjue za vijesti dala sam na stepenicama ispred zajedničke zgrade gradske vijećnice, okružnog tužilaštva i središnje policijske postaje. Tom Brokaw intervjuirao me putem videoveze. Dok sam prepričavala kako sam pronašla Danka i Hardawaya, tijelom su mi prolazili drhtaji i osjećala sam se daleko od svega iako sam još govorila. Jill je bila mrtva, Molinari je otišao. Nisam se baš osjećala poput junakinje. Telefon će zazvoniti, prijavit će neko novo umorstvo i život će se nastaviti kakav je i bio dosad. Ali ovaj put sam znala da ništa više nikada neće biti isto.

Cure su došle po mene oko četiri i trideset. Pisala sam izvješća. Iako su se Jacobi i Cappy hvalili da imaju najbolju inspektoricu u policiji, bila sam u depresiji. Sama i prazna. Barem dok cure nisu došle.

» Hej «, rekla je Cindy, mašući mi ispred lica malom meksičkom zastavicom iz koktela. »Margarite nas čekaju.«

Odvele su me u Susie's, posljednje mjesto na kojem smo bile s Jill. Zapravo, tu smo je prije dvije godine i uvele u našu tek nastalu skupinu. Sjele smo u svoj uobičajeni separe i naručile margarite. Opisala sam im zastrašujuću jurnjavu u Palači noć prije, predsjednikov poziv, pa danas Brokaw i večernje vijesti.

No bilo je tužno što smo samo tri. Pokraj Claire je zjapilo prazno mjesto.

Tada smo dobile piće. »Kuća časti, naravno«, rekla je konobarica Joanie.

Podigle smo čaše, pokušavajući se nasmiješiti, no sve smo se borile sa suzama. »Za našu Jill«, rekla je Claire. »Možda sad počne počivati u miru.«

»Nikada neće počivati u miru«, rekla je Cindy, smijući se kroz suze. »To nije u skladu s njezinim karakterom.«

»Sigurno je tamo gore«, rekla sam, »sagledava poredak svih stvari i baca pogled dolje na nas. Cure, sve sam shvatila... «

»Onda se sigurno smiješi«, rekla je Claire.

»Za Jill«, rekle smo sve tri. Čaše su zazveckale. Bilo je teško shvatiti da će odsad biti tako. Silno mi je nedostajala, a nikada kao u ovom trenutku kad smo sjedile za našim stolom bez nje.

»Pa«, rekla je Claire, pročistivši grlo i spuštajući pogled na mene.
»Što će se sada biti?«

»Naručit ćemo rebarca, a ja ću popiti još jedan koktel«, rekla sam.
»Možda i više od jednog.«

»Mislim da te zapravo pita što je s tobom i zgodnim doministrom«, namignula je Cindy.

»Vraća se u Washington«, rekla sam. »Večeras.«

»Za stalno?« pitala je Claire, iznenađena.

»Tamo se nalaze prislušni uređaji i crni helikopteri.« Promiješala sam piće. »Mislim da su to helikopteri Bell.«

»Aha«, klimnula je glavom Claire. Pogledala je prema Cindy. »On ti se sviđa, zar ne, Lindsay?«

»Sviđa mi se«, rekla sam. Mahnula sam Joanie i naručila još jednu rundu pića.

»Nisam mislila sviđa li ti se, dušo. Nego sviđa li ti se zbilja.«

»Što želiš da ti kažem, Claire ? Da počnem pjevati neku plačljivu pjesmu?«

»No«, rekla je Claire, pogledavši Cindy, a zatim opet mene.
»Želimo da staviš sa strane sve što te sprječava da učiniš ono ispravno i ne dopustiš mu da uđe u taj avion.«

Ispravila sam leđa i progutala slinu zbog nelagode.

»Riječ je o Jill...«

»Jill?«

Udahnula sam a na oči su mi na trenutak navrle suze. »Nisam bila uz nju kad me je trebala. One večeri kad je izbacila Stevea.«

»O čemu govoriš?« rekla je Claire. »Bila si u Portlandu.«

»Bila sam s Molinarijem«, rekla sam. »Vratila sam se iza jedan u noći. Jill je zvučala nesigurno. Rekla sam da ću doći k njoj, ali nisam inzistirala. Znate zašto? Jer sam bila zagledana u Joea. A ona je upravo izbacila Stevea.«

»Rekla je da je dobro«, odvrtila je Cindy. »Sama si nam to ispričala.«

»Jill je bila takva. Nikada nije tražila pomoć. Kako bilo, nisam bila uz nju kad je trebalo. I bilo to ispravno ili pogrešno, ne mogu pogledati Joea da ne vidim nju. I čujem kako me treba i mislim da bi možda bila tu da sam otišla k njoj.«

Nijedna od njih dvije nije rekla ništa. Ni riječi. Sjedila sam tamo, stisnutih zuba, boreći se sa suzama.

»Znaš što?« rekla je Claire i pružila ruku preko stola te primila moju. »Mislim da si previše pametna da bi se zavaravala kako su tvoji rijetki trenuci sreće ikako utjecali na ono što se dogodilo Jill. Znaš da bi ona prva željela da budeš sretna.«

»Znam, Claire«, klimnula sam glavom. »Ali ne mogu prestati misliti o tome...«

»Bolje ti je da prestaneš«, rekla je Claire i stisnula mi ruku, »jer se samo pokušavaš povrijediti. Svi imaju pravo biti sretni, Lindsay. Čak i ti.«

Obrisala sam suzu ubrusom od koktela. »Već sam to čula jednom danas«, rekla sam i nisam mogla suzdržati osmijeh.

»Pijmo u ime Lindsay Boxer«, objavila je Claire i podigla čašu. »Nadajmo se da će jednom u životu čuti to jasno i glasno.«

Prekinuli su nas povici s bara. Svi su pokazivali prema TV-u. Umjesto nekakve glupe utakmice, na ekranu je bilo moje lice. Tom Brokaw postavljao mi je pitanja. U restoranu su se začuli zvižduci i povici odobravanja.

Bila sam na večernjim vijestima.

110. Poglavlje

Joe Molinari popio je gutljaj votke koji mu je donijela stjuardesa, a zatim se spustio u sjedalo na vladinom mlažnjaku. Uz malo sreće spavat će cijelim putem do Washingtona. Nadao se da hoće. Ne, sigurno će spavati. I to duboko.

Prvi put u više dana.

Ujutro će morati biti svjež da podnese izvješće ministru domovinske sigurnosti. Mogao je sa sigurnošću reći da su svi problemi otklonjeni. Eldridge Neal će se oporaviti. Morat će napisati mnogo izvješća. Možda će morati izaći pred kongresni pododbor. Očito je oko njih

rastao bijes koji će morati držati na oku. Ovaj put terorizam nije došao izvana.

Molinari se opustio u mekanom sjedalu. Pred očima je vidio cijelu sliku zapanjujućeg niza nedavnih događaja. Od trenutka kad su mu u nedjelju javili za bombu postavljenu u San Franciscu do trenutka kad su on i Lindsay Boxer sredili Charlesa Danka na sinoćnjem prijemu povodom sastanka G-8. Znao je što će napisati: imena i pojedinosti, slijed događaja, ishod. Znao je kako sve objasniti, pomislio je.

Sve osim jednog.

Nje. Molinari je zatvorio oči osjećajući nevjerojatnu melankoliju.

Kako objasniti iskre koje bi skočile svaki put kad bi se dodirnuli? Ili osjećaj koji bi ga obuzeo svaki put kad bi pogledao u njezine zelene oči. Lindsay je bila snažna i čvrsta, ali istodobno nježna i ranjiva. Baš poput njega. Bila je i zabavna, kad je željela, a to je bilo često.

Volio bi da može napraviti neku veliku romantičnu gestu, kao u filmovima. Povesti je nekamo avionom. Javiti u ured: Sastanak s pododborom morat će pričekati, gospodine. Molinari je osjetio kako mu se osmijeh širi licem.

»Trebali bismo poletjeti za pet minuta, gospodine«, obavijestila ga je stjuardesa.

»Hvala«, rekao je klimajući glavom. Pokušaj se opustiti. Spavaj. Tjerao se da razmišlja o domu. Zadnja je dva tjedna živio u hotelu. Možda nije želio ovakav kraj, no bit će lijepo doći kući. Još je jednom zatvorio oči.

»Gospodine«, opet mu se obratila stjuardesa. U avion je ušao policajac u odori. Stjuardesa ga je dovela do njega.

»Oprostite, gospodine«, rekao je policajac. »Dogodilo se nešto hitno. Rečeno mi je da zadržim avion i dovedem vas natrag unutra. Policija mi je dala ovaj broj da ga nazovete.«

Molinarija je podbola zabrinutost. Koji se sad vrug mogao dogoditi? Uzeo je papir od policajca i zgrabio svoju torbu za spise i mobitel. Birao je broj, rekao pilotu da čeka i slijedio policajca koji ga je poveo van iz aviona. Prislonio je mobitel uz uho.

111. Poglavlje

Mobitel mi je zazvonio baš kad se Molinari pojavio na izlazu zgrade. Stajala sam tamo i gledala ga. Kad me ugledao, s mobitelom uz uho, počeo je shvaćati. Na licu mu se pojavio osmijeh. Veliki osmijeh.

Još nikada nisam bila tako nervozna. Onda smo zastali, udaljeni možda tri metra. On je prestao hodati.

»Ja sam hitan slučaj«, rekla sam u mobitel. »Trebam tvoju pomoć.«

Molinari se najprije nasmiješio, a onda je shvatio i namjestio pretjerano namršteni izraz lica, prikladan doministru. »Imaš sreće. Ja sam momak za hitne slučajeve.«

»Nemam život«, rekla sam. »Imam vrlo lijepog psa. I prijateljice. I ovaj posao. I dobra sam u njemu. Ali nemam život.«

»A što žehš?« pitao je Molinari, i prišao bliže.

Oči su mu bile sjajne i blage. Odražavale su neko veselje koje je bilo veće od slučaja koji nas je spojio i cijelog kontinenta koji nas je razdvajao.

»Tebe«, rekla sam. »Želim tebe. I mlažnjak.«

Nasmijao se pa stao ispred mene.

»Ne«, odmahнула sam glavom. »Želim samo tebe. Nisam te mogla pustiti da odeš tim avionom prije nego što ti to kažem. Ova veza s jedne obale na drugu, možemo pokušati ako želiš. Kažeš da dolaziš na konferencije, a ponekad i zbog nacionalne krize... I ja ponekad idem tamo. Nedavno sam dobila poziv u Bijelu kuću. Ti si bio u Bijeloj kući, Joe. Možemo...«

»Psssst!« Stavio mi je prst na usta. Zatim se sagnuo i poljubio me nasred zračne luke. Toliko me obuzelo što sam napokon pokušavala biti otvorena da sam progutala vlastite riječi. Tijelo mi se ukočilo i, Bože, bilo je tako prirodno biti u njegovu zagrljaju. Obujmila sam ga prstima oko ruku i stisnula što sam jače mogla.

Nakon poljupca Molinari se nasmiješio. »Znači, dobila si poziv u Bijelu kuću? Uvijek sam se pitao kako bi to bilo spavati u Lincolnovoj sobi.«

»Samo ti sanjaj.« Nasmijala sam se dok me on gledao plavim očima. Zatim sam ga čvrsto uzela pod ruku i opet s njim krenula prema terminalu. »No stol u vašem uredu u Washingtonu, g. doministre. To zvuči malo zanimljivije...«

Zahvala

Kao i uvijek, zahvaljujemo se inspektorici Odjela za umorstva Holly Pera i njezinom partneru Joeu Toomeyju, iz policije San Franciska, što se svaki dan bave onime o čemu mi samo pišemo. I što su nas upoznali s Dinom Zografosom, iz Posebne skupine za oružja i taktiku, koji nam je pomogao dočarati užas koji izaziva tempirana bomba. I naredniku Joeu Sanchezu te umirovljenom inspektoru Steveu Engiera iz policije Berkeleyja koji su radili tijekom ludih 1960-ih te su na nekoliko sati oživjeli Narodnu Republiku Berkeley u svoj njezinoj razornosti i njezinim snovima.

Corry
crowarez.org

Table of Contents

JAMES PATTERSON

3. STUPANJ

DIO PRVI

1.Poglavlje

2.Poglavlje

3.Poglavlje

4.Poglavlje

5.Poglavlje

6.Poglavlje

7.Poglavlje

8.Poglavlje

9.Poglavlje

10.Poglavlje

11.Poglavlje

12.Poglavlje

13.Poglavlje

14.Poglavlje

15.Poglavlje

16.Poglavlje

17.Poglavlje

18.Poglavlje

19.Poglavlje

20.Poglavlje

21.Poglavlje

22.Poglavlje

23.Poglavlje

24.Poglavlje

25.Poglavlje

DIO DRUGI

27.Poglavlje

28.Poglavlje

29.Poglavlje

31.Poglavlje

32.Poglavlje

33.Poglavlje

[34.Poglavlje](#)

[35.Poglavlje](#)

[37.Poglavlje](#)

[38.Poglavlje](#)

[39.Poglavlje](#)

[40.Poglavlje](#)

[41.Poglavlje](#)

[DIO TREĆI](#)

[42.Poglavlje](#)

[43.Poglavlje](#)

[44.Poglavlje](#)

[45.Poglavlje](#)

[46.Poglavlje](#)

[47.Poglavlje](#)

[48.Poglavlje](#)

[50.Poglavlje](#)

[51.Poglavlje](#)

[52.Poglavlje](#)

[53.Poglavlje](#)

[54.Poglavlje](#)

[55.Poglavlje](#)

[56.Poglavlje](#)

[57.Poglavlje](#)

[58.Poglavlje](#)

[59.Poglavlje](#)

[60.Poglavlje](#)

[61.Poglavlje](#)

[62.Poglavlje](#)

[63.Poglavlje](#)

[64.Poglavlje](#)

[65.Poglavlje](#)

[66.Poglavlje](#)

[67.Poglavlje](#)

[DIO ČETVRTI](#)

[68.Poglavlje](#)

[69.Poglavlje](#)

[70.Poglavlje](#)

[71.Poglavlje](#)
[72.Poglavlje](#)
[73.Poglavlje](#)
[74.Poglavlje](#)
[75.Poglavlje](#)
[76.Poglavlje](#)
[77.Poglavlje](#)
[78.Poglavlje](#)
[80.Poglavlje](#)
[81.Poglavlje](#)
[82.Poglavlje](#)
[84.Poglavlje](#)
[85.Poglavlje](#)
[86.Poglavlje](#)
[87.Poglavlje](#)
[89.Poglavlje](#)
[90.Poglavlje](#)
[91.Poglavlje](#)
[92.Poglavlje](#)
[93.Poglavlje](#)
[94.Poglavlje](#)
[95.Poglavlje](#)

[DIO PETI](#)

[96.Poglavlje](#)
[97.Poglavlje](#)
[98.Poglavlje](#)
[99.Poglavlje](#)
[100.Poglavlje](#)
[101.Poglavlje](#)
[102.Poglavlje](#)
[103.Poglavlje](#)
[104.Poglavlje](#)
[105.Poglavlje](#)
[106.Poglavlje](#)
[107.Poglavlje](#)
[108.Poglavlje](#)
[109.Poglavlje](#)

[110.Poglavlje](#)
[111.Poglavlje](#)
[Zahvala](#)